

ODŮVODNĚNÍ

I. OBECNÁ ČÁST

A. Vysvětlení nezbytnosti navrhované právní úpravy, odůvodnění jejich hlavních principů

K přípravě návrhu vyhlášky bylo přistoupeno v souvislosti se schváleným zákonem č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a zákonem č. 284/2021 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů.

Hlavní principy vyhlášky o požadavcích na výstavbu lze stručně charakterizovat následovně:

- maximálně komplexní řešení problematiky požadavků na výstavbu pro celé území České republiky,
- ucelenost požadavků na výstavbu v jednom právním předpisu,
- zohlednění přístupnosti staveb pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace ve vazbě na čl. 9 Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením,
- řešení vazeb vyhlášky na technické normy.

Vyhláška o požadavcích na výstavbu je novým prováděcím právním předpisem stavebního zákona, který je inspirován a vychází z dosud platných vyhlášek k zákonu č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a to:

- z vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů,
- z vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů,
- z vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb,
- z nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), ve znění pozdějších předpisů.

Zároveň jsou součástí vyhlášky i technické požadavky, resp. jejich části, z prováděcích právních předpisů, které jsou dnes v gesci dalších ústředních správních orgánů, a to z důvodu sjednocení problematiky. Jedná se o tyto vyhlášky:

- vyhláška č. 238/2011 Sb., o stanovení hygienických požadavků na koupaliště, sauny a hygienické limity písku v pískovištích venkovních hracích ploch, ve znění pozdějších předpisů, v gesci Ministerstva zdravotnictví,

- vyhláška č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích, ve znění pozdějších předpisů, v gesci Ministerstva zemědělství,
- vyhláška č. 284/2016 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o pyrotechnice, ve znění pozdějších předpisů, v gesci Ministerstva průmyslu a obchodu,
- vyhlášky č. 99/1995 Sb., o skladování výbušnin, ve znění pozdějších předpisů, a vyhláška č. 102/1994 Sb., kterou se stanoví požadavky k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu v objektech určených pro výrobu a zpracování výbušnin, ve znění pozdějších předpisů, kterými se provádějí některá ustanovení zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů.

Jedná se zejména o technické požadavky na bazény, koupaliště a sauny, vodovody a kanalizace a na sklady pyrotechnických výrobků, na stavby určené k nakládání s výbušninami, které budou novelizací stávajících právních předpisů v těchto předpisech zrušeny.

Tato vyhláška v plném rozsahu zpracovává obsah vyhlášky č. 239/2017 Sb., o technických požadavcích pro stavby pro plnění funkcí lesa a vyhlášky č. 590/2002 Sb., o technických požadavcích pro vodní díla, ve znění vyhlášky č. 367/2005 Sb., které byly zrušeny stavebním zákonem.

Podle § 332a stavebního zákona platí, že do doby vydání prováděcích právních předpisů podle § 152 tohoto zákona, nejpozději však do 1. července 2027, se postupuje podle prováděcích právních předpisů k provedení § 194 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění účinném ke dni předcházejícímu jejich zrušení tímto zákonem. Části prováděcích právních předpisů podle věty první, které jsou v rozporu s tímto zákonem, se nepoužijí.

Tato vyhláška vychází z příslušných platných technických norem (ryze českých označených jako ČSN, stejně tak evropských nebo mezinárodních, které byly přejaty do soustavy českých norem a nyní se označují například ČSN EN aj.) a čerpá také z výsledků materiálu Metodika uplatňování principů univerzálního designu a celoživotního bydlení v bytové výstavbě.

Pro přípravu vyhlášky byla využita také norma ČSN EN 17210 Přístupnost a využitelnost zastavěného prostředí – Funkční požadavky, k níž byly vydány dvě technické zprávy, které jsou zavedeny jako TNI CEN/TR 17621 Přístupnost a využitelnost zastavěného prostředí – Technické prováděcí požadavky a specifikace a TNI CEN/TR 17622 Přístupnost a využitelnost zastavěného prostředí – Posouzení shody. Text normy je v původním anglickém znění a neobsahuje žádné konkrétní hodnoty, proto není označen jako norma. Z tohoto důvodu Ministerstvo pro místní rozvoj zadalo u České agentury pro standardizaci nový normalizační úkol, kterým je zpracování specializované nové normy k přístupnosti – ČSN 73 4001 přístupnost a bezbariérové užívání (dále jen „norma k přístupnosti“). Tato norma bude vycházet z výše uvedené evropské normy a doprovodných dokumentů a bude cíleně sloužit k aplikaci vyhlášky o požadavcích na výstavbu v oblasti přístupnosti.

Stavební právo hmotné je upraveno v části čtvrté stavebního zákona. Požadavky na výstavbu jsou nyní definovány v ustanovení § 137 stavebního zákona a jedná se o

- požadavky na vymezení pozemků,
- požadavky na umístování staveb a

- technické požadavky na stavby.

Tyto požadavky je nutné podle § 137 odst. 2 stavebního zákona respektovat při územně plánovací a projektové činnosti, při povolování, provádění, užívání a odstraňování staveb.

Musí být však respektovány nejen požadavky na výstavbu stanovené stavebním zákonem a touto vyhláškou, jako jeho prováděcím právním předpisem, ale i požadavky stanovené jinými právními předpisy.

Je tak nezbytné upozornit uživatele vyhlášky, že kromě požadavků, které upravuje tato vyhláška, tzn. pro které má zmocnění, je nutné respektovat i požadavky, které upravují jiné právní předpisy, například vyhláška č. 193/2007 Sb., kterou se stanoví podrobnosti účinnosti užití energie při rozvodu tepelné energie a vnitřním rozvodu tepelné energie a chladu, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 264/2020 Sb., o energetické náročnosti budov, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 222/1995 Sb., o vodních cestách, plavebním provozu v přístavech, společné havárii a dopravě nebezpečných věcí, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 645/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 380/2002 Sb., k přípravě a provádění úkolů ochrany obyvatelstva, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 254/2001 Sb., vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, vyhláška č. 410/2005 Sb., o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 350/2021 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování služby péče o dítě v dětské skupině a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 106/2001 Sb., o hygienických požadavcích na zotavovací akce pro děti, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 238/2011 Sb., o stanovení hygienických požadavků na koupaliště, sauny a hygienické limity písku v pískovištích venkovních hracích ploch, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 92/2012 Sb., o požadavcích na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení a kontaktních pracovišť domácí péče, ve znění pozdějších předpisů, nařízení vlády č. 101/2005 Sb., o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, zákon č. 194/2017 Sb., o opatřeních ke snížení nákladů na zavádění vysokorychlostních sítí elektronických komunikací a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 12/2020 Sb., o právu na digitální služby a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 34/2016 Sb., o čištění, kontrole a revizi spalinové cesty, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 250/2021 Sb., o bezpečnosti práce v souvislosti s provozem vyhrazených technických zařízení a o změně souvisejících zákonů, nařízení vlády č. 190/2022 Sb., o vyhrazených technických zařízeních elektrických a požadavcích na zajištění jejich bezpečnosti, nařízení vlády č. 191/2022 Sb., o vyhrazených technických plynových zařízeních a požadavcích na zajištění jejich bezpečnosti, nařízení vlády č. 192/2022 Sb., o vyhrazených technických tlakových zařízeních a požadavcích na zajištění jejich

bezpečnosti, nařízení vlády č. 193/2022 Sb., o vyhrazených technických zdvihacích zařízeních a požadavcích na zajištění jejich bezpečnosti.

Stavební zákon v ustanovení § 137 odst. 4 stanoví, že požadavky na výstavbu se rovněž uplatní u změny dokončené stavby, údržby dokončené stavby, změny v užívání stavby, dočasné stavby, zařízení stavenišť, pozemku nebo stavby, které jsou kulturní památkou nebo se nacházejí v památkové rezervaci nebo památkové zóně, a to v rozsahu, v jakém to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nebo jiný veřejný zájem nevylučují.

Ustanovení § 137 odst. 4 stavebního zákona je obdobou ustanovení § 1 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., § 2 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., či ustanovení § 2 odst. 2 vyhlášky č. 398/2009 Sb. a využívá se v případě například změn staveb, kdy nelze při provádění stavebních úprav u stávajících staveb zvýšit světlou výšku místnosti či zajistit adekvátní hodnoty parkovacích míst. Ve všech případech, kdy se neuplatňují konkrétní požadavky, je však nutné, aby projektant neuplatnění požadavku jasně a přesvědčivě zdůvodnil v dokumentaci přikládané k povolení záměru a stavební úřad tak mohl zkontrolovat, zda jsou naplněny zákonem stanovené předpoklady, tj. závažné územně technické či stavebně technické důvody či jiný veřejný zájem, které použití konkrétního ustanovení vylučují.

Tato vyhláška na základě ustanovení § 152 odst. 1 stavebního zákona stanoví podrobné požadavky na vymezení pozemků, požadavky na umístování staveb a technické požadavky na stavby, jejichž základ je stanoven stavebním zákonem.

Pro komplexní řešení problematiky stavebního práva je nezbytné vnímat stavební zákon, jeho prováděcí právní předpisy a požadavky stanovené jinými právními předpisy jako jeden nedílný celek.

Tato vyhláška je rozdělena do jednotlivých částí, hlav a dílů podle tematických okruhů. Část první obsahuje úvodní ustanovení a základní pojmy, v části druhé jsou řešeny požadavky na vymezení pozemků, v části třetí požadavky na umístování staveb, v části čtvrté technické požadavky na stavby. Požadavky stanovené v části první až čtvrté vyhlášky váží ke všem druhům staveb bez rozdílu a provádí požadavky stanovené stavebním zákonem. Požadavky části páté již přísluší pouze jednotlivým vybraným druhům staveb. Část šestá upravuje požadavky pro stavby velkých sídel. Část sedmá stanoví společná a závěrečná ustanovení.

Nedílnou součástí navrhované právní úpravy této vyhlášky jsou přílohy. Návrh vyhlášky obsahuje celkem 14 příloh.

K hlavním principům členění této vyhlášky:

Část první této vyhlášky uvádí rozsah svého zmocnění, stanovuje členění a vnímání jejich jednotlivých částí, a to jak pro příslušné části stavby, tak ve vztahu k celku, ať už se jedná o budovu, soubor staveb, terénní úpravy nebo zařízení. V této části jsou také definovány základní pojmy, se kterými tato vyhláška pracuje. Většina pojmů je však definována již stavebním zákonem, a to především v ustanovení § 12 a 13 stavebního zákona.

Část druhá této vyhlášky provádí ustanovení § 139 až 142 stavebního zákona, tedy stanoví požadavky na vymezení pozemků. Obsahem této části jsou ustanovení, která stanovují, požadavky na parkovací stání, na hospodaření se srážkovými vodami, požadavky na veřejná prostranství a požadavky pro stavby pro bydlení a rodinnou rekreaci. Tato vyhláška v této části

pouze rozvádí požadavky stanovené ve stavebním zákoně. Vazby na jiné právní předpisy jsou případně zmíněny v odůvodnění jednotlivých ustanoveních.

Část třetí této vyhlášky provádí ustanovení § 143 a 144 stavebního zákona a rozpracovává požadavky na umístování staveb ve vztahu ke stavební čáře a hranici pozemku, požadavky na umístování technické infrastruktury, oplocení, staveniště a na reklamní zařízení.

Při navrhování záměrů je třeba kromě požadavků této vyhlášky na umístování staveb a vymezení pozemků v části druhé a třetí respektovat i obecné ustanovení § 143 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož se „stavby umísťují s ohledem na charakter území, urbanistickou, architektonickou, kulturně historickou, přírodní a archeologickou hodnotu území a kvalitu vystavěného prostředí“. Charakter území je definován v ustanovení § 41 stavebního zákona takto: „Charakter území se určuje zejména podle funkčního využití, struktury a typu zástavby, uspořádání veřejných prostranství, dalších prvků prostorového uspořádání a urbanistických, architektonických, estetických, kulturních a přírodních hodnot území, včetně jejich vzájemných vztahů a vazeb, a to především vymezením v územně plánovací dokumentaci.“.

Část čtvrtá této vyhlášky se týká všech druhů staveb bez rozdílu a provádí technické požadavky na stavby stanovené v ustanovení § 145 až 151 stavebního zákona.

Stavební zákon v ustanovení § 145 odst. 2 stanovuje možnost přistupovat k uplatňování technických požadavků přiměřeně, a to výlučně pro stavby v působnosti jiných stavebních úřadů a stavby jaderného zařízení a staveb v areálu jaderného zařízení, které jsou jaderným zařízením. Tato možnost přiměřenosti vychází ze specifického typu stavby.

Část pátá této vyhlášky se věnuje jednotlivým druhům staveb. Jsou-li pak užívány specifické pojmy u daného druhu stavby, jsou tyto pojmy uvedeny v úvodu této vyhlášky, tj. v části první nebo v příslušné příloze.

Část šestá této vyhlášky upravuje požadavky pro stavby tzv. velkých sídel ve vazbě na čl. 1 ústavního zákona č. 347/1997 Sb., o vytvoření vyšších územních samosprávných celků a o změně ústavního zákona České národní rady č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kde pro potřeby této vyhlášky se za tato sídla považují hlavní město Praha a sídlo kraje. Tímto ustanovením je umožněno těmto sídlům se odchýlit za splnění daných podmínek od určitých požadavků této vyhlášky, tzn. části druhé a třetí.

Část sedmá této vyhlášky obsahuje společná a závěrečná ustanovení, zejména ustanovení pro uplatnění výjimek z tohoto právního předpisu a ustanovení obsahující taxativní výčet konkrétních ustanovení, prostřednictvím kterých je odkazováno do technických norem ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády, podle kterého odkazuje-li se v právním předpisu na technickou normu, jinou technickou normu nebo technický dokument, který obsahuje podrobné technické požadavky, použije se přednostně indikativní odkaz.

Norma v tomto případě konkretizuje obecný, souhrnný právní požadavek. Tyto požadavky mohou být splněny i jiným technickým řešením garantujícím stejnou nebo vyšší úroveň ochrany oprávněných zájmů.

Pro uplatnění výjimky platí, že ji lze povolit v odůvodněných případech z konkrétních ustanovení této vyhlášky a za předpokladu splnění podmínek stanovených v § 138 odst. 1 stavebního zákona. Odchýlení se od požadavků uvedených v části druhé a části třetí této

vyhlášky stanovených umožňuje ustanovení § 138 odst. 2 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že v regulačním plánu nebo v územním plánu, který obsahuje prvky regulačního plánu, lze stanovit požadavky uvedené v části druhé a části třetí této vyhlášky odchýlně.

Vyhláška shodně se stavebním zákonem obecně užívá ve svých ustanoveních slovní spojení „navržena a provedena“, neboť na základě základního principu vyplývajícího ze stavebního zákona platí, že stavba, která je povolena podle svého návrhu, musí být v souladu s ním a s podmínkami svého povolení realizována. Podle povolení je stavba následně kolaudována a poté užívána. Návrh a provedení stavby musí respektovat stavební zákon, jeho prováděcí právní předpisy a jiné právní předpisy. Slova „stavba je navržena a provedena“ jsou tak relevantní pro celý životní cyklus stavby, proto vyhláška stanovuje požadavky návrhové, které se však následně promítají do jednotlivých etap životního cyklu stavby.

B. Zhodnocení souladu navrhované právní úpravy se zákonem, k jehož provedení je navržena, včetně souladu se zákonným zmocněním k jejímu vydání

Stavební zákon v § 137 odst. 1 definuje požadavky na výstavbu jako požadavky na vymezení pozemků, požadavky na umístování staveb a technické požadavky na stavby.

Podrobné vymezení požadavků na výstavbu ponechává ustanovení § 152 odst. 1 stavebního zákona na prováděcím právním předpisu, tj. vyhlášce o požadavcích na výstavbu. Zákonné zmocnění k provedení § 152 je obsaženo v ustanovení § 333 stavebního zákona.

Ustanovení § 333 tohoto zákona obsahuje v odstavci 2 a 3 zmocnění k vydání prováděcího předpisu také pro Ministerstvo dopravy, pro hlavní město Prahu, statutární město Brno a statutární město Ostravu.

Tato vyhláška je celostátní vyhláškou, jež bude vůči předpisům tří vybraných měst (Praha, Brno, Ostrava) obecným předpisem. Tato města si budou moci své stavební předpisy upravit v rozsahu, ve kterém jim celostátní předpisy nevyhovují s ohledem na místní specifika, vyjma požadavků na výstavbu staveb dálnic, silnic, drah a civilních leteckých staveb a vyjma požadavků na stavby technické infrastruktury.

Navrhovaná právní úprava plně odpovídá uvedeným zákonným zmocněním a je v každém jednotlivém případě v mezích daného zákonného zmocnění.

Navrhovaná vyhláška je plně v souladu se zákonem jako celkem.

C. Zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s předpisy Evropské unie, judikaturou soudních orgánů Evropské unie a obecnými právními zásadami práva Evropské unie

Přehled evropských předpisů jejichž relevantní požadavky byly transponovány do příslušných částí této vyhlášky:

- směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (kodifikované znění),

- směrnice Rady 91/271/EHS ze dne 21. května 1991 o čištění městských odpadních vod,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/10/ES ze dne 6. února 2003 o minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví před expozicí zaměstnanců rizikům spojeným s fyzikálními činiteli (hlukem) (sedmnáctá samostatná směrnice ve smyslu čl. 16 odst. 1 směrnice 89/391/EHS),
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/128/ES ze dne 21. října, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství za účelem dosažení udržitelného používání pesticidů. Text s významem pro EHP,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU ze dne 22. října 2014 o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/844 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2010/31/EU o energetické náročnosti budov a směrnice 2012/27/EU o energetické účinnosti,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/33/EU ze dne 26. února 2014 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se výtahů a bezpečnostních komponent pro výtahy,
- nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2019/1745 ze dne 13. srpna 2019, kterým se doplňuje a mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU, pokud jde o dobíjecí stanice pro motorová vozidla kategorie L, dodávky elektřiny z pevniny pro plavidla vnitrozemské plavby, dodávky vodíku pro silniční dopravu a dodávky zemního plynu pro silniční a vodní dopravu, a kterým se zrušuje nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/674,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/61/EU ze dne 15. května 2014 o opatřeních ke snížení nákladů na budování vysokorychlostních sítí elektronických komunikací,
- nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2021/1444 ze dne 17. června 2021, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU, pokud jde o normy pro dobíjecí stanice pro elektrické autobusy.

Navrhované řešení je plně v souladu s ústavním pořádkem České republiky a s právními akty Evropské unie.

Na základě těchto skutečností je možné návrh této vyhlášky hodnotit jako plně slučitelný s právem Evropské unie.

D. Zhodnocení platného právního stavu a odůvodnění nezbytnosti jeho změny

S ohledem na nový stavební zákon, který od 1. 7. 2024 v plném rozsahu nahradí stávající zákon č. 183/2006 Sb., a který ruší platnost stávajících prováděcích předpisů, je nezbytné vydat nové prováděcí právní předpisy, kde jedním z nich je tato vyhláška.

Návrhem této vyhlášky, který vychází ze stávajících právních předpisů, dojde k maximálnímu sjednocení požadavků na výstavbu, což povede ke zpřehlednění a provázanosti s požadavky stanovenými v § 137 až 151 stavebního zákona.

E. Předpokládaný hospodářský a finanční dopad navrhované právní úpravy na státní rozpočet, ostatní veřejné rozpočty a na podnikatelské prostředí ČR

Navrhovaná právní úprava nemá dopad na veřejné rozpočty, nepředpokládá negativní hospodářský a finanční dopad na podnikatelské prostředí, sociální dopady ani dopady na životní prostředí. Povinnost zpracovat tuto vyhlášku je uložena stavebním zákonem. Veškeré dopady byly posouzeny a vyhodnoceny v rámci rekonstrukce stavebního práva a návrhu stavebního zákona jako součást jeho Hodnocení dopadů regulace (RIA). Při přípravě návrhu této vyhlášky nebyly identifikovány žádné nové dopady. Předkládaná vyhláška v žádném případě nejde nad rámec stavebního zákona, a proto není potřeba vypracovávat samostatnou RIA.

F. Zhodnocení sociálních dopadů, včetně dopadů na specifické skupiny obyvatel, zejména osoby sociálně slabé, osoby se zdravotním postižením a národnostní menšiny, dopadů na ochranu práv dětí a dopadů na životní prostředí

Navrhovaná právní úprava nepředpokládá negativní dopad na specifické skupiny obyvatel, zejména osoby sociálně slabé, osoby se zdravotním postižením a národnostní menšiny a na ochranu práv dětí. Právě naopak. Návrh této vyhlášky stanoví požadavky na přístupnost, kterou se rozumí vytváření podmínek pro samostatné a bezpečné využití pozemků a staveb osobami s pohybovým, zrakovým nebo sluchovým postižením, osobami pokročilého věku, těhotnými ženami a osobami doprovázejícími dítě v kočárku nebo dítě do 3 let s cílem bezbariérového užívání. Rovněž konkrétními ustanoveními této vyhlášky je nově posílena ochrana životního prostředí.

G. Zhodnocení současného stavu a dopadů navrhovaného řešení ve vztahu k zákazu diskriminace a ve vztahu k rovnosti mužů a žen

Navrhovaná právní úprava neupravuje vztahy, které by se dotýkaly zákazu diskriminace ve smyslu antidiskriminačního zákona (tj. nerovného zacházení či znevýhodnění některé osoby z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru).

Lze proto konstatovat, že tato právní úprava nemá žádné dopady ve vztahu k zákazu diskriminace.

Z hlediska principů rovnosti žen a mužů je návrh právních opatření neutrální, neboť navrhovaná regulace nemá bezprostřední, ani sekundární dopady na rovnost žen a mužů a nevede k diskriminaci jednoho z pohlaví, neboť nijak nerozlišuje, ani nezvýhodňuje jedno z pohlaví a nestanoví pro něj odlišné podmínky.

H. Zhodnocení dopadů navrhovaného řešení ve vztahu k ochraně soukromí a osobních údajů

Navrhovaná právní úprava nemá vliv na ochranu soukromí a osobních údajů.

I. Zhodnocení korupčních rizik

Navrhovaná právní úprava není předmětem korupčního rizika.

J. Zhodnocení dopadů na bezpečnost nebo obranu státu

Navrhovaná právní úprava nemá žádné dopady na bezpečnost nebo obranu státu.

K. Zhodnocení dopadů na rodiny, zejména s ohledem na plnění funkcí rodiny, s ohledem na počet vyživovaných členů, na případnou přítomnost hendikepovaných členů a rodiny samoživitelů, rodiny se třemi a více dětmi a další specifické životní situace, dále s ohledem na posílení integrity a stability rodiny a posílení rodinné harmonie, lepší rovnováhy mezi prací a rodinou a na posílení mezigeneračních a širších příbuzenských vztahů

Navrhovaná právní úprava nepředpokládá negativní dopad na plnění funkcí rodiny, s ohledem na počet vyživovaných členů, na případnou přítomnost hendikepovaných členů a rodiny samoživitelů, rodiny se třemi a více dětmi a další specifické životní situace, dále nemá negativní dopad ani na posílení integrity a stability rodiny a posílení rodinné harmonie, lepší rovnováhu mezi prací a rodinou a na mezigenerační a širší příbuzenské vztahy.

L. Zhodnocení územních dopadů, včetně dopadů na územní samosprávné celky

Navrhovaná právní úprava nepředstavuje negativní územní dopady. Vzhledem k velké míře integrace technických požadavků do jednoho právního předpisu, včetně požadavků na bezbariérové užívání staveb, oproti stávající právní úpravě, lze předpokládat pozitivní finanční a časové dopady při přípravě, navrhování a zhotovení staveb realizovaných územně samosprávnými celky. Z výše uvedených důvodů lze stejné pozitivní dopady očekávat i na soukromé investory a podnikatelské prostředí.

M. Zhodnocení souladu navrhovaného řešení se zásadami tvorby digitálně přívětivé legislativy, včetně zhodnocení rizika vyloučení nebo omezení možnosti přístupu specifických skupin osob k některým službám v důsledku digitalizace jejich poskytování (digitální vyloučení)

Navrhovaná právní úprava nemá žádné dopady do zásad tvorby digitálně přívětivé legislativy.

II. ZVLÁŠTNÍ ČÁST

K § 1 Předmět úpravy

Ustanovení vymezuje předmět úpravy vyhlášky ve vazbě na ustanovení § 137 stavebního zákona a v návaznosti na zmocnění vyplývající z ustanovení § 152 odst. 1 a § 333 odst. 1 stavebního zákona. Tato vyhláška stanoví požadavky na vymezení pozemků, požadavky na umístění staveb a technické požadavky na stavby. Návrh ustanovení § 1 neobsahuje úvodní ustanovení podle čl. 48 odst. 3 Legislativních pravidel vlády, tj. tzv. referenční odkaz na implementované předpisy EU, neboť je touto vyhláškou promítnuta do právního řádu pouze nepodstatná část směrnice Evropské unie, anebo se její promítnutí týká nepodstatné části vyhlášky.

K § 2

K odst. 1 – V části druhé až čtvrté vyhlášky jsou uvedeny požadavky na umístění staveb a technické požadavky na stavby, které se týkají všech staveb bez rozdílu. Teprve až část pátá vyhlášky stanoví požadavky pro jednotlivé konkrétní druhy staveb a stanoví je odlišně pouze tehdy, pokud jsou zásadním požadavkem pro naplnění veřejného zájmu. Z ustanovení vyplývá, že při navrhování a provádění staveb je nutné pracovat s touto vyhláškou jako celkem. Zároveň požadavky stanovené touto vyhláškou spolu s požadavky stanovenými již samotným stavebním zákonem tvoří nedílný celek. Tato vyhláška tedy není koncipována tak, že by pro konkrétní typ stavby byly stanoveny požadavky pouze v jedné její části. Obdobně tento princip členění využívala také vyhláška č. 268/2009 Sb. Vyhláška stanovuje požadavky i pro zařízení podle § 7 stavebního zákona.

K odst. 2 – Ustanovení stanoví postup při posuzování staveb, jejichž části slouží různým účelům. Jedná se například o bytové domy, kde v jejich parteru jsou obchody, zdravotnické zařízení apod. Tyto stavby musí být v části s byty posouzeny jiným způsobem než v části s obchodními jednotkami a zdravotnickým zařízením. Na každou část se pak aplikují požadavky uvedené nejen ve společné, tj. části druhé až čtvrté vyhlášky, ale případně i požadavky z části páté.

Základní pojmy

K § 3

V ustanovení § 3 jsou stanoveny základní pojmy, se kterými tato vyhláška pracuje.

Pro potřeby vyhlášky jsou definovány pouze pojmy nezbytné, tedy zejména pojmy, které nejsou definovány technickou normou nebo jiným právním předpisem. Jako příklad lze uvést pojem „podzemní podlaží“, který nebyl po úvaze zpracovatele vyhlášky zaveden, neboť jeho definice je obsažena v normě ČSN 73 4301 Obytné budovy, a rovněž je tento pojem shodně se zněním této normy definován vyhláškou č. 460/2021 Sb., o kategorizaci staveb z hlediska požární bezpečnosti a ochrany obyvatelstva.

Níže jsou pro potřeby aplikační praxe podrobněji vysvětleny následující pojmy:

Pojem „byt s univerzálním standardem“ byl stanoven z hlediska principu celoživotního bydlení v přirozeném prostředí jedince. Tento standard představuje základní, nejnižší prostorové požadavky, které mohou uspokojit většinu obyvatel a jsou zároveň aplikovatelné při běžné bytové výstavbě. Hlavním požadavkem tohoto standardu je možnost zajištění manipulačního prostoru o velikosti kruhu o průměru nejméně 1200 mm ve všech místnostech. Kromě běžné podporované bytové výstavby jsou hlavním prostorem pro uplatnění tohoto standardu zejména různé typy sociálního a podporovaného bydlení, kde se předpokládá různé složení jeho obyvatel. Vhodné jsou i pro alternativní zařízení k domům s pečovatelskou službou, zejména pro různé druhy bydlení pro seniory a samostatné seniory. Předpokládá se, že tato kategorie bytů uspokojí seniory, osoby používající kompenzační pomůcky k chůzi jako jsou např. chodítka nebo berle. Tyto byty by měly být následně vhodně doplněny byty s vyššími standardy bezbariérovosti podle potřeby v dané obci.

Pojem „obytný prostor“ byl stanoven zejména ve vazbě na hodnocení zastínění obytných místností stávajících budov ovlivněných novou stavbou, kdy je žádoucí, aby byla z pohledu zastínění posuzována adekvátní část místnosti, v níž převažuje její užitelská nikoliv komunikační funkce, tedy byl posuzován pouze „obytný prostor“, nikoliv celá obytná místnost. Tato vyhláška tak nově zavádí v části posouzení denního osvětlení možnost pracovat nejen s místností jako celkem, ale také s její částí – prostorem.

Obytný prostor je součástí obytné místnosti, která je definována v ustanovení § 12 písm. l) stavebního zákona jako „část bytu, která je určena k bydlení, splňuje požadavky na bydlení z hlediska velikosti, denního osvětlení, větrání, vytápění a hluku a má podlahovou plochu nejméně 8 m²; kuchyň se za obytnou místnost považuje, pokud má podlahovou plochu nejméně 12 m²; tvoří-li byt jediná obytná místnost, musí být její podlahová plocha nejméně 16 m²“.

Aby byla zajištěna alespoň minimální velikost obytného prostoru, byl zároveň stanoven požadavek na jeho minimální plochu, a to velikostí 8 m². V případě minimální velikosti obytné místnosti podle její definice je tato místnost celá obytným prostorem, a v takovém případě například hledisko denního osvětlení je zohledněno v celé její ploše.

Pobytový prostor je součástí pobytové místnosti viz § 12 písm. m) stavebního zákona, obdobně jako obytný prostor je součástí obytné místnosti. Pobytová místnost, tedy i pobytový prostor, musí splňovat zejména požadavky na větrání, denní a umělé osvětlení, velikost a výšku podle příslušných ustanovení vyhlášky.

Pojem „ubytovací jednotka“ zahrnuje jak jednotku tzv. přechodného ubytování, tedy ubytovací jednotku v hotelech, motelech a dalších ubytovacích zařízeních, tak jednotku ve stavbách sociálních služeb, která je již z povahy věci určena pro „trvalé“ ubytování.

Pojmem „stavba pro výchovu a vzdělávání“ se pro účely vyhlášky rozumí stavba mateřské školy s výjimkou zázemí lesní mateřské školy a výdejny lesní mateřské školy, zařízení pro péči o děti předškolního věku, základní školy, základní umělecké a jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky, střední školy, konzervatoře, vyšší odborné školy, školského zařízení pro zájmové vzdělávání, školského výchovného a ubytovacího zařízení, školského zařízení pro výkon ústavní výchovy nebo ochranné výchovy včetně zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.

Tento pojem byl pro potřeby vyhlášky nově definován, a to z toho důvodu, že stávající legislativa v oblasti výchovy a vzdělávání není jednotná a je upravena právními předpisy v gesci jak Ministerstva školství, tak Ministerstva zdravotnictví. Proto se při tvorbě definice vycházelo z ustanovení § 7 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a z

ustanovení § 7 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 7 zákona č. 561/2004 Sb. se jedná o školy a školská zařízení, která tvoří vzdělávací soustavu. Podle tohoto zákona jsou druhy škol mateřská škola, základní škola, střední škola (gymnázium, střední odborná škola a střední odborné učiliště), konzervatoř, vyšší odborná škola, základní umělecká škola a jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky. Druhy školských zařízení jsou zařízení pro další vzdělávání pedagogických pracovníků, školská poradenská zařízení, školská zařízení pro zájmové vzdělávání, školská účelová zařízení, školská výchovná a ubytovací zařízení, zařízení školního stravování, školská zařízení pro výkon ústavní výchovy nebo ochranné výchovy a školská zařízení pro preventivně výchovnou péči.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. se jedná o školy a školská zařízení zapsaná do školského rejstříku, s výjimkou zařízení pro další vzdělávání pedagogických pracovníků, školských poradenských zařízení a zařízení školního stravování, a dále zařízení sociálně výchovné činnosti a zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc (dále jen „zařízení pro výchovu a vzdělávání“), které jsou povinny zajistit, aby byly splněny hygienické požadavky upravené prováděcím právním předpisem na prostorové podmínky, vybavení, provoz, osvětlení, vytápění, mikroklimatické podmínky, zásobování vodou, úklid a nakládání s prádlem. Povinnost uvedenou ve větě první má i osoba provozující v provozovně živnost, jejíž náplní je péče o děti do 3 let věku nebo výchova, výuka anebo mimoškolní vzdělávání dětí nad 3 roky věku v předškolním zařízení, soukromé škole nebo zařízení sloužícím odbornému vzdělávání dětí a mladistvých, nezařazených do rejstříku škol a školských zařízení a dále poskytovatel služby péče o dítě v dětské skupině, pokud se jedná o dětskou skupinu nad 12 dětí.

Školským zařízením pro zájmové vzdělávání jsou různé dětské domovy mládeže (DDM), dětská centra či jiné obdobné objekty sloužící k zájmovému vzdělávání dětí a mládeže.

Školským zařízením pro výkon ústavní výchovy nebo ochranné výchovy je diagnostický a výchovný ústav, dětský domov a jiné obdobné zařízení včetně SOS domova a Klokánku, které jsou zařízeními pro děti vyžadující okamžitou pomoc.

Školským výchovným a ubytovacím zařízením je internát, campus a jiné obdobné zařízení.

Přestože jsou vysoké školy nejvyšším článkem vzdělávací soustavy, nejsou pro potřeby vyhlášky do pojmu „stavba pro výchovu a vzdělávání“ zahrnuty, neboť se nejedná o školy ve smyslu zákonů č. 561/2004 Sb. a č. 258/2000 Sb. Není tak třeba pro ně zavádět speciální požadavky, kromě požadavků na přístupnost.

Pojem „hygienické zařízení“ byl definován z důvodu vyjasnění a sjednocení pojmů, které se v konkrétní části vyhlášky objevují. Při jeho návrhu bylo čerpáno z normy ČSN 73 4108 Hygienická zařízení a šatny, přičemž bylo s jednotlivými prostory hygienického zařízení uvažováno takto:

- záchodem se rozumí místnost určená k vykonávání biologických potřeb člověka; záchod není sanitární předmět,
- záchodovou kabinou se rozumí místnost nebo prostor jako část místnosti se záchodovou mísou jako sanitárním předmětem,
- přebalovací kabinou se rozumí místnost nebo část místnosti určená a uzpůsobená k přebalování a péči o dítě.

V tomto smyslu jsou pojmy charakterizující jednotlivé části hygienického zařízení v této vyhlášce použity.

Pro potřeby vyhlášky se hygienickým zařízením rozumí pouze vnitřní prostory, nikoliv prostory venkovní.

Pojem „parkovací stání“ je definován jako souhrnný pojem pro potřeby dopravy v klidu a zahrnuje plochy pro parkování i odstavení vozidla bez ohledu na to, zda se nachází vně či uvnitř budovy. Podrobnější požadavky na krátkodobé, dlouhodobé a vyhrazené parkovací stání stanoví vyhláška v ustanovení § 7 a příloze č. 1 vyhlášky.

Pojem „pochozí plocha“ je stanoven zejména ve vazbě na požadavky týkající se protiskluznosti a ochrany proti pádu. Pochozí plochou je každý komunikační prostor, tedy nejen vnitřní prostor, ale i prostor venkovní, například účelová komunikace s neveřejným provozem. Na tuto plochu je potřeba nahlížet nejen z pohledu bezpečnosti při pohybu na ní, ale i z pohledu zabezpečení této plochy vůči okolí, například spadem sněhu, stékáním vody aj. Požadavky na ostatní komunikace jsou předmětem zákona o pozemních komunikacích a jeho prováděcích právních předpisů.

Pojmem „spalinová cesta“ se rozumí volně průchozí dutina určená k odvodu spalin do vnějšího ovzduší. Návrh spalinové cesty včetně materiálů musí plnit požadavky norem ČSN stanovující požadavky na komíny a kouřovody, například ČSN 73 4201 Komíny a kouřovody – Navrhování, provádění a připojování spotřebičů paliv a ČSN EN 1443 Komíny – Všeobecné požadavky.

Pojmem „norma“ se rozumí taxativní výčet závazných norem uvedených v příloze č. 14 vyhlášky. Ve smyslu čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády se jedná o výlučný odkaz na technické normy. V souladu s § 32 odst. 2 písm. d) stavebního zákona se předpokládá jejich oznámení ve Věstníku podle zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Pojem „stavba pro sociální služby“ je pro účely vyhlášky nově definován, a to z toho důvodu, že vyhláška stanovuje požadavky na některé typy staveb a zařízení stanovené zákonem č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, a je žádoucí, aby například s ohledem na výkon činnosti dozorového orgánu byly pojmy podle vyhlášky v souladu se zákonem o sociálních službách. Stavba pro sociální služby zahrnuje domovy pro osoby se zdravotním postižením, domovy pro seniory, domovy se zvláštním režimem, chráněné bydlení, azylové domy, domy na půl cesty a zařízení následné péče.

K § 4

Na základě principu o maximálně komplexní řešení problematiky požadavků na výstavbu pro celé území České republiky a v souvislosti se zrušením vyhlášky č. 590/2002 Sb. provádějící zákon č. 254/2001 Sb. o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, dochází k převzetí pojmů pro vodní díla, pro které bude nově požadavky stanovovat tato vyhláška. Tento taxativně vymezený výčet pojmů zahrnuje čistírnu odpadních vod, návrhový průtok a návrhovou povodňovou vlnu. Zachovává se kontinuita pojmů vodního hospodářství podle vodního zákona a jejich provazba na konkrétní, zejména technické požadavky, stanovené touto vyhláškou. Další definice pojmů jsou obsaženy v příloze č. 8.

K § 5

Pro jednoznačnou interpretaci technických požadavků pro stavby pro plnění funkcí lesa jsou stanoveny základní pojmy z oblasti staveb lesních cest a staveb na ostatních trasách pro lesní dopravu, se kterými prováděcí předpis pracuje. Pojmy jsou převzaty ze stávající vyhlášky č. 239/2017 Sb. Níže jsou pro potřeby aplikační praxe některé pojmy podrobněji vysvětleny:

Pojem „lesní cesta“ je pro účely vyhlášky a podle zákona č. 13/1997 Sb. definován jako výhradně účelová komunikace sloužící primárně lesnímu hospodářství a provozu myslivosti, popřípadě zásahu integrovaného záchranného systému nebo potřebám obrany státu. Ostatní trasy pro lesní dopravu (lesní svážnice, technologické linky) již nejsou svým uspořádáním a vybavením určeny k běžnému provozu vozidel ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb. a z pohledu stavebního zákona nejsou ve většině případů ani stavbou, ale pouhou terénní úpravou (tato vyhláška proto řeší pouze případné stavby na těchto dopravních trasách – jmenovitě propustky). Lesní cesty se pro účely navrhované vyhlášky člení na lesní cesty pro celoroční provoz a lesní cesty pro sezónní provoz, aby mohly být adekvátně odstupňovány technické požadavky na lesní cesty.

Z okruhu staveb hrazení bystrin a strží se jedná především o definici „bystřiny a strže“. Povodně v povodích bystrin bývají nebezpečné a ničivé, jejich prevence vyžaduje uplatnění zvláštních metod zahrazovacích úprav. Obdobná stavební opatření se používají i pro stabilizaci strží, kterými se rozumí rýhy či výmoly vzniklé jako projev extrémní eroze mimo koryta stálých vodních toků. Vznik nebo rozvoj strže bezprostředně ohrožuje nejen okolní pozemky, ale ukládáním erodovaného materiálu i nižší polohy.

Z okruhu staveb pro úpravu vodního režimu lesních půd se jedná nejčastěji o systémy příkopů pro odvodnění zamokřených lesních půd, méně často pak příkopy pro závlahu lesních půd. V lesním hospodářství se k odvodňování lesních půd přistupuje jen v nejnútnejších případech, kdy například v důsledku kalamity dojde k odstranění lesního porostu na rozsáhlé ploše a následně k nepříznivému zamokření této plochy, obdobně při dlouhodobém zaplavení lesní půdy po povodních. Zavlažování lesních půd se pak používá především v lužních lesích, kde umělý přívod vody (včetně rozpuštěných živin) nahrazuje dřívější pravidelné záplavy, na nichž je ekosystém lužních lesů závislý. Oba systémy (odvodňování, zavodňování) přispívají k optimálnímu vodnímu režimu lesních půd nutnému pro plnění příslušných funkcí lesních porostů.

Další definice pojmů jsou obsaženy v příloze č. 9.

K § 6

Tato vyhláška zavádí pojmy pro oblast staveb pro zemědělství. Stavbou pro zemědělství podle ustanovení § 13 písm. h) stavebního zákona se rozumí stavba pro hospodářská zvířata, doprovodná stavba pro hospodářská zvířata, stavba pro rostlinnou výrobu a pro posklizňovou úpravu, stavba pro zemědělské stroje a stavba pro skladování produktů rostlinné výroby, minerálních hnojiv, přípravků a prostředků na ochranu rostlin. Vyhláška vychází ze stávajících prováděcích právních předpisů, zejména z vyhlášky č. 268/2009 Sb.

K Části druhé – Požadavky na vymezení pozemků

Požadavky na vymezení pozemků jsou stanoveny v § 139 stavebního zákona. Základní zásadou pro vymezení a využití pozemků je souladnost s cíli a úkoly územního plánování a vždy neopomenutelným charakterem území, urbanistickou, architektonickou, kulturně historickou, přírodní a architektonickou hodnotou území, ve které se vymezení pozemku navrhuje. Tento požadavek vyplývá ze stavebního zákona, a proto ho tato vyhláška neobsahuje.

V ustanovení § 140 stavebního zákona jsou stanoveny konkrétní požadavky pro vymezení stavebních pozemků, tedy pozemků určených k zastavění, nebo již pozemků zastavěných. Tyto

požadavky se opět aplikují ve vztahu ke všem stavbám a tato vyhláška podrobněji stanoví požadavky kladené na pozemky stavby pro bydlení a stavby pro rodinnou rekreaci.

Stavební zákon výslovně požaduje, aby stavební pozemek byl dopravně napojen na kapacitně vyhovující veřejně přístupovou komunikaci. Neurčuje však, o kterou kategorii pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb.

Termíny „dopravně napojen“, „napojen“ či „připojen“ na veřejně přístupnou pozemní komunikaci, které jsou užity ve stavebním zákonu, je nutno chápat jako „být napojen“ či „připojen“ v širším slova smyslu, tzn., jak možnost vjezdu pro vozidla, tak vstup pro chodce v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb.

K § 7 Parkovací stání

Toto ustanovení vyhlášky provádí ustanovení § 140 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, podle kterého se stavební pozemek vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných. Ustanovení § 3 vyhlášky zavádí pojem parkovací stání, požadavky na ně stanoví § 7 a příloha č. 1, která zejména stanovuje výpočet pro počet parkovacích stání podle typu záměru.

K odst. 1 – Ustanovení stanoví požadavek, aby všechny stavby, jejichž doba trvání přesáhne více než 1 rok, byly vybaveny dostatečným počtem parkovacích stání. Konkrétní hodnoty pro jednotlivé stavby, resp. pro jednotlivé účely užívání, a způsob výpočtu jsou uvedeny v příloze č. 1. Zřídit parkovací stání je nezbytné také pro nestavební záměry, kterými jsou například venkovní sportoviště, výstaviště a jiné obdobné záměry.

Z ustanovení odst. 1 lze povolit výjimku.

K odst. 2 a 3 – Ustanovení zavádí formu parkování. Parkování musí být řešeno spolu se stavbou a musí být buď samotnou součástí stavby jako její provozně neoddělitelná část nebo musí být vyřešeno na pozemku stavby, resp. na pozemku souboru staveb.

Požadavek na umístění pouze formou garáží jako součást stavby z ustanovení nevyplývá, je na konkrétním návrhu, jak bude parkování zajištěno. Záměr, včetně umístění parkovacích míst, však musí být v souladu s územně plánovací dokumentací i s charakterem území. Umístění stání na povrchu tak bude do značné míry limitováno právě těmito skutečnostmi. Vedle toho zakazují umístění stání na povrchu i jiné právní předpisy, například zákon č. 164/2001 Sb. o přírodních léčivých zdrojích, zdrojích přírodních minerálních vod, přírodních léčebných lázních a lázeňských místech a o změně některých souvisejících zákonů (lázeňský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Pokud však existují důvody, které musí být v návrhu jasně popsány, a kvůli kterým nemůže být zajištěno parkování jako součást stavby nebo na pozemku stavby podle odst. 2, pak může být řešeno na jiném pozemku ve vzdálenosti do 300 m, který však má vymezen účel užívání - parkování právě pro potřeby této stavby. Může se tak jednat i o pozemek jiného vlastníka, a to za předpokladu existence soukromoprávního titulu k tomuto pozemku.

Vzdálenost se měří jako nejkratší spojnice mezi stavbou a pozemkem, na kterém budou parkovací stání navržena, aby při posuzování záměru nedocházelo k jakýmkoliv pochybám.

Z ustanovení odst. 2 lze povolit výjimku.

Z ustanovení odst. 3 lze povolit výjimku pro stavby ve velkých sídlech podle § 95 odst. 2 vyhlášky.

K odst. 4 – Ustanovením je požadováno zajistit vyhrazená stání pro vozidla označená parkovacím průkazem označující vozidlo přepravující osobu těžce zdravotně postiženou a vyhrazená stání pro vozidla osob doprovázející dítě v kočárku v počtu podle přílohy č. 1 k této vyhlášce. Počet těchto stání vychází pouze z počtu krátkodobých, nikoliv dlouhodobých stání, a tato stání musí být situována na ploše krátkodobých stání. Pokud je součástí záměru více ploch s krátkodobými stáními, pak každá taková plocha musí obsahovat adekvátní počet vyhrazených stání. Technické parametry vyhrazených stání jsou stanoveny normou k přístupnosti, která v době zpracování této vyhlášky je ve fázi přípravy.

Ve smyslu čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády se jedná o výlučný odkaz na technické normy.

K odst. 5 – Ustanovení u staveb občanského vybavení navrhuje zřízení parkovacích místa pro jízdní kola. Toto ustanovení je výjimečné, proto si požadavky na parkovacích místa pro jízdní kola mohou obce a města upravit v regulačním plánu, popřípadě plánu územním s prvky regulačního plánu. Města tak mohou stanovit konkrétní hodnoty potřeb parkovacích míst pro kola či jejich lokaci uvnitř či vně staveb. Regulace se nevztahuje na mobiliář, tedy na stojany pro kola běžně umístěvané na veřejných prostranstvích, jehož umístění nepodléhá posouzení z hlediska veřejného stavebního práva.

Z ustanovení odst. 5 lze povolit výjimku.

K § 8 Hospodaření se srážkovými vodami

Hospodaření se srážkovými vodami upravuje ustanovení § 140 odst. 3 písm. b) a c) stavebního zákona. Zároveň je problematika hospodaření se srážkovými vodami řešena v ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. (vodní zákon). Podle § 5 odst. 3 vodního zákona jsou srážkové vody „povrchové vody vzniklé dopadem atmosférických srážek“. Pro hospodaření s vodami je také možné využít šedé vody (§ 3 odst. 7 zákona o ochraně veřejného zdraví), avšak problematika užití těchto vod přísluší jiným právním předpisům, proto tyto požadavky vyhláška neupravuje, vyjma požadavků na vodovodní přípojku. V tomto případě lze šedou vodu využít za předpokladu vybavení vodovodní přípojky zařízením proti možnému zpětnému nasátí znečištěné vody z vnitřního vodovodu v souladu s požadavky normy ČSN EN 16941-2 Zařízení pro využití nepitné vody na místě – Část 2: Zařízení pro využití čištěné šedé vody a ČSN EN 1717 Ochrana proti znečištění pitné vody ve vnitřních vodovodech a všeobecné požadavky na zařízení na ochranu proti znečištění zpětným průtokem.

Stavební zákon rovněž zahrnul ochranu životního prostředí a udržitelné využívání přírodních zdrojů mezi základní požadavky na stavby (§ 145). Oblast požadavků stanovující hospodárnost se srážkovými vodami vyplývá taktéž z cíle Národního akčního plánu adaptace na změnu klimatu podle usnesení vlády ČR č. 34 ze 16. ledna 2017, zejména pak z plnění opatření týkajícího se akumulace srážkových vod, které tímto zcela naplňuje. Stavba musí splňovat požadavky na hospodaření se srážkovými vodami a zachycení znečištění srážkových vod v souladu s požadavky normy.

K odst. 1 – Ustanovení vyžaduje splnění požadavků na hospodaření se srážkovými vodami, které jsou definovány v normě. Ve smyslu čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády se jedná o výlučný odkaz na technické normy. Požadavek na zachycení znečištění je zásadním pro zajištění ochrany kvality podzemních a povrchových vod. Oblast hospodaření se srážkovými vodami je v obecné rovině zaměřena na řešení kvantity vod, proto je nezbytné ve vyhlášce uvést „zmocnění“ pro normu, aby vyžadovala ochranu kvality vod. Normou jsou potom upraveny konkrétní požadavky na zachycení znečištění (například jaký technický způsob zachycení znečištění zvolit). Dochází tak k zezávaznění požadavků na hospodaření se srážkovými vodami

pro stavby. V rámci řešení hospodaření se srážkovými vodami budou upraveny příslušné technické normy ČSN 75 9010 Vsakovací zařízení srážkových vod a TNV 75 9011 Hospodaření se srážkovými vodami, tak aby bylo možné využití všech možných způsobů řešení například využitím objektů a systémů hospodaření se srážkovými vodami. Toto řešení je s ohledem na specifika řešení hospodaření se srážkovými vodami žádoucí, neboť normy ze své podstaty může obsahovat větší míru podrobností a schémata vzorových řešení. Právě z důvodu revize současných norem a vytvoření jediné normy, která bude komplexně řešit hospodaření se srážkovými vodami, je zde užit výlučný odkaz na normu, tedy celá norma bude vyhláškou zezávazněna. Není tedy účelné v tomto případě užit indikativní odkaz, jelikož norma celou problematiku upraví komplexně s tím, že norma se stane integrální součástí vyhlášky. Uvedený postup byl zvolen po dohodě s Ministerstvem životního prostředí a Ministerstvem zemědělství s tím, že tyto dotčené resorty se na přípravě normy podílejí.

K odst. 2 – Ustanovení stanoví obecný požadavek na ochranu pozemku stavby a okolních pozemků, podobně jako je uveden ve vyhlášce také u jiných rizik (například v ustanovení Staveniště, Ochrana před spadem ledu, sněhu a stékáním vody, Vzduchotechnické zařízení). Bez uvedení tohoto požadavku ve vyhlášce nelze očekávat, že k negativnímu jevu „odtok srážkové vody na sousední pozemek“ nebude docházet a bylo by obtížné tento požadavek vymáhat na základě normy. Norma nestanoví požadavky pro okolní pozemky.

K odst. 3 – Podle tohoto ustanovení hospodaření se srážkovými vodami musí být navrženo s ohledem na propojení srážkové vody s vegetací, je-li to technicky možné. Odpovědné hospodaření se srážkovými vodami by mělo zajistit jednak, že srážková voda nebude působit škody viz odst. 2 tohoto ustanovení, ale zároveň tato voda bude smysluplně využita co nejbližší místu dopadu, kdy prioritou je závlaha vegetace v místě záměru. Tento druhý úkol hospodaření se srážkovými vodami nabývá vlivem změny klimatu stále více na významu, neboť nejzásadnějším adaptačním opatřením proti přehřívání zastavěných území je zakládání a údržba zeleně. S ohledem na predikce budoucího vývoje klimatu bude navíc tento trend nadále pokračovat. Při navrhování hospodaření se srážkovými vodami je nutné s touto podmínkou počítat již od počátku návrhu.

K § 9 Veřejné prostranství

Toto ustanovení vyhlášky provádí § 141 a 142 stavebního zákona.

K odst. 1 – Ustanovení je obdobou dosavadního § 22 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž obsahuje shodné minimální šířky veřejných prostranství (12 m, 10,5 m, 8 m a 6,5 m). Oproti dosavadní právní úpravě je nově upřesněno, že se ustanovení uplatní pouze na nově vymezovaná veřejná prostranství, netýká se tedy případů vymezování stavebních pozemků rodinných domů nebo bytových domů, kdy pozemky jsou již zpřístupněny ze stávající ulice, a tudíž není zapotřebí vymezovat nové veřejné prostranství. Předpokládá se, že regulační plán či územní plán s prvky regulačního plánu se bude moci od těchto požadavků odchýlit.

Z ustanovení odst. 1 lze povolit výjimku.

K odst. 2 – Ustanovení stanoví požadavky, které při vymezování pozemků veřejného prostranství a umístování staveb na nich zajistí přirozený pohyb chodců a základní podmínky přístupnosti ve vazbě na vodící linie. Vodící linie je součástí prostředí nebo stavby sloužící k orientaci při pohybu nevidomých a slabozrakých osob. Vodící linie jsou přirozené vodící linie a umělé vodící linie. Přednostně se provádí přirozená vodící linie. Provedení umělé vodící linie musí být zdůvodněno. Do průchozího prostoru podél vodící linie se neumísťují žádné překážky a při umístění mimo tento průchozí prostor je nutné provést jejich zabezpečení tak, aby nebyly ohroženy osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace ani jiné osoby.

Ve veřejném prostranství se mohou vyskytnout stavby jako technická infrastruktura (například sloupy veřejného osvětlení, sloupy trolejí), předzahrádky restaurací, prodejní stánky, venkovní pulty a zařízení jako technické vybavení, reklamní zařízení či samoobslužná zařízení, nebo terénní úpravy, které však musí výše uvedené také respektovat a nesmí omezit pohyb chodců a ovlivnit přístupnost zásahem stavby do průchozího prostoru u vodící linie. Technické parametry jsou stanoveny normou k přístupnosti, která v době zpracování této vyhlášky je ve fázi přípravy.

K odst. 3 – Odstavec váže na ustanovení § 141 a 142 odst. 3 stavebního zákona. V ustanovení § 141 stavebního zákona se uvádí, že pozemky veřejného prostranství se vymezují tak, aby kromě jiného, omezovaly dopady oteplování a sucha, zejména možností vsakování vody a výsadbou stromů. Ve vazbě na výsadbu stromů je pak v ustanovení § 142 odst. 3 stavebního zákona uvedeno, že v nově zakládaných uličních prostranstvích a při celkových stavebních úpravách stávajících uličních prostranstvích se vymezují pozemky tvořící výsadbový pás pro stromy nebo jinou veřejnou zeleň. Ustanovení ve vazbě na umožnění výsadby stromů a na vymezení výsadbového pásu stanovuje parametr pro tento výsadbový pás. Platí tedy, pokud je v uličním prostranství vymezován výsadbový pás, pak jeho šířka musí být alespoň 1 m. Ustanovení nepožaduje zřízení výsadbového pásu o stanovené šířce v každém uličním prostranství, tento požadavek této vyhlášce nepřisluší, neboť požadavek vymezení výsadbového pásu je uveden přímo v ustanovení § 142 odst. 3 stavebního zákona. Šířku navrhovaného výsadbového pásu ovlivňuje i charakter území.

Z ustanovení odst. 3 lze povolit výjimku.

K odst. 4 – V ustanovení je řešeno prostorové uspořádání veřejného prostranství, a to nejen sítěmi technické infrastruktury. V první větě je požadavek formulován tak, aby byly při umístování sítí technické infrastruktury do území respektovány požadavky na ochranu stromů a jiné vegetace v souladu s požadavky ochrany stanovené v normě ČSN 83 9061 Technologie vegetačních úprav v krajině – Ochrana stromů, porostů a vegetačních ploch při stavebních pracích.

Ve větě druhé je pak uveden požadavek na respektování prostorového uspořádání sítí technické infrastruktury v souladu s ČSN 73 6005 Prostorové uspořádání vedení technického vybavení, a to při případném vymezování výsadbového pásu. Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na technické normy.

Požadavek je tedy nastaven tak, aby byla zaručena ochrana zeleně i možnost umístovat sítě, avšak vždy ve vzájemné koordinaci.

K § 10 Pozemek stavby pro bydlení a stavby pro rodinnou rekreaci

K odst. 1 – Ustanovení provádí § 140 stavebního zákona a stanoví konkrétní požadavky pouze pro pozemky staveb pro bydlení a staveb pro rodinnou rekreaci.

Stavba pro bydlení je bytový nebo rodinný dům, jak vyplývá z ustanovení § 13 písm. b) a c) stavebního zákona. Dále je stavbou pro bydlení také stavba tzv. výminkového bydlení.

Stavba tzv. výminkového bydlení je stavbou jednoduchou, která vždy bude podléhat povolení. Předpokládá se, že stavby výminkového bydlení budou realizovány především (nikoli však výlučně) pomocí tzv. modulových domů (bez stavební či montážní činnosti). Stavba výminkového bydlení v tomto režimu je omezena na 80 m² zastavěné plochy a 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, bez podsklepení. Prostorová limitace záměru omezuje možnou zátěž pro území i sousední pozemky, zároveň však poskytuje dostatečný prostor pro realizaci tak, aby stavba mohla plnit svůj účel, kdy tato výměra užité plochy představuje minimální

standard pro potřeby bydlení. Stanovením výšky 5 m bude taktéž umožněno dodržet požadavek na zachování minimální světlé výšky obytné místnosti 2,5 m.

Realizace takové stavby je přípustná v tomto režimu pouze na pozemku rodinného domu. Vazba na pozemky určené již dřívějším rozhodnutím k zastavění rodinným domem eliminuje riziko umístování tohoto typu záměrů v oblastech nevhodných či neurčených pro výstavbu (například ve volné krajině). Zároveň se jedná o pojistku, aby nedocházelo k vytváření „obytných kempů“ v místech pro tento účel neurčených. Tuto stavbu výminkového bydlení není možné využívat za účelem zisku jako podnikatelskou činnost, čímž dojde mimo jiné k eliminaci rizik souvisejících s problematikou poskytování krátkodobého ubytování.

Stavba výminkového bydlení musí být umístěna na pozemku rodinného domu v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku a musí být funkčně spojena se stavbou rodinného domu. Současně se požaduje, aby plocha části pozemku schopná vsakovat dešťové vody po realizaci výminkového bydlení byla nejméně 50 % z celkové plochy pozemku rodinného domu. Jedná se o opatření bránící úplnému zastavění pozemků, což by nesplňovalo účel navrhované úpravy. Dále se navrhuje, aby se na stavby sloužící jako výminkové bydlení nevztahovaly požadavky územního plánu na sklon střech, neboť v opačném případě by mohlo dojít k nepřiměřenému omezení výběru možných modulových domů, které by bylo možné pro účely výminkového bydlení v tomto režimu využít.

Stavba pro rodinnou rekreaci není definována, ale jedná se o stavbu, která slouží k rekreaci, nenaplnuje však parametry stavby ubytovacího zařízení [§ 13 písm. d) stavebního zákona]. Při stanovení konkrétního požadavku bylo použito spojení „stavba pro rodinnou rekreaci“, neboť se toto slovní spojení vyskytuje ve stavebním zákoně, a to jak v části územního plánování, tak v části pojmů stavebního řádu, ale i v části například změn nevyžadujících povolení (viz § 214 stavebního zákona). „Stavba pro rodinnou rekreaci“ může mít různé parametry, může se jednat například o chatu, chalupu, selskou usedlost či jiný druh stavby a nelze tak jednoznačně tento pojem definovat. Při povolení stavby bude nutné jasně vymežit její účel a zároveň bude muset tato stavba být v souladu s územně plánovací dokumentací a respektovat konkrétní účel využití území.

U staveb a zařízení související či podmiňující funkci bydlení a rodinné rekreace není omezen jejich počet, neboť se v tomto případě může jednat například o stavbu garáže, altánu, skleníku, sauny apod.

K odst. 2 – Je stanoveno, že na pozemku rodinného domu lze ke stavbě rodinného domu umístit i jednu stavbu pro podnikatelskou činnost se stanovenými konkrétními parametry.

Stavba pro podnikatelskou činnost bude vždy vyžadovat povolení stavebního úřadu, přestože se může svými parametry jevit jako drobná stavba podle přílohy č. 1 stavebního zákona, která nepodléhá povolovacímu režimu. Cílem povolení této stavby je zejména posouzení vlivů podnikatelské činnosti na okolí.

Ustanovení jednoznačně stanovuje, že na pozemku rodinného domu lze ke stavbě rodinného domu umístit jednu stavbu pro podnikatelskou činnost a dále provést terénní úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání pozemku a staveb a zařízení na nich.

K Části třetí – Požadavky na umístování staveb

Ustanovení této části vyhlášky provádí požadavky na umístování staveb uvedené v ustanovení § 143 a 144 stavebního zákona. V těchto ustanoveních je opět kladen hlavní důraz na navrhování záměru v souladu s charakterem území, urbanistickou, architektonickou, kulturně historickou, přírodní a archeologickou hodnotou tohoto území a kvalitou vystavěného prostředí.

Při návrhu umístění stavby je nezbytné pamatovat na kvalitu zástavby, údržbu stavby a v neposlední řadě také na kvalitu prostředí, a to nejen z hlediska jejích uživatelů, ale i vlastníků sousedních nemovitostí.

Další ustanovení části třetí upravují požadavky na technickou infrastrukturu, oplocení pozemku staveniště a reklamní zařízení.

K § 11 Umíst'ování stavby s ohledem na stavební čáru a na hranici pozemku

Toto ustanovení vyhlášky provádí ustanovení § 143 stavebního zákona.

K odst. 1 – Požadavek odstavce 1 se týká umíst'ování staveb, zejména nadzemních částí staveb, ve vztahu ke stavební čáře, která se odvozuje z převažujícího charakteru zástavby a jejího vztahu k veřejným prostranstvím. Pokud se v území zástavba nenachází a je vytvářena nová část území, pak je nutné respektovat umístění staveb právě ve vztahu k nově vznikajícímu charakteru s tím, že umístěním staveb zároveň vznikne i stavební čára, která bude muset být následnými záměry respektována.

Stavební čára je definována v ustanovení § 12 písm. n) stavebního zákona jako rozhraní mezi stavbou a nezastavěnou částí pozemku, která určuje polohu hrany stavby ve výši rostlého nebo upraveného terénu; stavební čára může být uzavřená, která stanoví rozhraní souvisle zastavěné, v celé délce stavby, nebo otevřená, která stanoví rozhraní přerušované stavebními mezerami.

Požadavky jiných právních předpisů tím nejsou nijak dotčeny, například v případě omezení výstavby oplocení v záplavových územích apod.

Z ustanovení odst. 1 lze povolit výjimku ve velkých sídlech podle § 95 odst. 2 této vyhlášky.

K odst. 2 – Ustanovení zakotvuje požadavek, že umístění stavby nesmí znemožnit budoucí zástavbu sousedního pozemku nebo ohrozit stávající zástavbu sousedního pozemku, přičemž taxativně vymezuje, že stavba, a to jakéhokoliv druhu, musí být umístěna nejméně 2 m od hranice pozemku, kromě pozemku veřejného prostranství, kde stavbu lze umístit až na hranici pozemku, avšak při splnění požadavků jiných právních předpisů, například zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Parametr vzdálenosti 2 m je shodný s parametrem u některých drobných staveb podle přílohy č. 1 stavebního zákona, které pro svoji realizaci nevyžadují povolení stavebního úřadu. Splní-li umístění stavby tyto odstupové parametry, pak jsou splněny požadavky této vyhlášky.

Z ustanovení odst. 2 lze povolit výjimku.

K odst. 3 – Ustanovení stanovuje taxativní výčet případů, kdy je vyloučeno použití odstavce 2, tedy dodržení minimální vzdálenosti 2 m od hranice pozemku. Konkrétně se jedná o stavby do výšky 2 m, přičemž je posuzována vždy výška ve vazbě k terénu sousednímu pozemku, stavby pozemních komunikací, drah, vodních cest a leteckých staveb, sítě technické a zelené infrastruktury, nebo případy, pokud je takový způsob zástavby v místě obvyklý a odpovídá charakteru území nebo vyplývá ze způsobu parcelace.

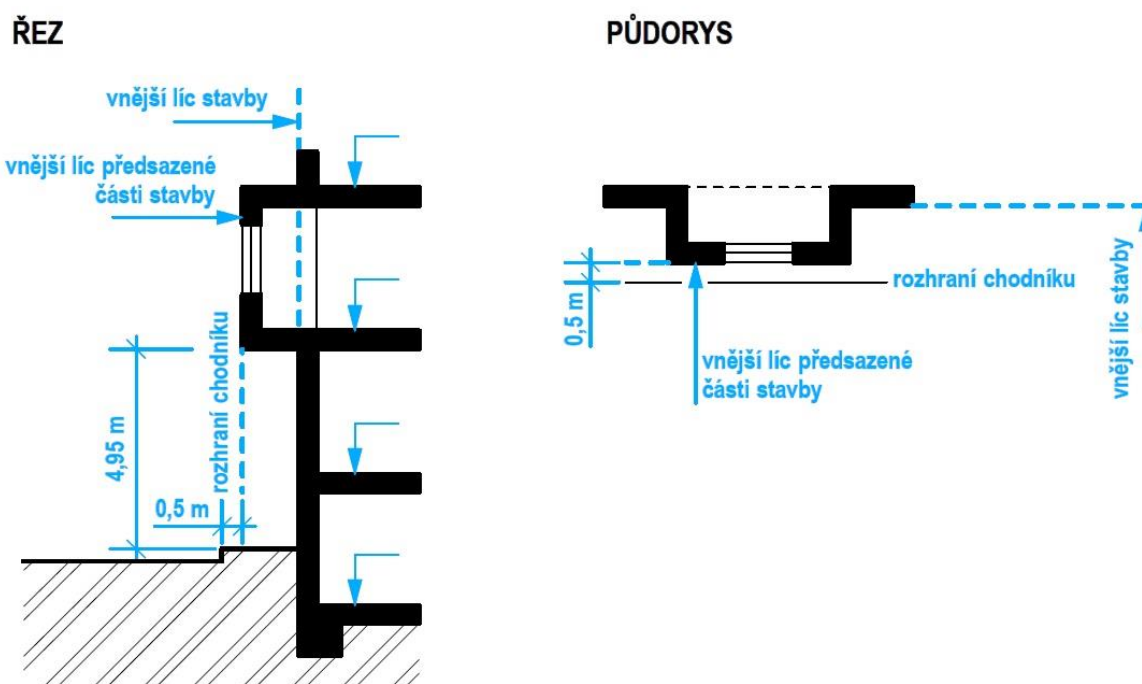
K odst. 4 – Pokud je možné v konkrétním území umístit stavbu na hranici pozemku, zejména vplyne-li to z charakteru území a zejména ze struktury stávající zástavby, pak nemohou být v přílehlé stěně stavby na hranici pozemku žádné stavební otvory, a to nejenom okenní otvory, ale ani otvory větrací. Toto ustanovení se neuplatní v případě situování staveb na hranici s pozemkem veřejného prostranství. Zároveň musí být zajištěno, aby srážková voda či sníh dopadající na novou stavbu nestékala na sousední pozemek.

Z ustanovení odst. 4 lze povolit výjimku.

K odst. 5 – Podle odst. 1 obecně platí, že stavby musí být umístěny v souladu se stavební čarou. V některých případech je však důvodné překročit stavební čáru částí stavby, například balkóny, vstupy do objektů, podzemní části stavby, zateplením apod. Ustanovení tedy umožňuje překročení stavební čáry, avšak za předpokladu řádného odůvodnění, a to právě s ohledem na charakter území a kvalitu vystavěného prostředí.

Z ustanovení odst. 5 lze povolit výjimku ve velkých sídlech podle § 95 odst. 2 této vyhlášky.

K odst. 6 – Ustanovení stanoví požadavky pro předsazené části staveb ve vazbě k veřejnému prostranství z hlediska bezpečnosti. Předsazené části, například balkóny, reklamní zařízení, sice mohou stavební čáru překročit podle odstavce 5, mohou tedy zasáhnout např. do veřejného prostranství, ale ani tyto části nesmí ohrozit provoz na veřejném prostranství. Přitom je stanovena minimální výška jejich umístění nad vozovkou a nad částí chodníku (viz. obrázek níže).

K § 12 Technická infrastruktura

Toto ustanovení vyhlášky stanoví požadavky pro umístění technické infrastruktury a provádí ustanovení § 143 stavebního zákona. Síť technické infrastruktury jsou součástí veřejné infrastruktury, která je definována v ustanovení § 10 stavebního zákona.

Podle § 10 odst. 2 stavebního zákona se sítí technické infrastruktury „rozumí liniové nebo prostorové vedení inženýrské sítě, včetně armatur, zařízení a konstrukcí na vedení a jeho koncových prvků, zabezpečující napojení na jednotlivé druhy využívaných médií.“. A podle § 10 odst. 3 stavebního zákona jsou „sítě technické infrastruktury podle účelu zejména energetické, vodovodní a kanalizační, elektronických komunikací a produktovody“. Vedení sítí technické infrastruktury zahrnuje i přípojky těchto sítí.

K odst. 1 – Stanoví se, že sítě technické infrastruktury v zastavěném území a v zastavitelné ploše se umísťují pod terén. Zastavěným územím je podle § 12 písm. h) stavebního zákona

„území vymezené samostatným postupem podle tohoto zákona (dále jen "vymezení zastavěného území") nebo územním plánem“ a zastavitelnou plochou je podle § 12 písm. i) stavebního zákona „plocha určená k zastavení vymezená v územním rozvojovém plánu, zásadách územního rozvoje nebo územním plánem“. Požadavek vyplývá ze stávající právní úpravy, konkrétně z § 24 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Jiné právní předpisy nejsou tímto ustanovením dotčeny, například požadavek na umístění elektroenergetického vedení o napěťové hladině 400 kV a větší nad zemí i v zastavěném území, který je obsažen v ustanovení § 2b odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů, zůstává zachován, stejně jako požadavek týkající se veřejné komunikační sítě uvedený v § 2b odst. 2 zákona č. 416/2009 Sb.

Z ustanovení odst. 1 lze povolit výjimku.

K odst. 2 a 3 – Ustanovení těchto odstavců pak stanoví úlevy od obecného požadavku uvedeného v odst. 1, tedy, že je možné umístit i v zastavěném území a zastavitelné ploše elektroenergetické vedení nad terén, a to od napěťové hladiny 110 kV a vyšší, a nadzemní stožáry veřejné komunikační sítě, stejně pak lze nad terén umístit sítě technické infrastruktury pro potřeby zařízení staveniště, a to jako stavby dočasné, nebo lze nad terén umístit také náhradní energetické a veřejné komunikační sítě, a to za předpokladu, že se také jedná o stavby dočasné.

Nadzemním stožárem je anténní stožár, například telekomunikační věž, který se umísťuje na pozemku, ale i ocelová konstrukce pro uchycení antén na střeše budovy. V případě zařízení jsou to všechny typy radiových antén a také všechny typy nadzemních rozvaděčů u podzemních optických sítí.

K odst. 4 – Ustanovení stanoví požadavky na prostorové uspořádání sítí, a to jak pod terénem, tak nad terénem v souladu s normou ČSN 73 6005 Prostorové uspořádání vedení technického vybavení.

K odst. 5 – Navrhují se technické požadavky na křížení trubních a kabelových vedení s neupravenými koryty bystřin. Trubní ani kabelová vedení se v korytech vodních toků nesmí ukládat na dno, protože se v případě eroze dna vodního toku mohou snadno stát překážkou proudění vody. Požadavek na ochranu podzemního vedení zároveň vychází z nutnosti jeho ochrany před jeho mechanickým poškozením spojeným s případným negativním vlivem poruchy na okolní prostředí. Minimální vzdálenosti mezi vedením a dnem koryta jsou stanoveny odchylně od ČSN 75 2130:2012 s ohledem na výrazně větší namáhání koryta bystřiny, než jaké nastává u ostatních vodních toků, požaduje ukládání vedení do chráničky a do hloubky alespoň 1,4 m bez ohledu na druh vedení. Požadovaný způsob provedení křížení je možné provést i jinak (co do způsobu ochrany vedení nebo hloubky jeho uložení), ale pouze na základě souhlasného stanoviska správce vodního toku.

K odst. 6 – Jsou navrženy technické požadavky na křížení nebo souběh vodních toků s nadzemními vedeními. V těchto situacích se obecně požaduje co nejmenší dotčení vodohospodářských zájmů, zejména ve smyslu zajištění prostoru pro řádnou údržbu vodního toku. Požadavek na minimální vzdálenost nadzemního vedení a břehové čáry bystřiny je 6 m.

Z ustanovení odst. 6 lze povolit výjimku.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odst. 4 až 6 jedná o indikativní odkaz.

K § 13 Oplocení nebo jiné ohrazení pozemku

Toto ustanovení vyhlásky provádí § 143 stavebního zákona.

K odst. 1 – Ustanovení upravuje, pro jaké případy musí být pozemky oploceny či jinak ohrazeny. Zřízení oplocení z důvodu omezení volného pohybu osob je vyžadováno zejména u staveb mateřských škol, jeslí a diagnostických ústavů. Kromě oplocení se podle druhu stavby přípouští i jiný způsob řešení, kterým je ohrazení. Pro příklad lze uvést ohradníky, výsadbu nebo jiná opatření pro zabránění vniknutí nebo naopak úniku zvíře na sousední pozemek. Oplocení začíná nad úrovní terénu, pod úrovní terénu je jeho součástí základ nebo opěrná stěna, s touto úvahou je nutné přistupovat např. k posouzení jeho výšky.

K odst. 2 – Pokud má být zřízeno oplocení nebo jiné ohrazení, pak musí splňovat parametry, kterými mohou být parametry rozměrové, tvarové a užitého materiálu, tak aby nebyl omezen rozhled na komunikaci, ani rozhledové poměry křižovatky v okolí pozemku a nebyla ohrožena bezpečnost. Zároveň musí respektovat charakter území, včetně charakteru okolního oplocení – ohrazení, což vyplývá z ustanovení § 143 odst. 1 stavebního zákona. Stejně tak musí oplocení – ohrazení respektovat požadavky vyplývající z jiných právních předpisů, například ze zákona č. 20/1987 Sb., o památkové péči, ve znění pozdějších předpisů či ze zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů.

K odst. 3 – Ustanovení stanoví požadavky týkající se oplocení a ohrazení v konkrétním území, a to v záplavovém území, kdy nesmí oplocení zhoršovat průběh povodně, průtok vody apod.

K § 14 Staveniště

Důležitým hlediskem staveniště je jeho bezpečná a účelná funkce, a to jak z hlediska vybavení, tak z hlediska všech bezpečnostních požadavků jako je ochrana zdraví, životního prostředí, ochrana provozu na komunikaci i vztah k sousedním pozemkům a stavbám na nich apod.

Staveniště je definováno v ustanovení § 9 stavebního zákona jako „místo, na kterém se provádí stavba, zařízení, terénní úprava nebo udržovací práce anebo na kterém se stavba, zařízení nebo terénní úprava odstraňuje“. Pokud se tedy hovoří o staveništi, pak tento pojem zahrnuje nejen provádění stavby, ale i odstraňování stavby.

Bezpečnost práce na staveništi se řídí předpisy jiných právních předpisů, zejména nařízením vlády č. 591/2006 Sb., o bližších minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na staveništích, ve znění nařízení č. 136/2016 Sb., které tímto předpisem nejsou dotčeny, stejně jako výkon činností koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (BOZP) na staveništi při přípravě i realizaci stavby vychází z podmínek zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a souvisejících předpisů, ve znění pozdějších předpisů.

K odst. 1 – Ustanovení v obecné rovině stanoví, že provoz staveniště, včetně staveniště pro odstranění stavby, nesmí ohrožovat život a zdraví osob nebo zvířat a obtěžovat okolí nad limitní hodnoty stanovené právními předpisy, tedy nesmí ohrožovat okolí nepřiměřeně.

Jedná se například o dodržování limitů stanovených například zákonem o ochraně ovzduší, spočívajících v opatření k předcházení vzniku prašnosti a k omezování jejímu šíření při provádění staveb, terénních úprav nebo jejich odstraňování a případně dalších opatření k ochraně podle jiných právních předpisů, jejichž specifikace může být předmětem vyjádření nebo závazných stanovisek vydaných dotčenými orgány, kterým je konkrétní veřejný zájem svěřen.

Návrh staveniště musí zohledňovat také přístup k přilehlým stavbám nebo pozemkům, tedy musí posoudit také pohyb na přilehlých komunikacích pro chodce z hlediska přístupnosti pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace, který musí být pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace zachován. Obdobně musí návrh staveniště také zajistit nepřetržitý přístup k požárním zařízením pro případ požáru.

K odst. 2 – Ustanovení stanoví povinnost zabezpečit rozsah staveniště, případně jeho jednotlivé části, proti vniknutí zejména osob, s cílem ochrany jejich zdraví, majetku a bezpečnosti. Záměrně není použita povinnost zamezení formou oplocení, neboť prostor staveniště a jeho uspořádání musí být uzpůsoben s ohledem na konkrétní druh stavby. Pokud je například realizována výstavba mimo zastavěné území, není potřebné a účelné její úplné oplocení proti zamezení vniknutí osob, nebo naopak probíhá-li výstavba v rámci jiné stavby, například uvnitř budovy. Obdobně je nahlíženo na oplocení u staveb liniové technické infrastruktury, kdy část staveb je realizována například nad zemí a část staveb pod zemí. V takovém případě je zcela irelevantní ohrazovat takovou stavbu jako celek v rámci území. Zvláštní požadavky je třeba stanovit pro území s ohledem na ochranu památkové péče nebo ochranu krajiny. Přiléhajícími pozemky a stavbami se rozumí pouze stavby a pozemky se staveništěm bezprostředně sousedícími nebo na staveniště navazujícími.

K odst. 3 – Ustanovení rozvíjí § 149 písm. b) bod 1 stavebního zákona, podle kterého se zohledňuje přístupnost pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace u staveb pozemních komunikací a veřejných prostranství. Přičemž u staveb pozemních komunikací se může jednat pouze o komunikaci pro chodce (chodník). Obchodní trasa musí těmto osobám umožňovat bezpečný pohyb. Dále ustanovení odkazuje na splnění požadavků podle normy k přístupnosti. Ve smyslu čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády se jedná o výlučný odkaz na technické normy.

K § 15 Reklamní zařízení

Toto ustanovení vyhlášky stanoví požadavky na reklamní zařízení a provádí ustanovení § 143 stavebního zákona. Reklamní zařízení je definováno v ustanovení § 7 odst. 2 stavebního zákona takto: „reklamním zařízením se v tomto zákoně rozumí panel, tabule, deska nebo konstrukce, které slouží k šíření reklamy nebo jiných informací. Reklamní zařízení o celkové ploše větší než 8 m² se považuje za stavbu.“

Obecně musí každé reklamní zařízení splnit požadavky ve vazbě na charakter území, stejně jako požadavky na jeho umístění ve veřejném prostranství podle § 9 této vyhlášky.

Toto ustanovení stanoví požadavky ve vazbě na architektonický charakter stavby, stanoví parametry maximálního přesahu 2 m nad úroveň střechy, ať už atiky u ploché střechy nebo hřebene. V případě umístění reklamního zařízení na oplocení, nesmí celková výška tohoto zařízení včetně podpěrných či nosných konstrukcí a rámu přesahovat výšku oplocení o více než 20 %.

Z tohoto ustanovení lze povolit výjimku ve velkých sídlech podle § 95 odst. 2 této vyhlášky.

K Části čtvrté, Hlavě I – Technické požadavky na stavby

Stavební zákon v ustanovení § 145 stanoví sedm základních požadavků na stavby, přičemž úprava technických požadavků na stavby vychází z prováděcích právních předpisů, tj. vyhlášky č. 268/2009 Sb. a vyhlášky č. 398/2009 Sb.

Základní požadavky na stavby, které musí stavba splňovat po celou dobu svého trvání, aby byla vhodná pro určené využití, jsou formulovány v souladu s cíli nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 305/2011, kterým se stanoví harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh, resp. s přílohou I k tomuto nařízení. Uvedené nařízení formuluje požadavky na vlastnosti staveb, které ale přímo souvisí s vlastnostmi výrobků, jejichž použití vyplývá z plnění jejich účelu a funkce ve stavbě.

Problematika stanovení požadavků na vlastnosti stavebních výrobků, je upravena zákonem o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, a jeho prováděcím předpisem, nařízením vlády, kterým se stanoví technické požadavky na vybrané stavební výrobky.

Základními požadavky na stavby podle § 145 stavebního zákona jsou požadavky na

- mechanickou odolnost a stabilitu,
- požární bezpečnost,
- ochranu zdraví,
- ochranu životního prostředí,
- bezpečnost a přístupnost při užívání, provozu a údržbě,
- úsporu energie a
- udržitelné využívání přírodních zdrojů.

Těchto sedm základních požadavků je podrobněji rozvedeno v § 146 až 151 stavebního zákona.

Stavby musí být navrhovány a prováděny tak, aby byly vhodné pro určené využití a aby plnily základní požadavky na stavby při běžné údržbě a působení běžně předvídatelných vlivů na stavby po celou dobu své životnosti.

Zároveň podle § 153 odst. 1 a 2 stavebního zákona pro stavby mohou být navrženy a použity jen takové výrobky, materiály a konstrukce, jejichž vlastnosti z hlediska způsobilosti stavby pro navržený účel zaručují, že stavba při správném provedení a běžné údržbě po dobu předpokládané existence splní základní požadavky na stavby. Výrobky pro stavby, které mají rozhodující význam pro výslednou kvalitu stavby a které by mohly ve zvýšené míře ohrozit život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí, popřípadě jiný veřejný zájem, jsou stanoveny a posuzovány podle jiných právních předpisů.

S ohledem na rozsáhlou problematiku stavebního práva se na stavby mohou podle jejich druhu a účelu vztahovat i další technické požadavky, vyplývající z dalších právních předpisů, například ze zákona č. 12/1997 Sb., o bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 114/1992 Sb., zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, nebo zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů.

Tato vyhláška proto stanovuje podrobněji ve vazbě na § 145 stavebního zákona základní technické požadavky na stavby, které při splnění zaručují, že stavba bude navržena a provedena bezpečně z hlediska provozu, a to jak pro uživatele stavby, tak pro její okolí, a to nejen z hlediska krátkodobých provozních vlastností, ale především z hlediska dlouhodobé životnosti

a trvanlivosti stavby v časovém horizontu návrhové životnosti v trvání 50 až 100 a více let, stejně i z hlediska potřeb provozní údržby a běžných oprav.

K § 16 Mechanická odolnost a stabilita

Toto ustanovení vyhlášky provádí ustanovení § 146 stavebního zákona, kterým se stanoví požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu stavby. Podle § 146 odst. 1 stavebního zákona stavba musí být navržena a provedena tak, aby účinky zatížení a nepříznivé vlivy prostředí, kterým je vystavena během výstavby a užívání, neměly za následek

- náhlé nebo postupné zřícení stavby nebo její části,
- nepřijatelné deformace, které mohou narušit stabilitu stavby, mechanickou odolnost a funkční způsobilost stavby nebo její části,
- poškození částí stavby nebo technických zařízení anebo instalovaného vybavení v důsledku deformace nosné konstrukce,
- poškození stavby v míře nepřiměřené původní příčině,
- ohrožení provozuschopnosti dopravní a technické infrastruktury v dosahu stavby nebo staveniště,
- poškození stavby vlivem nepříznivých účinků podzemních vod nebo dynamickými účinky povodňových průtoků, popřípadě hydrostatickým vztlakem při zaplavení,
- ohrožení průtočnosti koryt vodních toků, popřípadě úrodných profilů mostů a propustků.

Dále podle § 146 odst. 2 stavebního zákona stavby umístěné v dosahu účinků hlubinného dobývání nebo v dosahu seizmických účinků se navrhuje též s ohledem na předpokládané deformace základové půdy, způsobené projevy důlní nebo seizmické činnosti na povrchu.

Ustanovení stanoví požadavky pro provedení stavby tak, aby její konstrukce odolaly předvídatelným vlivům. Konkrétní požadavky jsou stanoveny řadou určených norem ČSN EN 199X, které budou určenými technické normami ve stavebnictví ve smyslu ustanovení § 32 stavebního zákona, a tedy budou normami závaznými, včetně jejich národních příloh a navazujících národních norem ČSN, které je doplňují. Je zde užit výlučný odkaz na normu, tedy celé normy budou vyhláškou zezávaceny. K tomuto řešení bylo přistoupeno z důvodu, že uvedenými normami jsou v tomto případě eurokódy a jde tedy o oblast harmonizovanou na úrovni Evropské unie. Není tedy účelné v tomto případě užit indikativní odkaz, jelikož normy celou problematiku upravují komplexně na úrovni Evropské unie a tyto normy budou integrální součástí vyhlášky.

První věta ustanovení je současně transpozičním ustanovením směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/844 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2010/31/EU o energetické náročnosti budov a směrnice 2012/27/EU o energetické účinnosti (32018L0844), které bylo dosud zajištěno vyhláškou č. 268/2009 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

K § 17 Zakládání stavby

Toto ustanovení vyhlásky provádí ustanovení § 146 stavebního zákona.

K odst. 1 – V ustanovení jsou stanoveny principy zakládání staveb a určující vazby spodní stavby na základové poměry, ze kterých musí návrh této části staveb vycházet, včetně uvedení požadavku na provedení průzkumu základových poměrů v místě stavby, popřípadě i v jejím okolí. Konkrétně se bude jednat například o stavebně technické, geotechnické nebo inženýrské průzkumy. Požadavek na rozsah povinných průzkumů včetně druhu staveb, k jejichž projektové dokumentaci se závěry povinných průzkumů přikládají, je v obecné rovině zakotven ve stavebním zákoně tak, že konkrétní rozsah povinných průzkumů podle konkrétního druhu projektové dokumentace stanoví prováděcí právní předpis, tj. vyhláška o dokumentaci staveb. Založení stavby musí být navrženo způsobem odpovídajícím základovým poměrům zjištěným průzkumem základových poměrů v místě stavby, včetně klimatických poměrů a nežádoucích místních vlivů, kterými jsou zejména podzemní vody, nebezpečné látky v podloží, poddolované území, sesuvné území nebo vliv bludných proudů apod.

K odst. 2 – Ustanovení stanovuje požadavek na dostatečnou hloubku založení po zohlednění základových poměrů, místa stavby ve vazbě na klimatické podmínky a také v souvislostech vlivu založení nové stavby na sousední pozemky a stavby.

K odst. 3 – Ustanovení stanovuje požadavek na oddělení konstrukcí stavby od okolního prostředí s důrazem na podzemní vodu a vlhkost. Především je zde kladen důraz na vazbu mezi návrhem ochrany a účelu užívání a s tím související vnitřní prostředí. Z tohoto ustanovení tak nepřímou vyplývá, že není doporučeno například v podzemních částech budov pod hladinou podzemní vody nebo v nepropustném horninovém prostředí bez adekvátního hydroizolačního řešení a bez odvodnění umisťovat vnitřní prostory u obvodu stavby.

K § 18

Ustanovení stanovuje požadavek na úroveň podlahy obytné místnosti ve vazbě k přiléhajícími terénu a k nejvyšší hladině podzemní vody shodně s normou ČSN 73 4301 Obytné budovy. Konkrétně je pak stanovena hodnota úrovně podlahy obytné místnosti v souvislosti s úrovní přilehlého terénu a ve vazbě na obvodovou stěnu stavby s osvětlovacím otvorem, případně bez něj. Ustanovení také připouští odchýlení se od těchto konkrétních hodnot, je-li místnost chráněna před nežádoucím působením vody technickými prostředky.

K dílu 2 – Požadavky na ochranu zdraví a životního prostředí

Ustanovení provádí ustanovení § 148 stavebního zákona, podle kterého stavba musí být navržena a provedena takovým způsobem, aby neohrožovala bezpečnost, život nebo zdraví osob nebo zvířat, aby byl hluk v chráněném prostoru stavby udržován na úrovni, která neohroží zdraví jejich uživatelů, zaručí noční klid a je vyhovující pro prostředí s pobytem osob nebo zvířat, a to i na sousedních pozemcích a stavbách, ani neměla nepřijatelný negativní vliv na kvalitu životního prostředí nebo na klima, a to během realizace výstavby, užívání i odstraňování.

Požadavky na zajištění zdravého vnitřního prostředí pro obyvatele a uživatele podle druhu stavby jsou charakterizovány tepelnou pohodou prostředí, osvětlením, prosluněním, větráním, kvalitou ovzduší, vlhkostí prostředí, hlukem atd. Dále je kladen důraz na to, aby nedocházelo k uvolňování toxických plynů, nebezpečných látek, těkavých organických sloučenin, skleníkových plynů nebo nebezpečných částic do vnitřního nebo venkovního prostředí, výskytu

vlhkosti ve stavebních konstrukcích nebo na jejich povrchu uvnitř staveb, emisím nebezpečného záření, uvolňování nebezpečných látek do vody nebo půdy, nesprávnému vypouštění odpadních vod, emisím odpadních plynů nebo nesprávné likvidaci pevného nebo kapalného odpadu atd.

Další požadavky na ochranu zdraví a životního prostředí vyplývají ze zákona č. 258/2000 Sb., nařízení vlády č. 272/2011 Sb., zákona č. 114/1992 Sb., a zákona č. 334/1992 Sb. nebo zákona č. 201/2012 Sb.

K § 19 Větrání

Toto ustanovení vyhlášky provádí ustanovení § 148 stavebního zákona.

Pro zajištění kvality vnitřního vzduchu musí být jednotlivé prostory dostatečně větrány. Větrání je výměna vnitřního vzduchu venkovním vzduchem snižující obsah látek a faktorů s negativním účinkem na osoby a ostatní organismy ve vnitřním prostředí posuzovaného prostoru z hlediska zdraví uživatelů stavby nebo prostoru, konstrukce stavby a jejích vlastností a z hlediska technologií stavby a instalovaných technologií a zařízení.

K odst. 1 – Ustanovení stanoví požadavek na zajištění výměny znečištěného vzduchu ve vnitřním prostředí stavby pro zajištění zdraví a nezávadného prostředí, a to jak pro obytné, tak pro pobytové místnosti. Tento požadavek má být naplněn přirozeným větráním, nuceným větráním nebo kombinací těchto dvou způsobů. Přirozené větrání se zajistí otevřením otvorových výplní nebo otevřením větracích průduchů, a to buď na základě rozdílu hustot vzduchu při různých teplotách vnitřního a vnějšího prostředí nebo pomocí proudění vzduchu ve venkovním prostoru (vítr). Nucené větrání se zajistí pomocí ventilátorů poháněných elektrickou energií, tj. vzduchotechnickým systémem. Pobytové místnosti mohou být i ve stavbách pro bydlení, což vyplývá přímo z definice bytového domu nebo rodinného domu.

K odst. 2 – Ustanovení vyžaduje zajistit návrh a provedení stavby tak, aby dimenze minimálního množství větracího vzduchu a regulace zajistila splnění kvalitního vnitřního vzduchu, tj. aby zajistila splnění maximálního množství chemických látek a sloučenin nejen podle ČSN 12 7010 - Vzduchotechnická zařízení. Navrhování větracích a klimatizačních zařízení. Všeobecná ustanovení, ČSN EN 15665 – Větrání budov – Stanovení výkonových kritérií pro větrací systémy obytných budov.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná u odst. 1 a 2 o indikativní odkaz na technické normy.

K odst. 3 – Ustanovení nad rámec odstavce 2 vyžaduje u pobytových místností stavby pro výchovu a vzdělávání zajištění větrání. Pro specifické prostory, které jsou obvykle bez oken, a tedy bez možnosti přirozeného větrání, kterými jsou centrální šatny dětí a žáků pak stanovuje požadavek pro nucené podtlakové větrání s výměnou vzduchu. Další požadavky na větrání stanoví vyhláška č. 410/2005 Sb.

Ustanovení odstavců 1 až 3 jsou současně transpozičním ustanovením směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/844 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2010/31/EU o energetické náročnosti budov a směrnice 2012/27/EU o energetické účinnosti (32018L0844), které bylo dosud zajištěno vyhláškou č. 268/2009 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

K odst. 4 – Ustanovení stanovuje množství větracího vzduchu podle parametrů přílohy č. 2, která obsahuje měrné návrhové hodnoty větraného vzduchu, podle nichž se toto návrhové množství větraného vzduchu stanovuje. Příloha uvádí podle účelu užívání pobytové místnosti minimální množství přiváděného venkovního vzduchu. Jednotlivé kategorie se odvíjí podle tělesné aktivity v daném prostoru. Nejnižší požadavek odpovídá běžným aktivitám, které odpovídají místnostem jako ty jsou shromažďovací prostory tedy konkrétně například zasedací místnosti, učebny, divadla či jiné obdobné komerční prostory, výukové prostory zejména učebny a prostory bez zdrojů škodlivin, nadměrného tepla a pachu tedy například administrativní prostory. Přísnější požadavek při stejné aktivitě odpovídá prostorům s konzumací teplých jídel, nebo prostorům, kde se vykonává obchodní činnost, či služby. Nejprísnejší požadavek se váže na vnitřní prostory, kde se vykonává fyzická aktivita osob, tj. fitness a tělocvičny všeho druhu. Vyhláška specificky neupravuje některé prostory jako například prostory výrobní, a to zejména z důvodu, že minimální navrhovaná potřeba přiváděného venkovního vzduchu může velmi úzce souviset s technologií výroby, a proto ponechává vyhláška stanovení této hodnoty ve vazbě na určenou technickou normu podle ustanovení odstavce 1 v § 19 této vyhlášky.

K § 20 Osvětlení, proslunění a stínění

Toto ustanovení provádí ustanovení § 148 stavebního zákona.

Při návrhu denního osvětlení podle vyhlášky se postupuje v souladu s normami ČSN EN 17037 Denní osvětlení budov, ČSN 734301 Obytné budovy, ČSN 730580-1 Denní osvětlení budov Část 1: Základní požadavky (s výjimkou metodiky posuzování v ČSN 730580 - 2 Denní osvětlení obytných budov – pro rozpor s EN a dosud chybějící zpracování ČSN 730582). S nabytím účinnosti vyhlášky se bude postupovat podle ČSN 73 0580 Denní osvětlení budov – Doplňující požadavky, tato ČSN současně s jejím vydáním, ruší následující normy ČSN 73 0580-1, ČSN 73 0580-2, ČSN 73 0580-3 a ČSN 73 0580-4. Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz.

Stanoveny jsou také požadavky na elektrické a sdružené osvětlení vybraných staveb, například se jedná o požadavky na prostory lůžek ve zdravotnictví, neboť pro ostatní stavby jsou požadavky stanoveny v nařízení č. 361/2007 Sb. (pracoviště) a vyhlášce č. 410/2005 Sb. (zařízení pro výchovu a vzdělávání a provozovny pro výchovu a vzdělávání).

K odst. 1 – Stanovuje požadavky na denní osvětlení prostoru stavby.

Protože je požadavek stanoven jako požadavek na vnitřní prostory staveb, pak tento požadavek dopadá na všechny stavby, které tyto prostory obsahují, tedy na stavby pro bydlení, stavby ubytovacích zařízení, stavby občanské vybavenosti a další. Prostorem se rozumí obytný či pobytový prostor, oba definované v § 3 vyhlášky, případně jiné prostory, které pro svůj účel vyžadují splnění tohoto požadavku. Vyjmuty jsou z tohoto požadavku stavby pro výchovu a vzdělávání, neboť tyto požadavky stanovuje vyhláška o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých, a současně tato vyhláška opravňuje krajské hygienické stanice ke kontrolám vnitřního prostředí staveb pro výchovu a vzdělávání.

Z ustanovení odst. 1 lze povolit výjimku.

K odst. 2 – Ustanovení stanovuje požadavky na elektrické osvětlení prostor lůžek ve zdravotnických zařízeních v pobytové místnosti ve stavbě pro sociální služby a ve stavbě pro účely Vězeňské služby České republiky v souladu s normami ČSN 73 4301 Obytné budovy a ČSN EN 12464-1 - Světlo a osvětlení – Osvětlení pracovišť – Část 1: Vnitřní pracoviště.

K odst. 3– Ustanovení stanovuje požadavek na proslunění pro pobytové místnosti ve stavbách pro sociální služby a pro herny mateřských škol, a tím reaguje na požadavek ČSN EN 17037, podle které je požadováno proslunění heren mateřských škol a pokojů ve zdravotnických zařízeních. Předmětná norma také navrhuje, aby při navrhování mateřských škol bylo zváženo zajištění proslunění dětských venkovních hřišť, a to z důvodu hygienických parametrů. Nejedná se však o závazný požadavek, ale o požadavek doporučující, proto tento požadavek vyhláška nestanovuje.

K odst. 4 – Je stanoven požadavek na posuzování obytných a pobytových místností existujících budov z pohledu jejich zastínění novou stavbou, aby nedocházelo k negativnímu vlivu nové stavby na stávající budovy. Požadavek se neuplatní na pobytové místnosti ve stavbě pro bydlení a byty v podzemním podlaží podle druhu stavby. Jelikož se jedná o požadavek na obytnou a pobytovou místnost, je zřejmé, že požadavek dopadne na všechny budovy, které takové místnosti obsahují, tj. stavby pro bydlení, stavby pro výchovu a vzdělávání, stavby ubytovacích zařízení, stavby občanské vybavenosti a další.

Z ustanovení odst. 4 lze povolit výjimku.

Ustanovení odst. 1 až 4 jsou současně transpozičními ustanoveními Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/844 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2010/31/EU o energetické náročnosti budov a směrnice 2012/27/EU o energetické účinnosti (32018L0844), které bylo dosud zajištěno vyhláškou č. 268/2009 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

K odst. 5 – V ustanovení je stanovena situace, při níž se požadavky na zastínění neuplatní, jedná-li se o doplnění zástavby výstavbou ve stavebních prolukách, výstavbou ve stavebních prolukách formou nástaveb a přístaveb. V těchto případech se posouzení vlivu nové zástavby na okolí hodnotí s porovnáním stavu, který by odpovídal zastavění proluky formou úplného souvislého zastavění. Úplná souvislá zástavba znamená vyplnění prostoru budovou, která navazuje na zdi sousedních staveb (úplná zástavba) a souvislá se vztahuje nejenom k celému vyplněné stavební proluky, ale i k navázání na stavební čáru okolních staveb, a to jak do ulice, tak do případného vnitrobloku.

K odst. 6 – Ustanovení definuje pravidlo, které musí být respektováno při výpočtu denního osvětlení, proslunění a stínění, kdy je nutné uvažovat vlivy nejen stávajícího stavu okolí (existující stavby), ale i vlivy podle podmínek vydaných rozhodnutí nebo jiných opatření podle stavebního zákona, tedy například územního rozhodnutí, stavebního povolení, společného povolení či povolení stavby, územního souhlasu, souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru, veřejnoprávní smlouvy, apod., u staveb, které dosud nebyly realizovány. Zároveň je nutné uvažovat také vlivy podle podmínek regulačního plánu nebo územního plánu s prvky regulačního plánu, aby případně navrženým záměrem nebyla znemožněna zástavba, kterou výše uvedené dokumenty umožňují.

K § 21 Ochrana proti hluku a vibracím

Toto ustanovení vyhlášky provádí ustanovení § 148 stavebního zákona a stanovuje požadavky na ochranu proti hluku, a to primárně odkazem na zákon o ochraně veřejného zdraví a na nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Pro splnění požadavků stanovených v ustanoveních odst. 2 a 3 se postupuje v souladu s normami, které stanovují požadavky na ochranu před hlukem v obytných místnostech ve vztahu k zabudovaným technickým zařízením, například výtahům, a dále normami, které stanovují požadavky na zvukovou izolaci obvodového pláště a zvukovou izolaci mezi místnostmi podle odst. 3. Jedná se zejména o normy ČSN 73 0532 Akustika – Ochrana proti hluku v budovách a posuzování akustických vlastností stavebních výrobků – Požadavky, ČSN EN ISO 717-1 Akustika. Hodnocení zvukové izolace stavebních konstrukcí a v budovách, ČSN EN ISO 717-1 Akustika. Hodnocení zvukové izolace stavebních konstrukcí a v budovách Část 1: Vzduchová neprůzvučnost, ČSN EN ISO 717-2 Akustika. Hodnocení zvukové izolace stavebních konstrukcí a v budovách Část 2: Kročejová neprůzvučnost.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odst. 2 a 3 jedná o indikativní odkaz na technické normy.

Ustanovení odst. 1 je současně transpozičním ustanovením směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/10/ES ze dne 6. února 2003 o minimálních požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví před expozicí zaměstnanců rizikům spojeným s fyzikálními činiteli (hlukem) (sedmnáctá samostatná směrnice ve smyslu čl. 16 odst. 1 směrnice 89/391/EHS) (32003L0010), která byla dosud zajištěna vyhláškou č. 268/2009 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu je tímto zachována povinnost ČR splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

K § 22 Tepelná ochrana budov

Toto ustanovení vyhlášky provádí ustanovení § 148 stavebního zákona a stanoví požadavky, které zajistí tepelnou ochranu staveb splňující hygienu vnitřního prostředí, konkrétně například omezení růstu plísní a kondenzaci na povrchu konstrukce, tepelnou pohodu uživatelů, tepelně technické vlastnosti konstrukcí a budov, tepelně vlhkostní podmínky konstrukcí a zajištění jejich spolehlivosti. Stanovené požadavky tohoto ustanovení musí být v souladu s normou, zejména se jedná o ČSN 73 0540 (Část 1-3) Tepelná ochrana budov.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz.

Požadavky jsou stanoveny tak, aby budova již ve svém návrhu zajistila kvalitní vnitřní prostředí a současně tak, aby minimalizovala energetickou náročnost budovy. Absencí požadavku na letní tepelnou stabilitu by například mohlo dojít k povinnosti dodatečné instalace aktivního chlazení v nechlazených budovách. Kromě požadavků na zajištění tepelné ochrany budov, je stanoven požadavek k omezování nežádoucích účinků radonu.

Uvedené ustanovení naplňuje opatření vyplývající z Národního akčního plánu adaptace na změnu klimatu podle usnesení vlády ČR č. 34 ze 16. ledna 2017. Konkrétně pak Specifický cíl SC_4 úkol 4_20.2, podle kterého je Ministerstvu pro místní rozvoj uloženo prověřit potřebu změny legislativy, aby byla zajištěna adaptace budov na projevy změny klimatu, zejména pak s ohledem na potřebu omezení letního přehřívání, zajištění dostatečného větrání, ochranu technologických celků budovy před zatopením vodou a zefektivnění kontroly plnění stávajících požadavků zákona o hospodaření energií na energetickou náročnost. Přitom zohledňovat opatření, která jsou zároveň mitigační (například pevné i mobilní vnější stínící prvky).

Ustanovení odst. 1 je současně transpozičním ustanovením směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/844 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2010/31/EU o energetické náročnosti budov a směrnice 2012/27/EU o energetické účinnosti (32018L0844),

kteří bylo dosud zajištěno vyhláškou č. 268/2009 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

K § 23 Uvolňování nebezpečných látek do vody nebo půdy

Toto ustanovení vyhlášky provádí ustanovení § 148 odst. 1 písm. e) stavebního zákona.

Konkrétně stanovuje požadavky na podlahové konstrukce ve vazbě k omezování nežádoucích účinků látek průsaky konstrukcemi ve vztahu k minimalizaci rizik ohrožující jakost půdy nebo vlivu těchto látek na vody, a to jak vod podzemních, tak vod povrchových.

Povrchové a podzemní vody jsou pojmy stanovené zákonem č. 254/2001 Sb. Povrchovými vodami jsou vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu; tento charakter neztrácí, protékají-li přechodně zakrytými úseky, přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo v nadzemních vedeních. A podzemními vodami jsou vody přirozeně se vyskytující pod zemským povrchem v pásmu nasycení v přímém styku s horninami; za podzemní vody se považují též vody protékající podzemními drenážními systémy a vody ve studních.

K § 24 Omezování nežádoucích účinků venkovního osvětlení

Ustanovení § 25 vyhlášky provádí ustanovení § 148 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, a to v rozsahu požadavků na omezení nežádoucích účinků z venkovního osvětlení pro konkrétní aplikační případy, které vychází normy ČSN 36 0459 Omezování nežádoucích účinků z venkovního osvětlení. Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na technické normy.

Z pohledu této vyhlášky se jedná výlučně o omezování nežádoucích účinků z venkovního osvětlení u stavby neveřejné účelové komunikace, stavby venkovního pracoviště, stavby venkovního sportoviště a u stavby trvalého reklamního zařízení o celkové ploše větší než 8 m². Jedná se tedy vždy o stavby trvalé. Užití normy je obdobně stanoveno i na osvětlení fasád staveb.

Požadavky na omezování nežádoucích účinků venkovního osvětlení se neuplatní u staveb pro bydlení a rodinnou rekreaci, věznic a venkovních pracovišť určených pro práci základních složek integrovaného záchranného systému (IZS). Tyto požadavky se také dále neuplatní u dočasného venkovního osvětlení, kde se jedná například o vánoční dekorační osvětlení, osvětlení krátkodobých kulturních, společenských a sportovních akcí a na parametry svítidel a světlometů u dopravních prostředků v silniční, železniční, letecké a lodní dopravě a u světelných návěstidel v dopravě.

Tato vyhláška také neřeší omezování nežádoucích účinků venkovního osvětlení u dopravních staveb vyjma staveb neveřejné účelové komunikace, neboť obecné požadavky na výstavbu staveb dopravní infrastruktury nenáleží do kompetence Ministerstva pro místní rozvoj. K návrhu těchto požadavků je zmocněno Ministerstvo dopravy.

K § 25 Komunální odpad

Toto ustanovení vyhlášky provádí ustanovení § 148 stavebního zákona, a to z pohledu soustředování odpadů v souvislosti s ochranou životního prostředí. Ustanovení s ohledem na prevenci aplikačních nejasností užívá pojmy odpovídající předpisům odpadového hospodářství.

Tím dochází ke sjednocení náhledu na tuto problematiku pohledem stavebního zákona a zákona o odpadech.

K odst. 1 – Ustanovení stanovuje požadavky na zajištění místnosti nebo místa pro soustředování komunálního odpadu, a to pro všechny druhy staveb. Požadavek je nastaven tak, že ve stavbě se musí nacházet místnost pro soustředování komunálního odpadu, nebo musí být zřízeno místo na pozemku stavby. Je tedy možné vybrat jedno z uvedených řešení, a to ve vazbě na konkrétní stavební záměr.

K odst. 2 – Pokud je předmětem záměru soubor staveb, pak je možné navrhnout společné stanoviště pro soustředování komunálního odpadu ve vzdálenosti do 300 m i mimo stavební pozemek, přičemž toto místo musí být povoleno společně se záměrem.

K odst. 3 – Ustanovení řeší přístupnost stanovišť pro soustředování komunálního odpadu pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace, přičemž požadavek neplatí pro stavbu rodinného domu a pro stavbu pro rodinnou rekreaci. Ve smyslu čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády se jedná o výlučný odkaz na technické normy.

K dílu 3 – Požadavky na bezpečnost a přístupnost

Díl 3 vyhlášky provádí ustanovení § 149 stavebního zákona, které stanoví požadavky na bezpečnost a přístupnost při užívání, provozu a údržbě.

Tato vyhláška stanovuje požadavky na bezpečnost a přístupnost tak, aby byla zajištěna bezpečnost při užívání stavby jako celku, aby stavba odolala okolním vlivům prostředí. Dále aby do stavby byl zajištěn bezpečný přístup a v neposlední řadě tato vyhláška stanovuje požadavky pro bezpečné řešení vnitřních částí stavby.

Pro zajištění bezpečného a přístupného užívání i provozu je nutné zajistit přístup do stavby pro všechny osoby, tedy i pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace. Přístupnost je upravena v ustanovení § 29 této vyhlášky, kde jsou staveny podmínky pro zajištění přístupu po vnějších komunikacích, podmínky pro vstup do budovy a pak konkrétní požadavky pro zajištění přístupnosti uvnitř stavby.

Přístupnost v rámci vnitřních částí stavby je řešena samostatně ustanovením § 31 této vyhlášky, jehož obsahem jsou požadavky na schodiště a rampu a dále ustanovení § 32 této vyhlášky, které stanoví požadavky na výtahy a zdvihací plošiny.

Dále jsou nastaveny požadavky pro jednotlivé části stavby, a to tak, aby jejich užívání bylo bezpečné, jedná se o ustanovení § 34 a § 35, kde jsou upraveny požadavky na ochranu proti pádu, a to požadavky na zábradlí a protiskluznost podlah.

Posledním ustanovením tohoto dílu je ustanovení § 36 týkající se zachování bezpečnosti při samotné údržbě stavby.

K § 26 Ochrana před bleskem

Toto ustanovení vyhlášky provádí § 149 stavebního zákona, podle kterého stavba musí být navržena a provedena takovým způsobem, aby při jejím užívání, údržbě nebo provozu nevznikalo nebezpečí nehod nebo poškození zdraví osob nebo zvířat. Návrh tohoto ustanovení vychází ze stávající právní úpravy, tzn. z ustanovení § 36 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

K odst. 1 – Ochrana před bleskem je základním požadavkem pro zajištění bezpečnosti při užívání staveb. Ochrana před bleskem musí být zřízena u staveb, na které jsou kladeny požadavky vyplývající z jiných právních předpisů, například z nařízení vlády č. 217/2017 Sb., o požadavcích na zabezpečení zbraní, střeliva, černého loveckého prachu, bezdýmného prachu a zápalek a o muničních skladišti, vyhlášky č. 99/1995 Sb., § 2 zákona č. 250/2021 Sb., které dávají ucelenou informaci tomu, kdo navrhuje a provádí a kdy je nezbytné tuto ochranu zřizovat.

K odst. 2 – Ustanovení doplňuje odstavec 1 o konkrétní požadavek pro zajištění ochrany před bleskem týkající se konkrétních staveb, zejména v případě staveb rodinných domů a staveb bytových domů, tedy obecně staveb pro bydlení, a u staveb občanského vybavení, tj. zejména staveb pro vzdělávání, výchovu a sport, sociální a zdravotní služby, kulturu, veřejnou správu a ochranu obyvatelstva, nebo tam, kde by hrozily značné škody. Oproti stávající právní úpravě, tj. oproti ustanovení § 36 vyhlášky č. 268/2009 Sb., došlo k rozšíření ustanovení o případ hrozby „značné škody“. Důvodem je skutečnost, že mohou existovat stavby, kde ochrana před bleskem nedává příliš smysl (například drobné stavby, stavby bez elektroinstalace atd.). Pojem „značná škoda“ je obecně definován v ustanovení § 138 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, jako „škoda dosahující částky nejméně 1 000 000 Kč“.

K odst. 3 – Ustanovení podle stávající úpravy upřednostňuje pro funkčnost soustavy ochrany před bleskem použití základového zemniče. Definice základového zemniče vychází z normy ČSN 33 2000-5-54 ED. 3 Elektrické instalace nízkého napětí - Část 5-54: Výběr a stavba elektrických zařízení - Uzemnění a ochranné vodiče.

K odst. 4 – Pro případy podle odstavce 1 a 2 musí být navržena a provedena vhodná ochranná opatření, zejména pak ochranné prostory musí být navrženy a provedeny jen základě skutečných fyzických rozměrů kovové jímací soustavy. Při návrhu a provedení ochrany před bleskem je nezbytné posoudit a dodržet dostatečnou vzdálenost nebo bezpečný odstup. Pro splnění uvedených požadavků se postupuje např. podle skupiny norem ČSN 62305-X Ochrana před bleskem.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odst. 3 a 4 jedná o indikativní odkaz na technické normy.

K § 27 Ochrana před spadem ledu, sněhu a stékáním vody

Toto ustanovení § 27 vyhlášky provádí § 149 stavebního zákona, podle kterého stavba musí být navržena a provedena takovým způsobem, aby při jejím užívání, údržbě nebo provozu nevznikalo nebezpečí nehod nebo poškození zdraví osob nebo zvířat.

Toto ustanovení stanoví požadavek, aby komunikace a pochozí plochy nebyly ohroženy pádem ledu a sněhu ze stavby, přičemž návrh opatření na zamezení spadu je stanoven pouze v obecné rovině, nikoliv konkrétně, a to s ohledem na různorodost stavebních záměrů. Konkrétní návrh opatření je tak na projektantovi, který jej musí provést s ohledem na účel užívání stavby, na použité návrhové konstrukce a materiály, na jejich uspořádání, sklon apod.

Ustanovení vychází ze stávající právní úpravy, tj. ze znění § 25 vyhlášky č. 268/2009 Sb., které stanoví požadavky na střechy.

K § 28 Ochrana před povodněmi a vydatnými srážkami

Stavbu je třeba chránit před povodněmi a přívalovým deštěm. Jedná se o další ustanovení provádějící § 149 stavebního zákona.

K odst. 1 a 2 – Ustanovení stanovují požadavky na stavby nacházející se v záplavovém území. Jedná se o požadavky na konstrukce staveb, na jednotlivé místnosti, a to podle účelu jejich využití, a na případná zařízení, která se mohou v místnostech nacházet.

Záplavové území je definováno a popsáno ve vodním zákoně, přičemž jeho vymezení přísluší vodoprávnímu úřadu, případně je zpracováno i v územně plánovací dokumentaci.

Záplavová území jsou administrativně určená území, která mohou být při výskytu přirozené povodně zaplavena vodou viz § 66 vodního zákona, která jsou vyhláškou č. 79/2018 Sb., o způsobu a rozsahu zpracování návrhu a stanovování záplavových území a jejich dokumentace, vymezená záplavovou čarou s dobou opakování povodně 100 let (Q 100). Při návrhu stavby je současně nezbytné řešit a zohledňovat také problematiku tzv. zimní povodně, tj. problematiku ledů, a promítnout ji do návrhu záměru.

K odst. 3 – Ustanovení stanoví požadavek na ochranu kanalizace pro veřejnou potřebu při povodni nebo při přívalovém dešti. V takovém případě musí být kanalizační přípojky, popřípadě vnitřní kanalizace, vybaveny zařízením proti zpětnému toku nebo uzávěrem.

K odst. 4 – Ustanovení stanoví požadavek na ochranu nádrží na látky, které by mohly ohrozit nezávadnost vod při povodni s dobou opakování 100 let (Q 100). V takovém případě, je nutné tyto nádrže zajistit proti úniku těchto látek a zajistit odolnost nádrží proti účinkům vod.

Požadavky na ochranu staveb umístěných v záplavových územích vychází ze stávající právní úpravy, tj. ze znění ustanovení § 9 odst. 5, § 15 odst. 2, § 33 odst. 6 a § 35 odst. 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

K § 29 Přístupnost

Ustanovení stanovuje požadavky na přístupnost ve smyslu ustanovení § 149 písm. b) stavebního zákona a definice přístupnosti uvedené v § 13 písm. d) tohoto zákona. Osobami s omezenou schopností pohybu nebo orientace se rozumí osoby s pohybovým, zrakovým nebo sluchovým postižením, osoby pokročilého věku, těhotné ženy a osoby doprovázející dítě v kočárku nebo dítě do 3 let.

V případě komunikací pro pěší jde pouze o zajištění pohybu po neveřejných účelových komunikacích. Ostatní komunikace i ostatní dopravní stavby nejsou předmětem této vyhlášky, nýbrž budou předmětem samostatného prováděcího právního předpisu v gesci Ministerstva dopravy.

K odst. 1 – Ustanovení zajišťuje přístupnost staveb podle normy k přístupnosti uvedené v příloze č.14 k této vyhlášce. Je zde užit výlučný odkaz na normu ve smyslu čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády, tedy celá norma bude vyhláškou ze závazněna. K tomuto řešení bylo přistoupeno z důvodu, že norma může ze své podstaty obsahovat větší míru podrobnosti oproti vyhlášce. Současně může norma oproti vyhlášce obsahovat jednotné požadavky na všechny typy staveb (obecné stavby i dopravní stavby). Ministerstvo pro místní rozvoj nemá zmocnění k úpravě technických požadavků na dopravní stavby, není tedy možné toto upravit v této vyhlášce. Kdyby přístupnost měla být upravena ve dvou vyhláškách, pak by to přineslo zásadní roztržičení právní úpravy. Přístupnost se dotýká všech staveb a je nutné tuto

problematiku upravit komplexně. Není tedy možné užít indikativní odkaz, jelikož norma celou problematiku upraví jednotně pro všechny typy staveb s tím, že norma se stane integrální součástí vyhlášky v rámci jejího zmocnění.

K odst. 2 – Odstavec vymezuje základní požadavky na stavby z pohledu osob se zrakovým a sluchovým postižením, kdy je stanoveno, že pro osoby se zrakovým postižením se stavba vybavuje hmatovými a akustickými prvky a pro osoby se sluchovým postižením komunikačními prvky. Konkrétní požadavky stanoví norma k přístupnosti.

K odst. 3 – Navržený odstavec provádí ustanovení § 141 odst. 3 stavebního zákona, který stanoví požadavky na přístupnost ve veřejném prostranství. Současně však také provádí ustanovení § 149 písm. b) bod 1 až 5 stavebního zákona, které stanovují požadavky na bezpečnost při užívání, provozu a údržbě s důrazem na přístupnost osob s omezenou schopností pohybu nebo orientace, zejména u staveb pozemních komunikací a veřejných prostranství, staveb občanského vybavení v částech určených pro užívání veřejností, společných prostor a domovního vybavení bytového domu, bytu zvláštního určení, staveb pro výkon práce více než 25 osob, pokud charakter provozu v těchto stavbách umožňuje zaměstnávat osoby se zdravotním postižením.

Úprava této problematiky vychází ze stávajícího prováděcího právního předpisu, tj. z vyhlášky č. 398/2009 Sb.

Smyslem přístupnosti je pohyb ve venkovním prostředí a zajištění podmínek pro pohyb osob s omezenou schopností pohybu nebo orientace. Regulace touto vyhláškou dopadá pouze na neveřejné komunikace, které nespádají do gesce Ministerstva dopravy, neboť požadavky na stavby pozemních komunikací podle zákona č. 13/1997 Sb. jsou stanoveny jinými právními předpisy, a to nejen nastavenými technickými požadavky na stavbu samotnou, ale také požadavky na jejich přístupnost.

Ustanovení stanovuje požadavky na komunikace pro pěší v zastavěném a zastavitelném území, především z hlediska přístupnosti staveb, tj. určených budov, veřejných koupališť atd. V rámci navrhovaného záměru bude nutné vymezit, jaké komunikace budou zajišťovat trasu splňující požadavky na přístupnost a následně pak prokázat splnění zde stanovených parametrů. Není nezbytné, aby všechny komunikace pro chodce splňovaly všechny požadavky zde uvedené. Například v parcích se jako trasy splňující požadavky na přístupnost uvažují alespoň páteřní komunikace. Vedlejší stezky a chodníčky nemusí bezbariérovému pohybu vyhovovat například z důvodu nezpevněného povrchu, nevyhovujícího příčného nebo podélného sklonu.

K odst. 4 – Ustanovení stanovuje požadavky na přístup do uvedených druhů staveb. Jsou zde stanoveny požadavky na vytyčení přirozených či umělých vodicích linií vedených ke zde uvedeným druhům staveb. Jde tedy o interakci mezi budovou a jejím okolím. Z hlediska osob se zrakovým postižením se jedná zejména o hmatové vedení, tj. o návaznost vodicí linie až ke vstupu do budovy.

Dále se stanoví požadavky na přístup formou komunikace pro pěší, rampy určené osobám s omezenou schopností pohybu nebo orientace nebo výtahem, přičemž konkrétní požadavky na ně jsou stanoveny normou k přístupnosti. Z hlediska osob s omezenou schopností pohybu jde o eliminaci výškových rozdílů mezi veřejným prostranstvím a vstupním prostorem budovy. Požadavky se nemusí uplatnit u rodinných domů a staveb pro rodinnou rekreaci.

K odst. 5 – Ustanovení upravuje přístup do konkrétních staveb, pro něž stanoví požadavek na akustické vedení, tj. orientační majáček nad vstupem. Konkrétní stavby jsou vymezeny taxativním výčtem budov, u kterých je žádoucí uplatnit vyšší míru ochrany uživatelů staveb se zrakovým postižením.

Do výčtu budov jsou zařazeny všechny stavby veřejné správy, jde tedy o stavby ústředních orgánů státní správy, územních orgánů státní správy (například kontaktní pracoviště úřadů práce, finanční úřady, stavební úřady, živnostenské úřady atp.), ostatní státní orgány (například policie), jiné k tomu oprávněné subjekty, které vykonávají státní správu a dále stavby samosprávy. Kromě veřejné správy obsahuje taxativní výčet další stavby, u kterých se předpokládá užívání těchto staveb ve zvýšené míře veřejností.

K odst. 6 – Ustanovení stanoví požadavek na prostory užívané osobami s omezenou schopností pohybu nebo orientace. Ustanovení se aplikuje v souladu s účelem užívání daného prostoru. Jeho cílem je zajistit stavebně technické podmínky především na manipulační prostor pro otáčení vozíku nebo zabezpečení překážek ve výši hlavy atd.

K odst. 7 – Ustanovení stanoví, že 5 % pokojů lůžkové části určených staveb musí splňovat požadavky bytů zvláštního určení pro osoby s těžkým pohybovým postižením, aby bylo zajištěno jejich užívání pro všechny osoby včetně osob na vozíku.

K odst. 8 – Ustanovení stanoví požadavek označit příslušnými symboly prostory určené pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace, například bezbariérovou toaletu, prostor vybavený indukční smyčkou atd. Konkrétní požadavky na symboly stanoví norma k přístupnosti.

K odst. 9 – Pro případy, kdy základní informace pro orientaci veřejnosti jsou součástí stavby, se stanoví, aby tyto informace byly dostupné pro všechny skupiny osob s omezenou schopností pohybu nebo orientace, a to vždy alespoň dvěma smysly, kdy vždy je nutné trvat na vnímání zrakově, a dále vždy ještě jedním dalším smyslem (hmatově nebo akusticky), přičemž konkrétní požadavky stanoví norma k přístupnosti.

K § 30 Hygienické zařízení a šatna

Ustanovení § 30 vyhlášky provádí § 149 stavebního zákona, kterým se stanoví požadavky na bezpečnost a přístupnost při užívání, ale také provádí § 148 stavebního zákona, kterým se stanoví požadavky na ochranu zdraví, zejména takové požadavky, kterými se předchází výskytu vlhkosti ve stavebních konstrukcích nebo na povrchu stavebních konstrukcí uvnitř staveb. Stavebně technické provedení hygienického zařízení a šatny musí splňovat požadavky stanovené normou ČSN 73 4108 Hygienická zařízení a šatny.

K odst. 1 – Požadavky na hygienická zařízení jsou podrobněji řešeny v příloze č. 3. Je vždy postupováno ve smyslu pojmů z normy ČSN 73 4108 Hygienická zařízení a šatny, a to:

- záchod je místnost určená k vykonávání biologických potřeb člověka, záchod není sanitární předmět,
- záchodová kabina je místnost nebo prostor jako část místnosti se záchodovou mísou jako sanitárním předmětem,
- přebalovací kabina je místnost nebo část místnosti určená a uzpůsobená k přebalování a péči o dítě.

Požadavky jsou v příloze č. 3 k této vyhlášce stanoveny pro stavby:

- pro bydlení a stavby pro sociální služby, kde je stanoven požadavek na minimálně jednu záchodovou mísu a jednu koupelnu. Přičemž podle normy ČSN 73 4301 Obytné budovy je koupelna prostorem pro osobní hygienu, nikoliv samostatnou místností. Z toho vyplývá, že koupelna i záchodová mísa může být umístěna v rámci jedné místnosti, jako jedno hygienické zařízení.

- ke kulturním, sportovním nebo obdobným účelům, ve které se nachází prostor pro shromažďování osob,
- ubytovacích zařízení,
- pro výchovu a vzdělávání,
- umělá koupaliště a sauny,
- pro obchod.

V ostatních případech nebyly konkrétní požadavky stanoveny, neboť jsou upraveny v nařízení č. 361/2007 Sb., například pro stavbu čerpací stanice pohonných hmot či hromadné garáže.

Odstavce 2 až 9 upravují požadavky pro stavby z pohledu jejich přístupnosti. Požadavky jsou členěny podle kapitol v příslušné normě ČSN 73 4108 Hygienická zařízení a šatny a týkají se staveb občanského vybavení v částech určených pro užívání veřejností. Odstavec 9 se pak vztahuje na stavby pro výkon práce více než 25 osob, pokud charakter provozu v této stavbě umožňuje zaměstnávat osoby se zdravotním postižením.

K odst. 2 – U šaten pro veřejnost musí alespoň 5% kapacity splňovat požadavky na přístupnost. Dále je zde uveden způsob zaokrouhlování, a to tak, že každé započaté číslo se zaokrouhluje směrem nahoru. Konkrétní požadavky jsou stanoveny v normě k přístupnosti. Přičemž v případě realizací nových šaten určených pro užívání veřejností se již předpokládá prorodinný koncept společných prostor s průchozími převlékacími kabinkami viz. odst. 3.

K odst. 3 - V případě, kdy se ve stavbách občanského vybavení v částech určených pro užívání veřejností zřizuje převlékací nebo zkoušecí kabina určená pro užívání veřejností, musí být stanovené množství řešeno jako kabiny splňující požadavky na přístupnost, přičemž požadavky zejména na její prostorové uspořádání jsou stanoveny normou k přístupnosti. Dále je zde uveden i způsob zaokrouhlování požadovaného množství kabin splňujících požadavky na přístupnost, a to tak, že každé započaté číslo se zaokrouhluje směrem nahoru.

K odst. 4 - Stanovují se požadavky prostorů pro sprchy. Typickým příkladem aplikace jsou stavby aquaparků a plaveckých bazénů. Tyto sprchy slouží pro osobní hygienu zákazníků před vstupem do bazénu. Konkrétní požadavky na prostor pro sprchu splňující požadavky na přístupnost, například požadavek na zajištění volného místa pro odložení vozíku, výškový rozdíl podlahy a dna sprchového boxu a osazení zařizovacími předměty stanoví norma k přístupnosti.

K odst. 5 - Stanovují se požadavky prostorů pro vany. Typickým příkladem aplikace jsou stavby pro masáže a rehabilitace. Tyto vany slouží pro prohřátí tkání a uvolnění jejich napětí. Konkrétní požadavky na prostor pro vanu splňující požadavky na přístupnost, například požadavek na volný manipulační prostor, výšku horní hrany vany, odsazení vany od přilehlé stěny a osazení zařizovacími předměty jsou stanoveny normou k přístupnosti.

K odst. 6 – Dosud musela být jedna bezbariérová záchodová kabina v každém oddělení pro ženy a jedna bezbariérová kabina v každém oddělení pro muže. Tato kabina měla manipulační prostor pro přesednutí z vozíku na záchodovou mísu pouze zprava nebo pouze zleva. Tato dispozice neumožňovala využití asistence. Nově je navrženo uplatnění principu jedné kabiny s možností užití asistence přístupné ze společného prostoru, která bude naplňovat požadavky pro přesednutí zprava i zleva. Dispozice umožňuje využití asistence. Konkrétní požadavky na záchodovou kabinu stanoví norma k přístupnosti.

Uživatelé jednoznačně preferují kabínu přístupnou ze společného prostoru z důvodu překonání menšího počtu dveří a umožnění asistence i osobou opačného pohlaví; v roli asistenta je často člen rodiny. Dále jedna kabina s umožněním přístupu z obou stran záchodové mísy je více

univerzální oproti dvěma kabinám, tj. jedné kabiny v oddělení pro ženy s prostorem pro přisednutí pouze zprava nebo pouze zleva a jedné kabiny v oddělení pro muže s prostorem pro přisednutí opět pouze zprava nebo pouze zleva. Nový požadavek vylepšuje uživatelský komfort a zároveň snižuje prostorové nároky na stavbu.

K odst. 7 – Ustanovení stanoví požadavek, kdy a v jakých případech je nutné přebalovací kabínu zřizovat. V případě přebalovací kabiny se opět uplatňuje nový prorodinný koncept bez vazby na oddělení pro ženy a oddělení pro muže, konkrétní požadavky např. rozměrové parametry, na šířku vstupu, otevírání dveří, manipulaci s dětským kočárkem a vybavení zařizovacími předměty jsou stanoveny normou k přístupnosti.

K odst. 8 – Ustanovení stanoví požadavek na zajištění hmatového označení v šatnách a hygienických zařízeních uvedených v odst. 2 až 7. Hmatové štítky slouží pro nevidomé uživatele. Jejich účelem je ověření, zda tento uživatel vstupuje do šatny pro ženy nebo šatny pro muže či na záchody pro ženy nebo záchody pro muže atd. Konkrétní požadavky na hmatové označení jsou stanoveny normou k přístupnosti.

K odst. 9 – Ustanovení stanovuje, že požadavky uvedené v odst. 2 až 6, tedy požadavky pro šatny, převlékací a zkušební kabiny, sprchy, vany a záchody, se použijí obdobně ve stavbách pro výkon práce více než 25 osob, pokud charakter provozu v těchto stavbách umožňuje zaměstnávat osoby se zdravotním postižením.

K § 31 Schodiště a šikmá rampa

Provádí se jím § 149 stavebního zákona, kterým se stanoví požadavky na bezpečnost a přístupnost při užívání. Další požadavky jsou stanoveny v příloze č. 4 k této vyhlášce. Při návrhu ustanovení se vycházelo ze stávající právní úpravy, tj. z § 22 a 23 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

Toto ustanovení stanoví požadavky pro užívání jednotlivých prostor stavby, a to i v různých podlažích.

Šikmá rampa je obecný termín. Rampa určená osobám s omezenou schopností pohybu nebo orientace je zvláštní rampa splňující požadavky na přístupnost. Rampou určenou osobám s omezenou schopností pohybu nebo orientace se rozumí samostatná konstrukce umožňující vlastní přístup do budovy nebo překonávání výškového rozdílu mezi částmi této budovy, přičemž jde o ohraničenou šikmou rovinu. Tato rampa nepropojuje dvě komunikace pro pěší.

K odst. 1 až 3 – Podle těchto ustanovení musí být propojení zajištěno minimálně jedním hlavním schodištěm, přičemž pomocná schodiště se navrhuje pouze ve vyjmenovaných případech. Možnost propojení podlaží lze i formou rampy za splnění daných parametrů. Parametry schodiště a rampy jsou uvedeny v příloze č. 4 k této vyhlášce, na kterou je uveden odkaz v odstavci 2.

Pokud je součástí návrhu schodiště a rampa určená osobám s omezenou schopností pohybu nebo orientace, pak musí tyto schodiště a rampy i venkovní schodiště a předložené rampy splnit parametry uvedené v normě k přístupnosti. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že univerzální přístupnost lze plnit pouze rampou, neboť schodiště nepoužívají osoby na vozíku, nejezdí po něm dětské kočárky a nevidomé osoby zde používají jinou techniku bílé hole.

Ve smyslu čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády se u odst. 3 jedná o výlučný odkaz na technické normy.

K odst. 4 – Stanoví se požadavek, aby všechny schodišťové stupně v jednom schodišťovém rameni měly stejnou návrhovou výšku, v přímých ramenech i šířku.

K odst. 5 – Ustanovení umožňuje řešit prostory pro občasně používání pomocí žebříkového schodiště. Využití žebříkového schodiště ve vazbě na občasně užívaný prostor musí být přesvědčivě odůvodněno v dokumentaci záměru.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odstavců 1 a 5 jedná o indikativní odkaz na technickou normu ČSN 73 4130 Schodiště a šikmé rampy. Základní požadavky.

K § 32 Výtah a zdvihací plošina

Toto ustanovení vyhlášky provádí § 149 písm. b) stavebního zákona, kterým se stanoví přístupnost zejména do staveb občanského vybavení v částech určených pro užívání veřejností a společných prostor bytového domu. Návrh ustanovení vychází z vyhlášky č. 268/2009 Sb. a č. 398/2009 Sb.

K odst. 1 – Stavby podle druhu a potřeby se vybavují výtahy určenými pro dopravu osob nebo osob a nákladů, určenými pro dopravu nákladů dále výtahy požárními a evakuačními. Konkrétní požadavky jsou stanoveny normami např. ČSN EN 81-50 ED.2 Bezpečnostní předpisy pro konstrukci a montáž výtahů - Přezkoušení a zkoušky - Část 50: Konstrukční zásady, výpočty, přezkoušení a zkoušky výtahových komponent, ČSN EN 81-20 Bezpečnostní předpisy pro konstrukci a montáž výtahů - Výtahy pro dopravu osob a nákladů - Část 20: Výtahy pro dopravu osob a osob a nákladů, ČSN EN 81-28 Bezpečnostní předpisy pro konstrukci a montáž výtahů Výtahy pro dopravu osob a nákladů Část 28: Dálková nouzová signalizace u výtahů určených pro dopravu osob a osob a nákladů, ČSN EN 81-21+A1 Bezpečnostní předpisy pro konstrukci a montáž výtahů Výtahy pro dopravu osob a nákladů Část 21: Nové výtahy pro dopravu osob a nákladů v existujících budovách, ČSN EN 81-3 + A1 Bezpečnostní předpisy pro konstrukci a montáž výtahů Část 3: Elektrické a hydraulické malé nákladní výtahy, ČSN EN 81-31 Bezpečnostní předpisy pro konstrukci a montáž výtahů Výtahy určené pouze pro dopravu nákladů Část 31: Výtahy pro dopravu nákladů s možností vstupu, ČSN EN 81-72 Bezpečnostní předpisy pro konstrukci a montáž výtahů - Zvláštní úprava výtahů určených pro dopravu osob a osob a nákladů Část 72: Požární výtahy, ČSN ISO 4190-1 Zřizování elektrických výtahů Část 1: Výtahy třídy I, II, III a VI.

K odst. 2 – Ustanovení stanoví požadavek na zajištění přístupu do prostor stavby občanského vybavení v částech určených pro užívání veřejností formou výtahů. Požadavek zajistí přístup těchto staveb pro všechny osoby bez rozdílu.

K odst. 3 – Ustanovení stanoví povinnost u staveb bytových domů zřídit výtah ve stavbách bytových domů se vstupy do bytů v úrovni čtvrtého a vyššího nadzemního podlaží nebo podkroví v téže úrovni a obdobně u staveb ubytovacího zařízení se vstupy do ubytovacích jednotek se tato povinnost aplikuje obdobně. Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že pokud má stavba pro bydlení nebo stavby ubytovacího zařízení maximálně tři nadzemní podlaží, nemusí být výtah zřízen.

V případě změn staveb se postupuje podle ustanovení § 137 odst. 4 stavebního zákona, tj. pokud to závažné územně technické nebo stavebně technické důvody nebo jiný veřejný zájem vylučují, požadavek na zřízení výtahu se neuplatní.

K odst. 4 – V případě bytového domu s výtahem je nezbytné zajistit požadavky na přístupnost do všech společných prostor a v případě bytového domu bez výtahu alespoň do jednoho podlaží, které slouží převážně k bydlení.

K odst. 5 – Výtah nebo zdvihací plošina zajišťující přístupnost, musí být navrženy a provedeny tak, aby splňovaly požadavky na přístupnost. Zejména se jedná o dostatečné prostorové a hmotnostní parametry jednotlivých zařízení a provedení dalších technických specifikací tak, aby byl zajištěn bezpečný pohyb osob se sníženou schopností orientace a pohybu. Požadavek se neuplatní u rodinných domů nebo u staveb pro rodinnou rekreaci, i kdyby měly zajištěnu přístupnost. Pro novostavby je určen výtah. Zdvihací plošina patří mezi strojní zařízení. Zdvihací plošina má nižší úroveň bezpečnosti oproti výtahu. Zdvihací plošinu lze aplikovat pouze ve vazbě na § 137 odst. 4 zákona. Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na normu k výtahu a ke zdvihacím plošinám a dále o výlučný odkaz na normu k přístupnosti.

K odst. 6 – Ustanovení řeší požadavky na pohyblivé schody a pohyblivé chodníky, pokud jsou v rámci záměru navrženy. Pohyblivým chodníkem se rozumí i pohyblivý chodník ve sklonu, který bývá také označován pohyblivou rampou. Nejedná se o požadavek, který by stanovoval povinnost jejich zřízení.

Ve smyslu čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády se jedná o výlučný odkaz na normu k přístupnosti.

K § 33 Výtahová, větrací a shozová šachta

Toto ustanovení vyhlášky provádí § 149 stavebního zákona, kterým se stanoví požadavky na bezpečnost a přístupnost při užívání. Navržený požadavek zajišťuje bezpečnost u výtahových, větracích a shozových šachet a vychází ze stávající právní úpravy, tj. ze znění ustanovení § 29 a § 30 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

K odst. 1 a 2 – Z bezpečnostních důvodů je taxativně vymezeno, že ve větrací, ani ve svozové šachtě nesmí být umístěno žádné vedení (elektrické, plynové, vodovodní, kanalizační nebo datové), ani jiné technické zařízení, které přímo nesouvisí s provozem větrací nebo svozové šachty.

Ustanovení první věty odstavce 1 je současně transpozičním ustanovením směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2014/33/EU ze dne 26. února 2014 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se výtahů a bezpečnostních komponent pro výtahy (přepřacované znění) (32014L0033), které bylo dosud zajištěno vyhláškou č. 268/2009 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

K odst. 3 – Pokud je shoz šachty určen pro shoz odpadu, pak s odpadem musí být nakládáno bezpečně. A v souladu se zákonem o odpadech všechny části svozové šachty tedy i vhozový a čistící otvor, popřípadě vhozová kabina a prostor, v němž se soustřeďuje odpad, musí být navrženy tak, aby při požáru do ostatních částí stavby nemohl pronikat ani oheň ani kouř ani jiné emise, například pach, prach a hluk. Proto z těchto důvodů musí mít šachta zajištěno trvalé účinné odvětrání.

K odst. 4 – Z hlediska bezpečnosti se stanoví, že vhozový otvor shozové šachty nesmí být situován v obytné nebo pobytové místnosti, a z důvodu zamezení pádu osob se také stanoví výška spodní hrany vhozového otvoru.

K § 34 Ochrana proti pádu

Toto ustanovení vyhlášky provádí § 149 stavebního zákona, kterým se stanoví požadavky na bezpečnost a přístupnost při užívání, a vychází ze stávající právní úpravy, tj. vyhlášky č.

268/2009 Sb., konkrétně z § 25 (Střechy), § 26 (Výplně otvorů), § 27 (Zábradlí) a § 31 (Předsazené části staveb a lodžie).

K odst. 1 a 2 – Předmětem těchto ustanovení je stanovení požadavků na zajištění ochrany osob proti pádu do hloubky. Ochrana proti pádu do hloubky formou zábradlí se nezřizuje v případech, pokud by zábradlí bránilo základnímu provozu, jako jsou například zásobovací rampy, dále v případech veřejně nepřístupných pochozích ploch, jsou-li naplněny rozměrové parametry otvorů zábrany nebo je-li vytvořen nepochozí bezpečnostní pás stanovené šířky podél jejího volného okraje.

K odst. 3 – Účelem ustanovení je stanovení úpravy proti pádu na plochách, kde hrozí zvýšené nebezpečí podklouznutí. Konkrétně se jedná zejména o intenzivně užívané pochozí plochy veřejností, kde se na povrchu pravidelně krátkodobě či nepravidelně dlouhodobě může vyskytovat souvislá vrstva vody, sněhu, ledu, námrazy, popřípadě jiných kapalných či pevných látek, jež činí povrch kluzkým (například oleje a tuky).

K odst. 4 – Ustanovení stanoví požadavky pro případy, kdy je zábradlí či jiná zábrana součástí budovy přístupné osobám s omezenou schopností pohybu nebo orientace, a to prostřednictvím odkazu na normu k přístupnosti. Odstavec stanoví požadavky pouze z pohledu přístupnosti. Požadavky na zábradlí pro pracoviště, tedy požadavky na zajištění bezpečnosti při práci, stanoví jiné právní předpisy např. nařízení vlády č. 362/2005 Sb., o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky.

K odst. 5 – Ustanovení specifikuje požadavky na okenní parapet, který nelze považovat za konstrukci shodnou s ochranným zábradlím, i přesto, že obě konstrukce primárně chrání osoby proti pádu do hloubky. Dále úprava stanovuje požadavek na minimální šířku parapetu v případech, kdy parapet není dostatečně vysoký, jak je požadováno pro ochranná zábradlí. Výška parapetu se měří od úrovně pochozí plochy, kdy pochozí plochou se rozumí podlaha místnosti ve stavbě.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná u odst. 1, 2 a 5 o indikativní odkaz na technické normy, konkrétně na ČSN 74 3305 Ochranná zábradlí.

K § 35 Protiskluznost

K odst. 1 až 3 – V ustanovení byly sjednoceny požadavky na protiskluznost uvedené v technických normách ČSN 74 4505 Podlahy. Společná ustanovení a ČSN 73 4130 Schodiště a šikmé rampy a požadavky z vyhlášky č. 268/2009 Sb. a vyhlášky č. 398/2009 Sb. Požadavky jsou detailně popsány v příloze č. 5 k této vyhlášce a jejich zapracováním přímo do textu této vyhlášky se zajistí jejich jednoznačný výklad při navrhování a provádění.

K odst. 4 – Ustanovení stanoví požadavek na úpravu vnějších pochozích tak, aby na povrchu nedocházelo k zadržování vody a vzniku kaluží.

K § 36 Bezpečnost při údržbě stavby

Ustanovení stanoví požadavky na zajištění bezpečnosti při údržbě staveb. Jde o situace, kdy při návrhu budovy musí být uvažováno nejen s její realizací, ale i s její údržbou a užíváním, přičemž musí být vybavena tak, aby řádnou údržbu umožňovala. Například musí být navržena a provedena stavebně technická opatření, jako dostatečný počet kotvicích bodů nebo kotvicí systém k upevnění ochranných nebo záchytných konstrukcí umožňující bezpečný přístup a provádění prací ve výškách.

Další požadavky bezpečnosti vychází ze zákona č. 309/2006 Sb., zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů.

K Hlavě II – Požadavky na vnitřní a vnější prostory

Navržené požadavky na vnitřní a vnější prostory vyhlášky provádí ustanovení § 148 a 149 stavebního zákona související s bezpečností, ochranou zdraví a životního prostředí.

Požadavky na velikost prostorů, jako jsou plochy a výšky místností, rozměry přístupových chodeb, byly do vyhlášky zavedeny jak z důvodu zajištění minimální užitelnosti, tak z důvodu zajištění bezpečnosti staveb při jejich užívání.

Bezpečnost souvisí nejenom s velikostí prostoru a jeho případným užíváním, schopností manipulovat s daným břemenem v místě chodby, ale i s dalšími požadavky, například hygienickými, na zajištění dostatečného prostoru souvisejícího s dostatečným množstvím vzduchu i světla.

Aby problematika byla řešena komplexně, je obsažena přehledně na jednom místě zde, nikoliv v části zvláštních požadavků na některé stavby. Zejména v případě řešení polyfunkčních staveb je nutné požadavky na jednotlivé prostory vzájemně propojit.

K § 37 Plochy

Ustanovení definuje minimální hodnoty ploch různých místností, přičemž konkrétní hodnoty například pro ubytovací zařízení či místa pro osoby na vozíku jsou stanoveny tak, aby splňovaly požadavky na přístupnost.

Do podlahové plochy místností se započítávají plochy využitě k zastavení zařizovacími předměty (například nábytek, vestavěný nábytek, umyvadlo, vana včetně schodišťového stupně, kuchyňská linka, lednice, plynový a elektrický sporák, kamna nebo jiná otopná tělesa) a příčky, které nerozdělují místnosti a nejsou postaveny až ke stropu (například dělicí příčky v koupelnách opticky oddělující záchodovou mísu od ostatního prostoru, mobilní příčky atd.). Do podlahové plochy místností a prostorů stavebně upravených k účelovému využití ve stavbě se nezapočítávají nosné sloupy uvnitř místností, plocha dveřních a okenních ústupků, plocha instalačních šachet a předstěn, které nejsou postaveny na celou výšku místnosti. Při dvou podlažích, která jsou spojena schodištěm (betonové, ocelové i dřevěné) se započítává plocha schodiště pouze v nižším/nástupním podlaží. Plocha otvoru v podlaže horního/výstupního podlaží místnosti se nezapočítává.

K odst. 1 až 3 – Ustanovení stanovuje konkrétní půdorysné rozměry ploch pokojů pro ubytování ve stavbách pro sociální služby, a to konkrétní velikostí jednolůžkového a dvoulůžkového pokoje, plochy vícelůžkových pokojů se konkrétně nestanoví, dovodí se geometrickou řadou vyplývající z velikosti jednolůžkového a dvoulůžkového pokoje. Současně je stanovena nejmenší plocha prostoru pro společné setkávání ve stavbách pro sociální služby a nejmenší plocha pokoje v ubytovací jednotce musí splňovat požadavky na prostorové uspořádání podle druhu ubytovacího zařízení.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná u odstavce 3 o indikativní odkaz na technické normy, konkrétně na ČSN EN ISO 18513 Služby cestovního ruchu – Hotely a ostatní typy turistického ubytování – Slovník a ČSN 76 1110 Služby cestovního ruchu - Klasifikace ubytovacích zařízení – Kategorie hotel, hotel garni, penzion, apartmánový hotel a apartmánový komplex.

K odst. 4 a 5 – Ustanovení upravují požadavky na přístupnost. Konkrétně odstavec 4 platí pro hlediště a posluchárny, které jsou součástí stavby. Z toho vyplývá, že ustanovení se nevztahuje na terénní úpravy, například přírodní amfiteátry.

Ve smyslu čl. 45a odst. 2 Legislativních pravidel vlády se u odst. 5 jedná o výlučný odkaz.

K § 38 Výšky

Toto ustanovení vyhlášky stanoví minimální výšky obytných a pobytových místností.

Světlou výškou podlaží se rozumí svislá vzdálenost mezi horním lícem podlahy a rovinou spodního líce stropu nebo zavěšeného stropního podhledu tohoto podlaží. V případě trémového stropu s viditelnými trámy se světlá výška měří od líce podlahy po spodní hranu nosného trámu, a to z toho důvodu, že tímto je ohraničen prostor, ve kterém není bráněno v plynulém vodorovném a svislém pohybu. U šikmých stropů se světlá výška zjišťuje k nejvyššímu bodu zešikmení.

K odst. 1 – Ustanovení stanoví minimální výšku obytné místnosti a pobytové místnosti stavby pro bydlení. Platí, že světlá výška obytné a pobytové místnosti musí být minimálně 2,5 m. Ustanovení dále připouští snížení světlé výšky na 2,2 m, avšak toto snížení nesmí tvořit více než polovinu podlahové plochy obytné místnosti. V podkroví je pak možné mít světlou výšku 2,2 m a je stanoveno, jak velká plocha musí tuto světlou výšku mít. Ustanovení vychází ze stávající právní úpravy, tj. ze znění ustanovení § 10 a § 40 vyhlášky č. 268/2009 Sb., přičemž však dochází ke sjednocení výšky pro různé druhy staveb pro bydlení.

K odst. 2 – Dané ustanovení stanoví minimální světlou výšku 2,5 m pro pobytovou místnost mateřských škol s výjimkou zázemí lesní mateřské školy a výdejny lesní mateřské školy. Snížení světlé výšky lze připustit za předpokladu dodržení hygienických požadavků.

K odst. 3 – Stanoví se zvláštní požadavek pro podjezdnou výšku garážového prostoru pro vozidla, která musí být minimálně 2,2 m, ve které se nenachází žádné technické zařízení budovy, vedení potrubí apod. Jedná se o volný prostor pro průjezd vozidel a zajištění bezpečnosti provozu uvnitř garáží. V místech přechodu mezi rampami s různým podélným sklonem nebo nad rampami s podélným sklonem více než 8 % musí být podjezdná výška minimálně 2,3 m.

Z ustanovení odst. 3 lze povolit výjimku.

K § 39 Šířky, jiné rozměry a vnitřní komunikace budov

V tomto ustanovení jsou stanoveny základní požadavky pro rozměry uvnitř staveb a vnitřní komunikace budov.

K odst. 1 – Jedná se o vymezení požadavku na hlavní vstupní dveře do bytů a pobytových místností a do vnitřních komunikací budov, kdy jejich světlá průchodná šířka musí být min. 0,8 m. Tato skutečnost nemá vliv na ustanovení týkající se přístupnosti, neboť zde je stanoven minimální rozměr a v případě návrhu, kde bude zřejmé, že bude obsahovat například byty zvláštního určení, pak je nutné použít požadavky týkající se těchto bytů, a to i ve vazbě na vnitřní komunikace.

K odst. 2 – Odstavec stanoví minimální rozměr hlavních vnitřních komunikací v budovách s obytnými a pobytovými místnostmi, a to ve vazbě na rozměr předmětu, který musí být v těchto prostorech přepraven. Požadavek není žádnou novinkou, jedná se pouze o zajištění dostatečného prostoru v místech hlavních vnitřních komunikací, pokud se v domě nachází

komunikací více, pak je nutné hlavní komunikaci označit a ta musí zde stanovený parametr splnit. Požadavek dostatečného prostoru pro přepravu se uvnitř bytových jednotek či pobytových prostor neuplatní. Zároveň tento požadavek neplatí u hlavních vnitřních komunikací v rodinných domech a stavbách pro rodinnou rekreaci, jak je uvedeno v poslední větě odstavce. Součástí požadavku je i rozměr pro stavby zajišťující zdravotní a sociální péči.

K odst. 3 – Odstavec stanoví minimální rozměr chodeb pro různé druhy staveb, například stavby pro obchod, ubytovacích zařízení, vybrané typy škol, které zajišťují přístup k prostorům užívaným osobami s omezenou schopností pohybu nebo orientace. Jde o návaznost na požadavek minimálních prostor pro projetí osoby na vozíku, přičemž není nutné tento požadavek zajistit ve všech prostorách stavby, ale jen v těch částech, které budou prostory pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace zpřístupňovat.

K odst. 4 – Ustanovení stanoví parametry pro průlezné otvory ve střepech u vstupních otvorů do šachet a do kanálů.

K odst. 5 a 6 – Ustanovení stanoví požadavek, aby průchodná šířka musí být dodržena v celém půdorysném profilu daného prostoru a bylo tak zajištěno jeho kvalitní užívání. Dále jsou stanoveny požadavky dalších prostor, které musí splňovat požadavky na přístupnost.

K Hlavě III – Požadavky na technické zařízení stavby

Navržená znění stanoví požadavky na technické zařízení stavby a napojení na technickou infrastrukturu. U vybraných konkrétních staveb technických zařízení se stanovují specifické požadavky pro jejich navrhování, realizaci i užívání.

K § 40 Vodovodní přípojka a vnitřní vodovod

Ustanovení vychází ze stávající právní úpravy, tj. ze znění ustanovení § 32 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

Stanoví požadavky na vodovodní přípojky a vnitřní vodovody zajišťující jejich bezpečné užívání, jako například nemožnost propojení vnitřního vodovodu s jiným zdrojem vody, zajištění přípojky proti mrazu, proti zpětnému nasátí znečištěné vody a dále požadavek na hlavní uzávěr vnitřního vodovodu.

Pro zajištění těchto požadavků se postupuje v souladu s ČSN EN 1717 Ochrana proti znečištění pitné vody ve vnitřních vodovodech a všeobecné požadavky na zařízení na ochranu proti znečištění zpětným průtokem, ČSN EN 16941-2 Zařízení pro využití nepitné vody na místě - Část 2: Zařízení pro využití čištěné šedé vody, ČSN 75 5409 Vnitřní vodovody a ČSN EN 806-2 Vnitřní vodovod pro rozvod vody určené k lidské spotřebě - Část 2: Navrhování.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná u odst. 3 a 6 o indikativní odkaz na technické normy.

K § 41 Kanalizační přípojka a vnitřní kanalizace

Ustanovení vychází ze stávající právní úpravy, tj. ze znění ustanovení § 33 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

Podle § 2 odst. 8 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích, ve znění pozdějších předpisů, je vnitřní kanalizace definována jako potrubí určené k odvádění odpadních vod, popřípadě i srážkových vod ze stavby, k jejímu vnějšímu líci. V případech, kdy jsou odváděny odpadní vody, popřípadě i srážkové vody ze stavby i pozemku vně stavby, je koncem vnitřní kanalizace

místo posledního spojení vnějších potrubí. Tato místa jsou také začátkem kanalizační přípojky.

K odst. 1 až 3 – Stanovené požadavky jsou nastaveny tak, aby bylo zajištěno bezpečné užívání těchto vedení, včetně zajištění odolnosti proti mrazu, hygienických parametrů spočívajících v umístění čistících tvarovek.

K odst. 4 – Požadavek na větrací potrubí z vnitřní kanalizace byl nastaven tak, aby zajišťoval kvalitní užívání budovy a bylo zamezeno obtěžování okolních staveb v souladu s normou řešící vyvedení větracího potrubí kanalizace nad pochozí plochy.

K odst. 5 – Likvidace vod je zajištěna i tímto odstavcem, kterým je řešeno navržení prostor například s mokrým čištěním podlah nenapojených na kanalizaci (například garáží), které pak musí být vybaveny akumulací jímky s dostatečným objemem a musí být případně navrženo zařízení zachycující znečištěné látky a následně i likvidaci této odpadní vody odvozem apod. Opět záleží na návrhu stavebníka, včetně návrhu odvozu podle kapacity akumulací nádrže.

K odst. 6 – Ustanovení stanoví požadavky pro navrhování a provedení kanalizační přípojky, popřípadě vnitřní kanalizace tak, aby byly splněny technické parametry těchto staveb s ohledem na požadavky na bezpečné odvádění splaškových odpadních a srážkových vod. Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na technické normy, zejména na ČSN 75 6760 Vnitřní kanalizace, ČSN EN 12056-1 Vnitřní kanalizace - Gravitační systémy Část 1: Všeobecné a funkční požadavky, ČSN EN 12056-3 Vnitřní kanalizace – Gravitační systémy – Část 3: Odvádění dešťových vod ze střech – navrhování a výpočet.

K § 42 Žumpa

Ustanovení stanoví požadavky na stavbu žump z pohledu jejich technického řešení v souladu s požadavky vodního zákona.

Podle § 5 odst. 3 vodního zákona platí, že při provádění staveb nebo jejich změn nebo změn jejich užívání je stavebník povinen podle charakteru a účelu užívání těchto staveb zabezpečit odvádění odpadních vod kanalizací k tomu určenou. Není-li kanalizace v místě k dispozici, odpadní vody se zneškodňují přímým čištěním s následným vypouštěním do vod povrchových nebo podzemních. V případě technické neproveditelnosti způsobů podle vět první a druhé lze odpadní vody akumulovat v nepropustné jímce (žumpě) s následným vyvážením akumulovaných vod na zařízení schválené pro jejich zneškodnění. Bez splnění těchto podmínek nesmí být povolena stavba, změna stavby před jejím dokončením, užívání stavby ani vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nebo rozhodnutí o změně v užívání stavby.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že odpadní vody lze akumulovat v žumpě a následně je vyvézt na zařízení schválené pro jejich zneškodnění, pokud není kanalizace v místě k dispozici.

K odst. 1 a 2 – Stanoví požadavky na vodotěsnost žumpy, její vyprazdňování a větratelnost a situování na pozemku ve vazbě na výhledové připojení na kanalizaci.

K odst. 3 – Ustanovení určuje, jakým způsobem je třeba žumpu navrhnout a provést a jaké parametry při návrhu sledovat. Pro navrhování, výstavbu (osazování), změnu dokončené stavby žumpy, provozování žump a zneškodňování obsahu žump platí norma ČSN 75 6081 – Žumpy, kde jsou stanoveny mimo jiné i požadavky na vodotěsnost ve smyslu normy ČSN 75 0905 – Zkoušky vodotěsnosti vodárenských a kanalizačních nádrží.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na technické normy.

K odst. 4 – Pro stanovení minimální vzdálenosti žumpy jako zdroje možného znečištění od studny ustanovení odkazuje do přílohy č.8.

Ustanovení vychází ze stávající právní úpravy, tj. ze znění ustanovení § 24b vyhlášky č. 201/2006 Sb. a § 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

K § 43 Silnoproudý rozvod a rozvod elektronických komunikací

Ustanovení vychází ze stávající právní úpravy, tj. ze znění ustanovení § 34 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

K odst. 1 až 4 – Tato ustanovení stanovují požadavky na silnoproudé rozvody v závislosti na požadavcích technických norem, a to zejména ČSN 33 2000-5-54 ED. 3 Elektrické instalace nízkého napětí - Část 5-54: Výběr a stavba elektrických zařízení - Uzemnění a ochranné vodiče, ČSN EN 50310 ED. 4 Soustavy pospojování pro telekomunikace v budovách a jiných stavbách, ČSN EN 62305-3 ED. 2 Ochrana před bleskem - Část 3: Hmotné škody na stavbách a ohrožení života, ČSN EN 50522 Uzemňování elektrických instalací AC nad 1 kV, ČSN EN 60909-0 Zkratové proudy v trojfázových střídavých soustavách - Část 0: Výpočet proudů, ČSN 33 2000-4-43 ED. 2 Elektrické instalace nízkého napětí - Část 4-43: Bezpečnost - Ochrana před nadproudy, ČSN 33 2000-5-52 ED. 2 Elektrické instalace nízkého napětí - Část 5-52: Výběr a stavba elektrických zařízení - Elektrická vedení, ČSN 33 3015 Elektrotechnické předpisy. Elektrické stanice a elektrická zařízení. Zásady dimenzování podle elektrodynamické a tepelné odolnosti při zkratech, ČSN 33 3051 Ochrany elektrických strojů a rozvodných zařízení, ČSN 38 1754 Dimenzování elektrického zařízení podle účinku zkratových proudů, ČSN 33 2130 ED.3 Elektrické instalace nízkého napětí - Vnitřní elektrické rozvody, ČSN 73 0848 Požární bezpečnost staveb - Kabelové rozvody, ČSN 73 0895 Požární bezpečnost staveb - Zachování funkčnosti kabelových tras v podmínkách požáru - Požadavky, zkoušky, klasifikace Px-R, PHx-R a aplikace výsledků zkoušek, ČSN 33 2000-5-56 ED. 3 Elektrické instalace nízkého napětí - Část 5-56: Výběr a stavba elektrických zařízení - Zařízení pro bezpečnostní účely, ČSN EN 50171 Centrální napájecí systémy, ČSN 35 4516 Domovní zásuvky - Dvojpólové zásuvky a vidlice AC 2,5 A 250 V a AC 16 A 250 V, ČSN 35 4517 Domovní zásuvky - Zásuvky a vidlice s plochými kontakty 10 A 48 V, 10 A 250 V a 10 A 400 V, ČSN EN 61936-1 Elektrické instalace nad AC 1 kV - Část 1: Všeobecná pravidla, ČSN EN 50173-1 ED.4 Informační technologie - Univerzální kabelážní systémy - Část 1: Obecné požadavky. Stanoveny jsou požadavky z ohledu bezpečnosti osob a zvířat a majetku, které musí tyto druhy rozvodů splňovat. Dále jsou stanovovány specifické požadavky jako například požadavek na vypnutí přívodu proudu.

K odst. 5 až 7 – Ustanovení stanoví požadavky týkající se povinnosti zajistit fyzickou infrastrukturu pro zavedení sítí elektronických komunikací. Znění odstavců bylo převzato z ustanovení § 15 zákona č. 194/2017 Sb., o opatřeních ke snížení nákladů na zavedení vysokorychlostních sítí elektronických komunikací a o změně některých souvisejících zákonů, které bylo zrušeno zákonem č. 284/2021 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím stavebního zákona. Ustanovení je rovněž v souladu s Akčním plánem 2.0 k provedení nedotačních opatření pro podporu plánování a výstavby sítí elektronických komunikací, který mj. stanoví, že je třeba zajistit, aby veškeré nově budované obytné budovy byly připojeny na přípojky sítí elektronických komunikací, či aby byly připojeny vhodnou fyzickou infrastrukturou.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odst. 1 až 3 a 4 písm. a) až b) jedná o indikativní odkaz na technické normy.

Ustanovení odstavců 6 a 7 jsou transpozičními ustanoveními směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/61/EU ze dne 15. května 2014 o opatřeních ke snížení nákladů na budování vysokorychlostních sítí elektronických komunikací (32014L0061), které bylo dosud zajištěno zákonem č. 194/2017 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

K § 44 Záložní zdroj elektrické energie

Ustanovení stanoví požadavky na záložní zdroj elektrické energie, pokud je součástí záměru, a to ve vztahu k jeho zdroji zásobování, včetně zajištění podlah a střech proti průniku paliv, pokud jsou zdrojem zásobování, aby nebylo ohroženo životní prostředí. Požadavky se vztahují na veškeré prostory pro manipulaci s palivy, tedy i na zastřešené prostory, které musí být navrženy jako vypádované do bezodtoké záchytné jímky.

K § 45 Plynovodní přípojka

Ustanovení definuje požadavky pro plynovodní přípojku, a to především ve vztahu k materiálu rozvodných potrubí, aby byly dimenzovány dostatečně vzhledem k přetlaku, rozváděnému materiálu apod. Především nesmí dojít k ohrožení bezpečnosti.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odstavců 1 a 2 jedná o indikativní odkaz na technické normy, zejména na ČSN EN 12007-1 Zařízení pro zásobování plynem - Plynovody s nejvyšším provozním tlakem do 16 bar včetně - Část 1: Všeobecné funkční požadavky, ČSN EN 12007-2 Zařízení pro zásobování plynem - Plynovody s nejvyšším provozním tlakem do 16 bar včetně - Část 2: Specifické funkční požadavky pro polyetylen (nejvyšší provozní tlak do 10 bar včetně), ČSN EN 12007-3 Zásobování plynem - Plynovody s nejvyšším provozním tlakem do 16 bar včetně - Část 3: Specifické funkční požadavky pro ocel, ČSN EN 12007-4 Zařízení pro zásobování plynem - Plynovody s nejvyšším provozním tlakem do 16 bar včetně - Část 4: Specifické funkční požadavky pro rekonstrukce a ČSN EN 1775 ed.2 Zásobování plynem - Plynovody v budovách - Nejvyšší provozní tlak menší nebo rovný 5 bar - Provozní požadavky.

Ustanovení vychází ze stávající právní úpravy, tj. ze znění ustanovení § 35 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

K § 46 Vzduchotechnické zařízení

V ustanovení jsou stanoveny požadavky na vzduchotechnické zařízení ve vazbě na zajištění ochrany zdraví, bezpečnosti a životního prostředí.

Požadavky jsou stanoveny pro výdech odváděného vzduchu ve vazbě k okolní zástavbě, požadavky na situování nasávacích otvorů tak, aby bylo minimalizováno nasávání škodlivin.

Dále ustanovení stanoví požadavky na vzduchovod, který musí být navržena proveden tak, aby na vnitřní ani na vnější straně vzduchovodu nedocházelo ke kondenzaci vodních par, což způsobuje vzduch s vysokým obsahem vodních par, které musí být ze vzduchovodu odváděny. V těch částech vzduchovodu, ve kterém návrh nemůže z důvodu působení fyzikálních zákonů vyloučit krátkodobou či dlouhodobou kondenzaci vodních par na vnitřní straně, musí být tyto části vzduchovodu navrženy jako vodotěsné, být ve spádu a opatřeny odvodňovacím mechanismem.

Ustanovení také stanoví požadavky na zpětné získávání tepla z odváděného vzduchu.

Požadavky na výdych odváděného vzduchu, aby neohrožoval a neobtěžoval okolí, jsou stanoveny v ČSN 12 7010 Vzduchotechnická zařízení. Navrhování větracích a klimatizačních zařízení. Všeobecná ustanovení. Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odst. 2 jedná o indikativní odkaz na technické normy

Ustanovení vychází ze stávající právní úpravy, tj. ze znění ustanovení § 37 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

K § 47 Teplovodní přípojka a rozvod tepelné energie

Ustanovení stanoví požadavek na zřízení hlavního uzávěru topného média, a to jak na vstupu, tak na výstupu ze stavby sloužící zejména k zajištění přerušování dodávek v případě havarijních situací.

Jedná se o revidované požadavky ustanovení § 38 stávající vyhlášky č. 268/2009 Sb. Další požadavky stanoví vyhláška č. 193/2007 Sb., kterou se stanoví podrobnosti účinnosti užití energie při rozvodu tepelné energie a vnitřním rozvodu tepelné energie a chladu, a vyhláška č. 194/2007 Sb., kterou se stanoví pravidla pro vytápění a dodávku teplé vody, měrné ukazatele spotřeby tepelné energie pro vytápění a pro přípravu teplé vody a požadavky na vybavení vnitřních tepelných zařízení budov přístroji regulujícími a registrujícími dodávku tepelné energie, ve znění pozdějších předpisů.

K § 48 Spalinová cesta

Úkolem spalinových cest je rychle, bezpečně a efektivně odvést z vnitřních prostor stavby zplodiny vznikající hořením ve zdrojích tepla využívajících princip spalování.

Spalinové cesty jsou speciálními částmi konstrukcí stavby, které musí bezpečně a spolehlivě odvádět z vnitřních prostorů stavby zplodiny vznikající spalováním médií (různé plyny, uhlí, dřevo a jeho aglomeráty aj.) ve spalovacích zdrojích tepelné energie (otopné kotle, ohříváče TUV, kamna a jiná topeniště). Vzhledem k riziku spojeným s provozováním topenišť, vznikem a odvodem spalin z vnitřního prostoru stavby jsou stanoveny požadavky na tyto konstrukce a jejich provedení včetně všech součástí a doplňků.

Spalinovou cestou je komín a kouřovod jako volně průchozí dutiny, tj. šachty, průduchy nebo kanál, které slouží k bezpečnému odvodu spalin do ovzduší.

Parametry spalinových cest jsou stanoveny normou. Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odstavců 2 až 7 jedná o indikativní odkaz na technické normy, a to na ČSN 73 4201 Komíny a kouřovody – Navrhování, provádění a připojování spotřebičů paliv, ČSN EN 1443 Komíny – Všeobecné požadavky, ČSN EN 13084-1 Volně stojící komíny - Část 1: Všeobecné požadavky, ČSN EN 13084-2 Volně stojící komíny – Část 2: Betonové komíny, ČSN EN 13084-4 Volně stojící komíny – Část 4: Zděné vložky – Navrhování a provádění, ČSN EN 13084-6 Volně stojící komíny – Část 6: Ocelové vložky – Navrhování a provádění a ČSN EN 13084-8 Volně stojící průmyslové komíny – Část 8: Navrhování a provádění sloupových konstrukcí nesoucích komínové průduchy.

K Části páté – Zvláštní požadavky na některé stavby

V části páté vyhlášky jsou stanoveny zvláštní požadavky na jednotlivé druhy staveb. Ustanovení části páté provádí souhrnná ustanovení § 148 a 149 stavebního zákona ve vztahu k bezpečnosti, ochraně zdraví a životního prostředí. Tato část obsahuje specifické požadavky, které se týkají konkrétního druhu stavby.

V případě posuzování záměru stavební úřad hodnotí stavbu z hlediska účelu, kterému má sloužit a podle požadavků na tyto stavby. V případě stavby, jejíž části slouží různým účelům, se tyto části posuzují vždy samostatně podle příslušných ustanovení této vyhlášky a podle jejich druhu. Toto pravidlo je uvedeno v ustanovení § 2 odst. 2 této vyhlášky.

K Hlavě I – Stavba pro bydlení a byty

K § 49

K odst. 1 a 2 – Ustanovení ukládá povinnost stavební uzavřenosti bytů a pro zajištění plnění hygienických podmínek a kvality vnitřního prostředí bytových domů povinnost vybavit je místností či prostorem s výlevkou pro úklid.

Speciální požadavky na stavby pro bydlení se týkají stavební uzavřenosti jak bytu, tak jednotlivých místností. Požadavek však necílí na nutnost vybavit jednotlivé místnosti dveřmi, jde o charakter “stavební uzavřenosti” a aby plnil předpoklady pro trvalé bydlení. Požadavek na stavební uzavřenost vychází z definice bytu podle ČSN 73 4301 Obytné budovy. Požadavek na místnost či prostor s výlevkou pro úklid, vyplývá ze stávající právní úpravy, tj. z § 39 odst. 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

K odst. 3 – Ustanovení dále rozvádí byt zvláštního určení, jehož definice je v § 13 písm. j) stavebního zákona, podle kterého se rozumí bytem zvláštního určení byt upravený k bydlení osob s těžkým pohybovým postižením nebo osob s těžkým zrakovým postižením. Pro potřeby této vyhlášky je byt zvláštního určení rozdělen na 3 podkategorie druhů bytů zvláštního určení, a to pro osoby s těžkým

- pohybovým postižením v bezbariérovém standardu,
- pohybovým postižením ve specifickém standardu,
- zrakovým postižením.

V obecné rovině platí, že byt zvláštního určení je zakotven v § 2300 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Byt pro osoby s těžkým pohybovým postižením v bezbariérovém standardu slouží osobám využívajícím různé typy mechanického i elektrického vozíku s různým druhem zdravotního znevýhodnění. Standard umožňuje těmto osobám neomezené užívání vozíku ve všech místnostech v bytě. Předpokládaný uživatel může bydlet samostatně, nebo být členem domácnosti, který se stará o děti i o provoz domácnosti.

Byt pro osoby s těžkým pohybovým postižením ve specifickém standardu pak představuje specifický standard zohledňující osoby s diagnózou například myopatie, nebo svalová dystrofie, případně těžší formu dětské mozkové obrny. Nutná je celodenní péče asistenta. Specifický standard je nutné naplnit pouze v některých místnostech bytu. Typicky v koupelně a v obytné místnosti užívané osobou s těžkým pohybovým postižením je nutný větší manipulační prostor, který umožní použití zvedacího zařízení a prostor pro pomoc asistenta. Na další prostory v bytě nejsou kladeny zvláštní požadavky, protože většinu činností zajišťuje

asistent. Specifické požadavky se neuplatňují například v kuchyni. Odpadají také požadavky na výškovou úroveň manipulačních prvků atd. oproti standardu výše uvedenému.

Byt pro osoby s těžkým zrakovým postižením musí zohledňovat požadavky na bydlení pro osoby se zrakovým omezením, a to zajištěním vyššího standardu požadavků z hlediska hmatových a akustických opatření pro pravidelné a bezpečné užívání osobami bez vizuální kontroly, například vodící linie v exteriéru, domovní a technické vybavení bytu.

K odst. 4 – Ustanovení stanoví požadavky na stavby obsahující byty zvláštního určení, tj. na společné prostory objektu a domovní vybavení, pokud je v něm byt zvláštního určení situován. Společné prostory a domovní vybavení musí splňovat požadavky normy k přístupnosti.

K odst. 5 až 8 – Ustanovení stanoví základní parametry bytu s univerzálním standardem a bytu zvláštního určení a dále je stanoveno, že další parametry stanoví norma k přístupnosti.

K odst. 9 – Potřeba řešení této situace vyplývá z existence ubytovacích jednotek v rámci staveb pro bydlení a jejich využívání k přechodnému ubytování, tj. pro účely cestovního ruchu. Jsou-li tedy součástí stavby pro bydlení ubytovací jednotky, pak je vyžadováno, aby výtah a vnitřní komunikace, které tyto jednotky zpřístupňují, splňovaly parametry kladené na přístupnost.

K Hlavě II – Stavba ubytovacího zařízení

K § 50

Pojem stavba ubytovacího zařízení je definován v § 13 písm. e) stavebního zákona jako „stavba nebo její část pro poskytování ubytování a služby s tím spojené; stavbou ubytovacího zařízení není bytový dům, rodinný dům ani stavba pro rodinou rekreaci“. Z této definice vychází požadavky stanovené touto vyhláškou pro tento druh staveb a zohledňovat předmět tohoto technického předpisu.

Ustanovení zavádí zařazení staveb ubytovacích zařízení, a to do jednotlivých druhů kategorií. Zařazení ubytovacího zařízení do příslušné kategorie a třídy upravuje zákon č. 455/1991 Sb. o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a dále normy ČSN 76 1110 Služby cestovního ruchu – Klasifikace ubytovacích zařízení – Kategorie hotel, hotel garni, apartmánový hotel a apartmánový komplex, ČSN EN ISO 18 513 Služby cestovního ruchu – Hotely a ostatní typy turistického ubytování – Slovník.

Jedná se o ubytovací zařízení pro turisty, nikoli ubytování pro pracovníky, vysokoškolské koleje či internáty či jiné typy ubytování nesloužící turistům.

Provozní požadavky o počtu pokojů a lůžek nejsou předmětem této vyhlášky. Počty pokojů, dimenze stavby aj. vychází z návrhu žadatele a požadavky stavby jsou stanoveny v rozsahu působnosti danou stavebním zákonem. Tyto požadavky stavebního práva jsou také předmětem dohledu stavebního dozoru, případné provozní záležitosti a vybavenost pokojů jsou mimo zákonné zmocnění.

K Hlavě III – Stavba pro sociální služby

K § 51

Ustanovení stanoví požadavky na stavby pro sociální služby a byt v domě s pečovatelskou službou ve smyslu služeb podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů.

Pojmy a požadavky, které souvisejí se stavbou pro sociální služby, jsou stanoveny jiným právním předpisem. Jedná se o zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění

pozdějších předpisů, který definuje pojmy související se stavbami pro sociální služby. Jedná se o následující pojmy

- a) sociální službou činnost nebo soubor činností podle tohoto zákona zajišťujících pomoc a podporu osobám za účelem sociálního začlenění nebo prevence sociálního vyloučení,
- b) nepříznivou sociální situací oslabení nebo ztráta schopnosti z důvodu věku, nepříznivého zdravotního stavu, pro krizovou sociální situaci, životní návyky a způsob života vedoucí ke konfliktu se společností, sociálně znevýhodňující prostředí, ohrožení práv a zájmů trestnou činností jiné fyzické osoby nebo z jiných závažných důvodů řešit vzniklou situaci tak, aby toto řešení podporovalo sociální začlenění a ochranu před sociálním vyloučením,
- c) dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládnutí základních životních potřeb,
- d) přirozeným sociálním prostředím rodina a sociální vazby k osobám blízkým¹⁾, domácnost osoby a sociální vazby k dalším osobám, se kterými sdílí domácnost, a místa, kde osoby pracují, vzdělávají se a realizují běžné sociální aktivity,
- e) sociálním začleňováním proces, který zajišťuje, že osoby sociálně vyloučené nebo sociálním vyloučením ohrožené dosáhnou příležitostí a možností, které jim napomáhají plně se zapojit do ekonomického, sociálního i kulturního života společnosti a žít způsobem, který je ve společnosti považován za běžný,
- f) sociálním vyloučením vyčlenění osoby mimo běžný život společnosti a nemožnost se do něj zapojit v důsledku nepříznivé sociální situace,
- g) zdravotním postižením tělesné, mentální, duševní, smyslové nebo kombinované postižení, jehož dopady činí nebo mohou činit osobu závislou na pomoci jiné osoby,
- h) střednědobým plánem rozvoje sociálních služeb strategický dokument obce nebo kraje schválený na dobu 3 let, který je výsledkem aktivního zjišťování potřeb osob na území obce nebo kraje a hledání způsobů jejich uspokojování s využitím dostupných zdrojů; jeho obsahem je souhrn a výsledky podkladových analýz a dat, popis způsobu zpracování plánu včetně vymezení spolupráce s obcemi, s poskytovateli sociálních služeb a osobami, kterým jsou sociální služby poskytovány, popis a analýza dostupných zdrojů a potřeb osob, kterým jsou sociální služby určeny, včetně ekonomického vyhodnocení, strategie zajišťování a rozvoje sociálních služeb obsahující popis budoucího žádoucího stavu a opatření, jejichž prostřednictvím by mělo být tohoto stavu dosaženo, povinnosti zúčastněných subjektů, postup sledování a vyhodnocování plnění plánu včetně způsobu, jakým lze provést změny v poskytování sociálních služeb a způsob zajištění sítě sociálních služeb na území kraje; střednědobý plán rozvoje sociálních služeb může být doplněn akčními plány zpracovanými na období jednoho roku, které vycházejí ze střednědobého plánu rozvoje sociálních služeb,
- i) sítí sociálních služeb souhrn sociálních služeb, které v dostatečné kapacitě, náležitě kvalitě a s odpovídající místní dostupností napomáhají řešit nepříznivou sociální situaci osob na území kraje a které jsou v souladu se zjištěnými potřebami osob na území kraje a dostupnými finančními a jinými zdroji; síť sociálních služeb je součástí střednědobého plánu rozvoje sociálních služeb kraje.

Stavbou pro sociální služby jsou pro účely vyhlášky domovy pro osoby se zdravotním postižením, domovy pro seniory domovy se zvláštním režimem, chráněné bydlení, azylové domy, domy na půl cesty a zařízení následné péče, jak je uvedeno v definici v § 3 vyhlášky.

K odst. 1 – Ustanovení ukládá, že ubytovací jednotky ve stavbě pro sociální služby a byt v domě s pečovatelskou službou musí splnit parametry bytu s univerzálním standardem nebo standard bytu zvláštního určení, čímž je zajištěna možnost užívání ubytovacích jednotek všemi osobami, což je v případě právě tohoto typu zařízení adekvátní požadavek.

K odst. 2 – Součástí staveb pro sociální služby jsou i prostory pro společné setkávání uživatelů, přičemž je zde nastaven požadavek pouze na jejich zřízení. Není stanoven požadavek na velikost, neboť ten vyplývá z návrhu záměru, jeho velikosti, počtu uživatelů apod.

K Hlavě IV – Stavba pro výchovu a vzdělávání a stavba pro sport

Požadavky na stavby pro výchovu a vzdělávání a na stavby pro sport jsou provázány nejen na požadavky stavebního zákona, ale také na požadavky zákona č. 258/2000 Sb. a jeho prováděcích právních předpisů, zejména pak na požadavky vyhlášky č. 410/2005 Sb.

K § 52 Stavba pro výchovu a vzdělávání

Podle ústavního pořádku České republiky má každý právo na vzdělání viz čl. 33 odst. 1 Listiny základních práv a svobod v platném znění. Z hlediska stavby jde o její přístupnost.

Podle stavebního zákona stavby občanského vybavení v částech pro užívání veřejností musí být přístupné pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace viz jeho § 149 písm. b) bod 2. Přičemž stavbami občanského vybavení jsou také stavby sloužící k zajištění pro vzdělávání, resp. stavby škol, a školských zařízení; viz § 10 odst. 1 písm. d) stavebního zákona.

Hlavním smyslem je inkluzivní vzdělávání. Ovšem škola své prostory využívá i pro rodičovská sdružení a kulturní akce pro veřejnost. Dále zřizovatel své školy pravidelně využívá pro další veřejné služby, například volby do Evropského parlamentu, Parlamentu České republiky a do příslušných samospráv.

K odst. 1 – Ustanovení uvádí požadavek na stavbu pro výchovu a vzdělávání a stavbu vysoké školy týkající se přístupnosti částí staveb určených pro užívání veřejností, prostorů pro děti, žáky, studenty. Školy jsou veřejně přístupné instituce a obsahují části, které mohou být užívány veřejností, například při kulturních akcích školy.

Například ustanovení § 39 této vyhlášky taxativně stanovuje požadavek na šíři chodeb ve stavbách pro školy, a to s vazbou na požadavky na přístupnost a na požadavky podle vyhlášky č. 23/2008 Sb. Nejmenší průchodná šířka chodby mateřských škol musí být 1200 mm.

K odst. 2 – Odstavec ukládá pro stavby mateřské školy, základní školy, střední školy a konzervatoře navrhnout také venkovní prostor, který bude svou kapacitou umožňovat volný pohyb dětí a žáků. Současně však také umožňuje tento venkovní prostor nahradit obdobným prostorem, kterým může být například veřejně přístupné dětské hřiště nebo jiný veřejně přístupný areál sportoviště. Náhradní prostory by však měly být voleny pouze v případě, že jsou v docházkové vzdálenosti od stavby pro výchovu a vzdělávání.

K odst. 3 – Ustanovení přebírá požadavek § 17 odst. 1 vyhlášky č. 410/2005 Sb., dle kterého musí být povrchová teplota vnitřních částí obvodových stěn po celý rok obdobná s teplotou vzduchu v místnosti, tím se rozumí zajištění stabilního vnitřního prostředí pobytových místností těchto staveb.

K odst. 4 – Pro výšku okenního parapetu u stavby pro výchovu a vzdělávání se uplatní požadavky podle § 34 odst. 5.

K odst. 5 – Pro školské výchovné a ubytovací zařízení je stanoven požadavek mít studovnu, sklad prádla, prostor pro sušení oděvů a prostor pro uskladnění a čištění obuvi a také sklad sezonních potřeb. Všechny tyto požadavky úzce souvisí se zajištěním kvality bydlení ve školských a výchovných ubytovacích zařízeních, které by se co nejméně mělo lišit od klasického bydlení.

K odst. 6 – Ustanovení stanovuje požadavky na velikost pobytové místnosti pro studenty a žáky základní školy, střední školy a konzervatoře, a to z důvodu dodržení potřebné kubatury vzduchu 5,3 m³ na 1 pobývací osobu pro zajištění kvality vnitřního prostředí nezbytného pro kvalitní výuku a vzdělávání. Dále ustanovení stanovuje požadavek na stavby mateřské školy, vyjma zázemí lesní mateřské školy a výdejny lesní mateřské školy, zařízení pro péči o děti předškolního věku, vyjma prostoru, v němž je poskytována služba péče o dítě v dětské skupině, pokud není ve stavbě pro bydlení. Pro tyto stavby je stanovena kubatura vzduchu na 1 pobývací osobu v pobytové místnosti nejméně 12 m³.

K odst. 7 – Požadavky odstavců 1 až 4 a 6 se obdobně uplatní pro pobytovou místnost, ve které je zajišťována služba péče o dítě v dětské skupině, pokud není zajišťována ve stavbě pro bydlení.

Dětské skupiny upravuje zákon č. 247/2014 Sb., o poskytování služby péče o dítě v dětské skupině a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a vyhláška č. 350/2021 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování služby péče o dítě v dětské skupině a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Dětské skupiny jsou jednou ze služeb péče o děti předškolního věku v České republice. Poskytují pravidelnou péči o děti již od 6 měsíců věku do zahájení povinné školní docházky, přičemž o děti mladší než 1 rok je možné pečovat jen ve skupině maximálně 4 dětí mladších 4 let. Na dětské skupiny o kapacitě vyšší než 12 dětí dopadá vyhláška č. 410/2005 Sb.

K dílu 2 – Stavba pro sport

K § 53

K odst. 1 – Odstavec ukládá povinnosti přístupnosti stavby pro sport v částech pro diváky a v určitém omezeném rozsahu také v částech pro sportovce. Zajištění této povinnosti je nezbytné zejména s ohledem na skutečnost, že zvláště pro osoby se zdravotním postižením je odborně vedená pohybová aktivita významným doplňkem rehabilitace, která napomáhá rozvíjet svalové dovednosti, motorické a posturální funkce.

Z ustanovení odst. 1 lze povolit výjimku.

K odst. 2 – Odstavec doplňuje pohled na přístupnost stanovený v odstavci 1 tohoto ustanovení, neboť stanovuje povinnost pro zajištění podmínek pro dobití akumulátorů elektrických vozíků.

K § 54 Krytá stavba pro zimní sporty

Ustanovení uvádí základní požadavky pro kryté stavby pro zimní sporty, a to ve vazbě na vnější klimatické podmínky stavby v rámci návrhu i provozu stavby. A současně stanovuje požadavky na konstrukce, materiály, výrobky a technická a technologická zařízení kryté stavby pro zimní sporty z pohledu vnitřního prostředí stavby, zejména se jedná o vlhkost, teplotu a chemické směsi, obvykle na bázi čpavku, které jsou užívány při výrobě ledové plochy.

K dílu 3 – Umělé koupaliště a sauna

Podle zákona č. 258/2000 Sb. se umělým koupalištěm rozumí plavecký bazén, koupelový bazén, bazén pro kojence a batolata, brouzdaliště. Za koupaliště se podle zákona č. 258/2000 Sb. nepovažují lázeňské a léčebné bazény.

K § 55 Obecné požadavky

Ustanovení vyhlášky stanoví obecné požadavky na konstrukce, materiály, výrobky, technická a technologická zařízení umělého koupaliště ve vztahu k vlivu okolního prostředí a jeho provozu. Odkazuje dále na další požadavky na umělé koupaliště do přílohy č. 6 k této vyhlášce. Požadavky na přístupnost musí splňovat také přístup do umělého koupaliště a sauny sloužící osobám s omezenou schopností pohybu nebo orientace.

K § 56 Zvláštní požadavky

Ustanovení § 57 vyhlášky stanoví zvláštní požadavky na

- bazén pro kojence a batolata, a to ve vazbě na přílohu č. 6, její část 2, ve které jsou stanoveny konkrétní požadavky na související prostory apod.,
- brouzdaliště, a to ve vazbě na přílohu č. 6, její část 3, ve které jsou stanoveny konkrétní požadavky na kapacity brouzdališť, hloubku vody, požadavky na cirkulaci vody,
- šatnu umělých koupališť a sauny, a to ve vazbě na přílohu č. 6, její část 4, ve které jsou stanoveny konkrétní požadavky na šatny, jejich oddělení, parametry podlah, počet sprch apod.,
- saunu, odpočívárnu a ochlazovnu, a to ve vazbě na přílohu č. 6, její části 5 a 6, ve kterých jsou stanoveny konkrétní požadavky na větrání, materiály stěn a stropů s ohledem na využití prostor, osvětlení saun, požadavky na ochlazovací bazény a velikost odpočíváren.

K Hlavě V – Stavba pro obchod

K § 57

Ustanovení stanovuje zvláštní požadavek na stavby pro obchod týkající se oddělení vstupu pro zákazníky od vstupu sloužícího provozu. Cílem úpravy je především odklonění zásobování od prostoru zákazníků, aby nedocházelo k zablokování východu z prodejny nadměrnými náklady, nedocházelo k omezení přístupu pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace.

Stavby pro obchod musí také splnit požadavky uvedené v předchozích částech této vyhlášky, a to požadavky na prostorové limity stavby, požadavky na přístupnost apod.

K Hlavě VI – Garáž, servis a opravná motorových vozidel, čerpací stanice pohonných hmot, infrastruktura pro alternativní paliva

K § 58 Garáž

Ustanovení stanovuje požadavek vztahující se na garáže, a to na jednotlivé, řadové a hromadné s tím, že stavba musí být navržena a provedena tak, aby splňovala prostorové, bezpečnostní a technické parametry. Tím se rozumí, zejména zajištění funkčnosti parkovacích stání, jako je velikost stání, bezpečnostní odstupy, světlé výšky, a to dle typu stavby a dle typu navrhovaných vozidel, přičemž se musí dbát ohled na dostatečné větrací kapacity, na nutné stavebně

bezpečnostními prvky vážící se na užívání. Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na technické normy, zejména na normu ČSN 73 6058 Jednotlivé, řadové a hromadné garáže body 5.1 až 5.4, bod 6, bod 7.1 až 7.6 a ČSN EN 13 978-1 Betonové prefabrikáty – Prefabrikované betonové garáže - Část 1: Požadavky na železobetonové garáže z prostorových nebo rovinných dílců o rozměrech garážového boxu. V případě veřejně přístupných hromadných garáží se požadavky na vyhrazená stání uplatní obdobně jako u parkovišť podle § 7 odst. 4 této vyhlášky.

Požadavky jiných právních předpisů, například zákona o požární bezpečnosti, nejsou tímto ustanovením dotčeny a platí paralelně.

K § 59 Servis a oprava motorových vozidel, čerpací stanice pohonných hmot

Ustanovení stanoví požadavky na stavby servisů a opraven motorových vozidel, čerpacích stanic pohonných hmot, a to z pohledu vnitřního i vnějšího prostředí těchto staveb.

K odst. 1 – Stanoví požadavky na tyto stavby tak, aby byly splněny prostorové, bezpečnostní a technické parametry.

K odst. 2 – Stanoví požadavky na venkovní plochy servisů a opraven motorových vozidel a čerpacích stanic pohonných hmot, a to na část týkající se odpadních vod. Cílem je zajistit likvidaci odpadních vod tak, aby nebylo ohroženo životní prostředí a odpadní látky neunikaly do vod povrchových či podzemních.

K odst. 3 – Stanoví požadavky na větrání těchto typů staveb, aby nedošlo k hromadění nebezpečných látek v ovzduší a případně následnému vznícení nebo k výbuchu.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odst. 1 a 3 jedná o indikativní odkaz na technické normy, zejména na normu ČSN 73 6059 Servisy a opravy motorových vozidel - Čerpací stanice pohonných hmot - Základní ustanovení - body 48 až 56, 63 až 67, normu ČSN 73 6060 Čerpací stanice pohonných hmot - bod 12.1.5 a normu ČSN 43 6059 - body 91, 93 až 103

K § 60 Infrastruktura pro alternativní paliva

Ustanovení ve vazbě na přílohu č. 7 implementuje do české legislativy požadavky EU vyplývající ze Směrnice Evropského parlamentu 2014/94/EU ze dne 22. října 2014 o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva, Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2021/1444 ze dne 17. června 2021, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU, pokud jde o normy pro dobíjecí stanice pro elektrické autobusy, Nařízení Komise v Přenesené Pravomoci (EU) 2019/1745 ze dne 13. srpna 2019, kterým se doplňuje a mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU, pokud jde o dobíjecí stanice pro motorová vozidla kategorie L, dodávky elektřiny z pevniny pro plavidla vnitrozemské plavby, dodávky vodíku pro silniční dopravu a dodávky zemního plynu pro silniční a vodní dopravu, a kterým se zrušuje nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/674, které byly transponovány prostřednictvím ustanovení § 48a vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů.

Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

Ustanovení dále nově transponuje do právního řádu ČR požadavky na dobíjecí body (stanice) pro autobusy podle Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2021/1444 ze dne 17. června 2021, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU.

K § 61 Vybavení stavby dobíjecím bodem

Ustanovením dochází k převzetí transpozice článku 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/844 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2010/31/EU o energetické náročnosti budov a směrnice 2012/27/EU o energetické účinnosti (32018L0844), které bylo dosud zajištěno vyhláškou č. 268/2009 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

Článek 8 dané směrnice, který v případě nových jiných než obytných budov a jiných než obytných budov procházejících větší renovací, které mají více než 10 parkovacích míst, požaduje po členských státech zajištění instalace „nejméně jednoho dobíjecího bodu ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU a kabelovodů, tedy vedení elektrických kabelů, nejméně pro každé páté parkovací místo, aby byla v pozdější fázi umožněna instalace dobíjecího bodu pro elektrická vozidla“ (viz. čl. 8 odst. 2). V případě nových obytných budov a obytných budov procházejících větší renovací, které mají více než deset parkovacích míst, pak dané ustanovení po členských státech požaduje zajištění instalace kabelovodů, tedy vedení pro elektrické kabely, pro každé parkovací místo, aby byla v pozdější fázi umožněna instalace dobíjecího bodu pro elektrická vozidla“ (viz. čl. 8 odst. 5). Pro posouzení změny dokončené stavby, na kterou dopadají požadavky, je nezbytné primárně určit povolený (požadovaný) počet stání pro konkrétní stavbu a identifikovat, kde se stání podle povolení (kolaudace) nacházejí. Požadavky se na změnu dokončené stavby vztahují tehdy, pokud se změna týká také garáží budov nebo parkoviště, je-li plnění potřebného počtu stání budovy zajišťováno na venkovních plochách, nebo pokud se změna dokončené stavby týká elektrických rozvodů budovy nebo elektrických rozvodů parkoviště.

K odst. 1 – Ustanovení požaduje pro povolování nových staveb, které nejsou stavbami pro bydlení, s vyšším počtem stáním než 10 (celkově 11 a více) zajistit vybudování alespoň nejméně jednoho dobíjecího bodu a navrhnout nejméně pro každé páté parkovací místo z celkového počtu všech stání bez ohledu na jejich polohu, tzv. kabelovody jako přípravu pro budoucí uložení elektrických kabelů. Blíže se nespécifikuje kabelovod, který je pouhou přípravou pro pozdější možnou instalaci dobíjecího bodu pro elektrická vozidla, nestanovuje také, o jaký dobíjecí bod se má jednat, ani neurčuje přesnou polohu jeho umístění.

Užitý výraz „fyzicky sousedí“ v odst. 1 písm. b) není myšlen ve smyslu nedílné součásti budovy, přímého propojení, styku staveb nebo pozemků evidovaných v katastru nemovitosti, nevyjadřuje ani konkrétní vzdálenost, ale jedná se o spojení se stavbou budovy pro zajištění plnění požadavku potřebného počtu stání dopravy v klidu.

K odst. 2 – Ustanovení se vztahuje na stavby pro bydlení s vyšším počtem stáním než 10, kdy je požadováno navrhnout kabelovody jako přípravu pro budoucí uložení elektrických kabelů bez bližší specifikace pro pozdější možnou instalaci dobíjecího bodu pro elektrická vozidla pro každé parkovací místo. Nepožaduje se zajistit vybudování dobíjecího bodu.

K odst. 3 – Jedná se o úlevové ustanovení související s ekonomickou náročností stavby, kdy je konkrétně definováno, že požadavky uvedené v odst. 1 a 2 se neuplatní u změny dokončené stavby, pokud náklady na instalaci dobíjecího bodu a elektrických rozvodů přesahují 7 % celkových nákladů na změnu dokončené stavby.

K § 62 Přístupnost čerpací stanice a veřejně přístupného dobíjecího bodu

Ustanovení definuje parametry pro přístupnost osob s omezenou schopností pohybu nebo orientace.

K odst. 1 – Odstavec stanoví, že u čerpacích stanic musí být zajištěno čerpání paliva pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace. Ustanovení nestanoví přesný počet stojanů, které čerpání paliv pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace umožní, z uvedeného vyplývá, že uvedené musí umožňovat alespoň jeden stojan.

K odst. 2 – Ustanovení navazuje na čl. 14 nařízení EU o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva (AFIR), který ukládá povinnost jednotlivým státům přijmout opatření, aby „veřejně přístupné dobíjecí body a výdejní stojany pro alternativní paliva byly přístupné starším osobám, osobám s omezenou schopností pohybu a orientace a osobám se zdravotním postižením v souladu s požadavky na přístupnost stanovenými ve směrnici (EU) 2019/882“. Konkrétní požadavky stanoví norma k přístupnosti.

V případě dobíjecích parků tvořených dvěma a více dobíjecími body stanoví ustanovení poměr počtu dobíjecích bodů, které musí být přístupné, jelikož není nutné trvat na přístupnosti všech dobíjecích bodů, nýbrž musí být pouze zajištěno, aby osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace měli možnost dobíjecí body užít.

Procentuální hodnota je pak stanovena s ohledem na počty vyhrazených míst, které je nutné zřídit pro osoby s omezenou schopností pohybu nebo orientace. Například u stavby, u níž je navrhováno 100 parkovacích míst, je navrhováno nejméně 5 stání vyhrazených, která všechna budou muset být vybavena veřejně přístupnou dobíjecí stanicí.

K Hlavě VII – Vodní dílo

Vodní díla jsou definována v § 55 zákona č. 254/2001 Sb., podle kterého vodní díla jsou stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem.

Požadavky na vodní díla uvedené v hlavě VII vychází z vyhlášky č. 590/2002 Sb., z vyhlášky č. 239/2017 Sb., a to z důvodu, že tyto vyhlášky se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb., a dále vychází z vyhlášky č. 428/2001 Sb.

Podrobnější požadavky jsou pak uvedeny v příloze č. 8 k této vyhlášce.

Tato vyhláška stanoví základní a technické požadavky na stavby vodních děl, konkrétně na

- přehrady a hráze,
- vodní nádrže a zdrže,
- jezy,
- stavby, kterými se zřizují, upravují nebo mění koryta vodních toků,
- stavby na ochranu před povodněmi,
- stavby k vodohospodářským melioracím, zavlažování a odvodňování pozemků,
- stavby zřizované k plavebním účelům v korytě vodního toku nebo na jeho březích,
- stavby k využití vodní energie a energetického potenciálu,

- stavby odkališť,
- stavby sloužící k pozorování stavu povrchových nebo podzemních vod,
- studny,
- hrazení bystrin a strží,
- jiné stavby vyžadující povolení k nakládání s vodami.

Další požadavky na vodní díla pak stanoví příloha č. 8 zejména požadavky na

- zakládání vodních děl,
- stavební konstrukce vodních děl,
- vodovodní síť, stokovou síť čistírnu odpadních vod, přehrady a hráze, jezy,
- stavby, kterými se zřizují, upravují nebo mění koryta vodních toků
- stavby na ochranu před povodněmi,
- studny.

K § 63 Základní požadavky na vodní dílo

K odst. 1 – Vodní dílo musí splňovat základní požadavky na stavby stanovené v § 145 stavebního zákona a dále požadavky z hlediska ochrany před účinky mrazu, ledu a splavenin a přiměřené odolnosti proti zneužití násilnou činností.

K odst. 2 – Technické požadavky na vodní dílo jsou určeny jeho účelem a jeho vazbou na koryto vodního toku, vodní nádrž, zdrž nebo jiný vodní útvar. Vodní dílo se navrhuje a provádí s ohledem na umístění sítí technické infrastruktury (§ 13 stavebního zákona) a možnosti převádění vody během výstavby vodního díla.

K odst. 3 – Vodní dílo kromě základních požadavků na stavby musí být navrženo a provedeno s ohledem na stabilizaci navazujícího úseku koryta vodního toku a morfologické podmínky území.

K § 64 Technické požadavky na vodní dílo

K odst. 1 a 2 – Ustanovení odkazuje do části 1 přílohy č. 8 k této vyhlášce, kde jsou stanoveny podrobnější požadavky na zakládání vodního díla a do části 2 přílohy č. 8 k této vyhlášce, kde jsou stanoveny požadavky na stavební konstrukce vodního díla.

K § 65

K odst. 1 až 3 – Stanoví se technické podmínky pro odkaliště podle druhu a kategorie ukládaného odpadu s tím, že odkaliště nesmí být zřízeno v územích, která jsou chráněna nebo jsou v nich vymezena ochranná pásma, v aktivní zóně záplavového území a v území s výskytem svahových pohybů. Odkaliště pro ukládání nebezpečného odpadu nesmí být zřízeno v lokalitě, kde je nelze zabezpečit proti porušení v důsledku překročení únosnosti nebo nadměrných deformací podloží, v lokalitě, kterou nelze zabezpečit proti zaplavení, a tam, kde je podstatným faktorem využití území cestovní ruch nebo rekreace.

K § 66

K odst. 1 a 2 – Ustanovení stanovují požadavky pro stavbu sloužící k pozorování stavu povrchových vod a dále požadavky na provádění ochranné hráze a zdi podél koryt vodních toků, přičemž odkazuje do § 73 této vyhlášky, tj. na požadavky pro stavbu na ochranu před povodněmi.

K odst. 3 – V případech, kdy je součástí vodního díla čerpací stanice pro odvedení vod čerpáním, je stanoven požadavek pro umístění její strojovny a související elektrické zařízení. Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na technické normy, zejména normu ČSN 75 1400 Hydrologické údaje povrchových vod.

K dílu 2 – Vodovod

K § 67

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 15 vyhlášky č. 428/2001 Sb. Uvedená paragrafovaná ustanovení se ve vyhlášce č. 428/2001 Sb. ruší.

K odst. 1 a 2 – Stanoví se požadavek, kterým se zakazuje propojování vodovodního potrubí vodovodu, kterým je dodávána pitná voda, s potrubím užitkové a provozní vody nebo s vodovodním potrubím z jiného zdroje vody, který by mohl ohrozit jakost vody a provoz vodovodního systému. S ohledem k této skutečnosti je nutné možnosti kontaktu s jakýmkoliv jiným potrubím, než je potrubí, kterým je dodávána pitná voda, důsledně vyloučit.

Dále se stanovuje požadavek k ochraně vodovodního potrubí, zejména proti zamrznutí, poškození vnějšími vlivy, vnější a vnitřní korozi a proti vnikání škodlivých mikroorganismů, chemických a jiných látek s ohledem na vlastnosti trubního materiálu, jakost dopravované vody a prostředí, ve kterém bude potrubí uloženo.

K odst. 3 – Stanoví se požadavek na šachty na vodovodním potrubí, zejména na ochranu proti mrazu.

K odst. 4 – Podrobné požadavky na vodovodní síť a její části jsou stanoveny v části 3 přílohy č. 8 k této vyhlášce.

K dílu 3 - Stoková síť a čistírna odpadních vod

K § 68

Touto vyhláškou se přebírají požadavky ustanovení § 18 a § 19 vyhlášky č. 428/2001 Sb. Uvedená paragrafovaná ustanovení se ve vyhlášce č. 428/2001 Sb. ruší.

Podle zákona č. 274/2001 Sb. musí být kanalizace navrženy a provedeny tak, aby negativně neovlivňovaly životní prostředí, aby byla zabezpečena dostatečná kapacita pro odvádění a čištění odpadních vod z odkanalizovaného území a aby bylo zabezpečeno nepřetržité odvádění odpadních vod. Současně musí být zajištěno, aby docházelo k omezování znečišťování recipientů způsobované dešťovými přívaly.

Ustanovení upravuje pravidla pro navrhování odvádění odpadních vod, navrhování a výstavbu stokových sítí včetně požadavků na čistírny odpadních vod. Podrobnější požadavky pak stanovuje příloha č. 8 k této vyhlášce. Konkrétní seznam určených norem stanoví věstník Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Ve smyslu čl. 45a odst. 1

Legislativních pravidel vlády se u odst. 2, 3 a 5 jedná o indikativní odkaz na technické normy, zejména na normu ČSN 75 6101 Stokové sítě a kanalizační přípojky, ČSN EN 752 Venkovní systémy stokových sítí a kanalizačních přípojek - část 1 – 6, ČSN EN 1091 Venkovní podtlakové systémy stokových sítí, ČSN EN 1671 Venkovní tlakové systémy stokových sítí, ČSN EN 1610 Provádění stok a kanalizačních přípojek a jejich zkoušení, ČSN 75 6909 Zkoušky vodotěsnosti stok, ČSN 75 0905 Zkoušky vodotěsnosti vodárenských a kanalizačních nádrží, ČSN 75 6401 Čistírny odpadních vod pro více než 500 ekvivalentních obyvatel a ČSN 75 6415 Plynové hospodářství čistíren odpadních vod.

Ustanovení odstavců 2, 3, 5 a 6 jsou současně transpozičními ustanoveními směrnice, směrnice Rady 91/271/EHS ze dne 21. května 1991 o čištění městských odpadních vod, které bylo dosud zajištěno vyhláškou č. 268/2009 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

K dílu 4 – Stavební konstrukce vodního díla

K § 69 Přepraha a hráz

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 6 vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 – Jsou zde kladeny požadavky na bezpečnost stavební konstrukce proti přelévání vody při určení výškové úrovně koruny hráze, kdy musí být zohledněny podmínky stanovení maximální hladiny vody, charakter území ohroženého zvláštní povodní, podmínky pro vznik větrných vln, druh stavební konstrukce hráze, úprava její koruny a provozní potřeby hráze. Požadavky na bezpečnost stavební konstrukce se týkají jak nově prováděné přehrady nebo hráze vodní nádrže, tak také změn staveb stávající přehrady nebo vodní nádrže.

K odst. 2 – Pro eliminaci účinku vln, ledu, povětrnosti a jiným vlivům se zde požaduje opevnění návodní líce sypané hráze způsobem, který zajistí stabilitu hráze i jejího opevnění při všech zatěžovacích stavech, vůči usmyknutí po svahu a způsobem vylučujícím poškození opevnění tlakem vody, vytékající z tělesa hráze při poklesu hladiny vody.

K odst. 3 – Podrobné požadavky na přehradu a hráz jsou stanoveny v části 6 přílohy č. 8 k této vyhlášce.

K § 70 Vodní nádrž a zdrž

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 7 vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 – Jsou zde kladeny požadavky pro návrh a provedení stavební konstrukce vodní nádrže, s ohledem zejména na propustnost dna a svahů vodní nádrže a předpokládané ztráty vody průsakem, stabilitu břehů proti abrazi, jejich odolnost proti sesouvání a prognóza jejich přetváření v nových podmínkách a předpokládaná změna hydrogeologických poměrů. Dále musí být předmětem návrhu posouzení možnosti vyluhování látek, jež mohou ohrozit jakost vody ve vodní nádrži, a jejich možný agresivní účinek na betonové konstrukce, a splaveninový režim pro prognózu zanášení vodní nádrže a případný návrh těžby a nakládání se sedimenty, zejména u větších a šterkonosných vodních toků. Při návrhu stavební konstrukce musí být posouzeno také založení jiných stávajících staveb dotčených návrhem a umístění stávajících kanalizačních nebo drenážních výústí, dotčených navrhovanou nádrží nebo zdrží.

K odst. 2 – Stanoví se povinnost využití prognózy ledových jevů pro posouzení vlivu vodní nádrže nebo zdrže na režim tvorby a chodu ledů, možnosti tvorby ledových jevů na konci vzdutí vodní nádrže a ovlivnění teplotního režimu v korytě vodního toku pod vodní nádrží.

K odst. 3 – Stanoví se rozsah odstranění možných zdrojů znečištění z prostoru budoucí zátopy, například hnojiště, žumpy, močůvkové jímky, silážní a senážní jámy, skládky, hřbitovy, mrchoviště, sklady ropných látek nebo obalovny.

K odst. 4 až 5 – Stanoví se rozsah odstranění dřevin, stávajících staveb a v prostoru budoucí zátopy vodní nádrže nebo zdrže.

K § 71 Jez

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 8 vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 – Návrh a provedení stavební konstrukce jezu musí zohlednit možné využití energetického potenciálu povrchové vody tak, aby byla umožněna současná nebo dodatečná možnost instalace zařízení pro využití tohoto energetického potenciálu povrchové vody.

K odst. 2 – Podrobné požadavky na stavební konstrukci jezu jsou stanoveny v části 7 přílohy č. 8 k této vyhlášce.

K § 72 Stavba, kterou se zřizují, upravují nebo mění koryta vodních toků

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 9 vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 a 2 – Jsou zde kladeny požadavky na směrové vedení trasy koryta vodního toku nebo stavby, kterou se zřizuje, upravuje nebo mění takové koryto vodního toku. Při návrhu musí být zohledněn charakter vodního toku a místních podmínek a návrh nesmí bránit provádění údržby v souvisejícím úseku koryta vodního toku.

K odst. 3 – Podrobné požadavky na návrhový průtok a parametry koryta vodního toku jsou stanoveny v části 8 přílohy č. 8 k této vyhlášce.

K § 73 Stavba na ochranu před povodněmi

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 11 vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 až 4 – Stanovuje rozsah návrhu konstrukce ochranné hráze, včetně stanovení návrhového průtoku podle způsobu užívání, popřípadě významu chráněných pozemků a staveb. Dále upravuje navrhování trasy ochranné hráze s ohledem na požadavek stability a bezpečnosti tělesa ochranné hráze. Stavbou ochranné hráze se rozumí i stavba mobilní hráze. Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odstavců 1, 3 a 4 jedná o indikativní odkaz na technické normy, zejména na ČSN 75 1400 Hydrologické údaje povrchových vod, ČSN 75 2410 Malé vodní nádrže, ČSN 752200 Liniové stavby na ochranu před povodněmi a TNV 75 2415 Suché nádrže.

K odst. 5 – Podrobné požadavky na převýšení a parametry ochranné hráze jsou stanoveny v části 9 přílohy č. 8 k této vyhlášce.

K § 74 Stavba k vodohospodářským melioracím

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 12 vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 a 2 – Stanovuje prioritizaci při řešení navrhování způsobu odvodnění pozemků, kdy je upřednostňována varianta povrchového odvodnění s tím, že podzemní řešení pomocí sběrných a svodných drénů je možné jen v odůvodněných případech.

K § 75 Stavba zřizovaná k plavebním účelům v korytě vodního toku nebo na jeho březích

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 13 vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 a 2 – Stanoví povinnost navrhnout a provést plavební komoru s ohledem na potřebu vody v množství nutném k zabezpečení provozu při proplavování. Průplav nebo plavební kanál, jehož hladina je nad hladinou podzemní vody, je nutno opatřit těsněním dna a svahů.

K § 76 Stavba k využití vodní energie a energetického potenciálu

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 14 vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 a 2 – Stanoví způsob návrhu stavby k využití vodní energie a energetického potenciálu tak, aby spodní hrana vtokového objektu byla umístěna výše než spodní hrana spodní výpusti, včetně uvažovaného zanášení vodní nádrže nebo zdrže. Zároveň stanovuje požadavky na využití vyrovnávací komory nebo jiného technické zařízení pro utlumení hydraulických rázů vody.

K § 77 Stavba odkaliště

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 15 vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 a 2 – Stanoví požadavky na návrh stavby odkaliště, kdy taková stavba musí umožňovat nejvyšší možné využití dotčené lokality. Součástí návrhu musí být výpočet předpokládané bilance provozu odkaliště, a prokázání účinnosti odvodňovacího systému. Návrh odkaliště musí uvažovat přírodní seismicitu dané oblasti s intenzitou 5 stupňů RichtEROVY stupnice a vyšší, aby byla zaručena stabilita a bezpečnost provozu stavby odkaliště. Výška koruny hráze musí být nejméně 0,6 m nad návrhovou povodňovou vlnou.

K § 78 Stavba sloužící k pozorování stavu povrchových nebo podzemních vod

Touto vyhláškou se přebírají požadavky § 16 vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 – Stanoví stavby, které jsou zahrnuty jako stavby sloužící k pozorování stavu povrchových nebo podzemních vod.

K odst. 2 až 4 – Stanoví požadavky na vybavení staveb sloužících k pozorování stavu povrchových nebo podzemních vod a na návrh jejich technického provedení.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná u odst. 4 o indikativní odkaz na technické normy, zejména na ČSN 75 1400 Hydrologické údaje povrchových vod.

K § 79 Studna

Požadavky ustanovení vychází ze stávající právní úpravy, tj. z § 24a vyhlášky č. 268/2009 Sb. a z § 17 rušené vyhlášky č. 590/2002 Sb.

K odst. 1 – Jsou zde kladeny požadavky na prostředí, které není zdrojem možného znečištění ani ohrožení jakosti vody ve studni, včetně požadavků na její polohu tak, aby nebyla ovlivněna vydatnost sousedních studní. Dále jsou kladeny požadavky na konstrukci studny. Studna musí být provedena ze stavebních hmot a výrobků podle určené normy. Pokud studna pro odběr podzemní vody využívá zásobování pitnou vodou, pak musí být provedena z materiálů podle vyhlášky č. 409/2005 Sb., o hygienických požadavcích na výrobky přicházející do přímého styku s vodou nebo na úpravu vod, ve znění pozdějších předpisů. Podmínky umístění a zřizování studny se stanoví podle požadavků stanovených v normě ČSN 75 5115 Jímání podzemní vody.

K odst. 2 – Požadavky na nejmenší vzdálenost studny od zdrojů možného znečištění a zdrojů znečištění od studny jsou stanoveny podle druhu možného zdroje znečištění. Určení konkrétních vzdáleností upravuje část 10 přílohy č. 8 k této vyhlášce.

Z ustanovení odst. 2 lze povolit výjimku.

K odst. 3 – Ustanovení stanovují požadavky na konstrukce studny v souladu s ČSN 75 5115 Jímání podzemní vody. Specifické požadavky jsou stanoveny pro studny s odběrem podzemní pitné vody, které musí být provedeny pouze z materiálů stanovených vyhláškou č. 409/2005 Sb.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odst. 1 a 3 jedná o indikativní odkaz na technické normy.

K odst. 4 – Návrhem konstrukce studny musí být zamezeno vnikání srážkové vody a znečišťující látky do studny.

K § 80 Jiná stavba vyžadující povolení k nakládání s vodami

K odst. 1 až 5 – Ustanovení uvádí příkladný výčet staveb, které vyžadují povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami, a stanoví požadavky na jejich navrhování, či provádění. Takovou stavbou je například rybí přechod, který je umělou stavbou na vodním toku, která má za úkol zajistit rybám jejich přirozený pohyb při migraci, dále vodní kanál, kterým je uměle vytvořený vodní tok, někdy i vodní plocha, která může sloužit k různým účelům, náhon, kterým je vytvořená vodní cesta většinou začínající nad jezem či hrází nebo nad vtokem rybníka či jiné vodní nádrže a tam taktéž regulovaná stavidlem nebo štola, která je v podstatě uzavřeným kanálem.

K Hlavě VIII – Stavba pro plnění funkce lesa

Požadavky na stavby pro plnění funkce lesa uvedené v hlavě VIII se přejímají z vyhlášky č. 239/2017 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb. Podrobnější požadavky jsou pak uvedeny v příloze č. 9 k této vyhlášce.

K § 81

Ustanovení stanoví, že technické požadavky na stavby pro plnění funkcí lesa platí bez ohledu na skutečnost, zda se celá stavba pro plnění funkcí lesa nachází v lese. Stavby lesních cest, ostatní trasy pro lesní dopravu, bystřiny a strže i stavby pro úpravu vodního režimu lesních půd jsou stavbami liniovými, které nekončí na hranici lesa, ale vždy dále pokračují k nejbližší pozemní komunikaci, vodnímu toku nebo vodnímu dílu.

K § 82 – Požadavky na stavbu lesní cesty a stavbu na ostatních trasách pro lesní dopravu

K odst. 1 – Odstavec vymezuje základní zásady pro návrh trasy lesní cesty. Pro minimalizaci záborů lesních pozemků se obecně požaduje, aby nová lesní cesta vyřešila dopravní zpřístupnění co největší plochy lesa a účelně zpřístupňovala blízké zdroje vody pro hašení požárů a nástupní plochy pro požární techniku. Pro soulad s požadavky řádného hospodaření v lese (zejm. v oblasti ochrany lesa) se doporučuje, aby lesní cesta také v dostatečné míře samostatnými sjezdy zpřístupňovala sousední lesní pozemky a tím je přímo zpřístupnila pro lesní techniku i případný zásah integrovaného záchranného systému.

K odst. 2 – Požadavky na stavbu lesní cesty a stavbu na ostatních trasách pro lesní dopravu jsou stanoveny v části 1 přílohy č. 9 k této vyhlášce. Toto ustanovení obecně stanovuje základní technické požadavky pro stavby lesních cest a stavby na ostatních trasách pro lesní dopravu a požadavky podle ČSN 73 6108:2018 Lesní cestní síť.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u odst. 1 písm. e) a odst. 2 jedná o indikativní odkaz na technické normy.

K § 83 – Požadavky na stavbu pro úpravu vodního režimu lesních půd

K odst. 1 a 2 – Ustanovení stanovuje několik dalších technických požadavků zásadních pro správné provádění úpravy vodního režimu lesních půd. Je požadováno vyhodnocení příčin nepříznivého vodního režimu půdy, dopadu tohoto nepříznivého stavu na lesní porosty a stav plnění funkcí lesa, dopadu na zdroje vody pro hašení požárů a vyhodnocení možností řešení této situace (s ohledem na místní terénní podmínky) například je nutné zohlednit i vliv zřízené sítě odvodňovacích kanálů na vodní díla využitelná jako zdroje vody pro hašení požárů, aby odvodňováním lesních půd nedošlo u blízkých vodních děl k poklesu jejich hladiny. A dále jejich ekonomické náročnosti, aby se ke stavbě pro úpravu vodního režimu lesních půd přistupovalo až v odůvodněných případech.

K odst. 3 – Požadavky na stavbu lesní cesty a stavbu na ostatních trasách pro lesní dopravu jsou stanoveny v části 1 přílohy č. 9 k této vyhlášce.

K § 84 - Hrazení bystřin a strží

Požadavky na stavby hrazení bystřin a strží se přejímají z vyhlášky č. 239/2017 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

K odst. 1 – Pro minimalizaci nevratných změn přírodního prostředí se požaduje respektování původního průběhu koryta bystřiny (ke změně trasy koryta by mělo docházet jen v zastavěných

územích, při souběhu s komunikacemi apod.). Zároveň má výsledné směrové vedení koryta umožnit využívání pobřežních pozemků a provádění údržby koryta.

K odst. 2 – Definuje se situace, kdy se přistupuje k hrazení bystřiny nebo strže pro zvýšení její odolnosti vůči probíhající nadměrné erozi. Jedná se o stav, kdy je zjištěno narušení stability koryta vedoucí k nadměrnému vypadávání splavenin do koryta vodního toku. Tento materiál je potenciální příčinou povodňových škod na níže položených pozemcích a zároveň znehodnocuje přiléhající území. Proto se v takových případech provádí opatření k zamezení eroze opevněním koryta a ke zmenšení pohybové energie vody pomocí snížení podélného sklonu dna a jeho stabilizace příčnými objekty, úpravou rozměrů průtočného profilu snižující namáhání koryta i prostřednictvím již zmíněného opevnění koryta.

K odst. 3 – Stanoví se rozsah hrazenářských úprav koryta bystřiny nebo strže. Jako rozhodovací kritérium se používá návrhová míra ochrany. Návrhovou míru ochrany uvádí ČSN 75 2106-1 Hrazení bystřin a strží - Část 1: Obecně, kde v tabulce č. 1 – Orientační hodnoty návrhové míry ochrany jsou uvedeny 4 typy chráněných území. Zároveň je nutné přihlížet k historicky doloženým zkušenostem s povodněmi na daném vodním toku a při stanovení stupně ochrany tuto skutečnost nepřehlížet.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná u odst. 2 a 3 o indikativní odkaz na technické normy.

K odst. 4 – Uzavřený průtočný profil (potrubí, stoka) na bystřinách a stržích obecně není vhodný, a proto se stanovuje, že se přípouští pouze v odůvodněných případech a nesmí způsobovat tlakový průtok, který způsobuje ucpání průtočného profilu. V souladu s ČSN 75 2106-1 Hrazení bystřin a strží - Část 1: Obecně, se pro návrhový průtok s periodicitou 100 let požaduje pro zachování volné hladiny volný prostor alespoň 500 mm. Pro zachování průtočného profilu musí být eliminována možnost zanesení uzavřeného profilu splaveninami a splávkami (cizorodým materiálem unášeným po vodní hladině), jež by způsobilo jeho ucpání, navrhuje se proto požadavek na příslušné ochranné opatření. Zároveň musí být uzavřený profil čistitelný, tedy navrhován jako přístupný. Norma dále obsahuje řadu technicky formulovaných ustanovení o dimenzování průtočného profilu bystřiny, návrhu opevnění koryt bystřin a návrhu objektů na bystřinách, jejichž převzetí do návrhu této vyhlášky by bylo obtížně proveditelné.

K Hlavě IX – Sklad pyrotechnických výrobků

Požadavky na stavby skladů pyrotechnických výrobků uvedené v hlavě IX se přejímají z vyhlášky č. 284/2016 Sb., ve které budou rušeny.

K § 85 Stavebně technické požadavky na sklad

Ustanovení stanovuje základní požadavky na konstrukce stěn, přepážek, dveří, střešních konstrukcí, stropu a podlah. Na základě tohoto ustanovení musí mít například podlahy pevný, celistvý a rovný povrch, který umožní jejich snadné čištění. Smyslem není nahrazovat požadavky, které vyplývají z jiných právních předpisů nebo technických norem, ale pouze je doplnit tak, aby byla zajištěna bezpečnost v co největší míře. Tato vyhláška rovněž nestanovuje, o jaké materiály se jedná, nýbrž pouze stanovuje, jaké základní vlastnosti by tyto materiály měly splňovat.

Vzhledem k tomu, že požadavky stanovené na jednotlivé části skladu jsou podrobně upraveny požárními předpisy a příslušnými technickými normami, lze tyto požadavky v této vyhlášce stanovit pouze obecně. Vzhledem k jedinečnosti každého skladu a jejich vzájemné odlišnosti

na základě mnoha faktorů, nelze na sklady stanovit konkrétní požadavky tak, aby bylo zaručeno jejich splnění, aniž by byla snížena bezpečnost skladu.

K § 86 Bezpečnostní vzdálenost a ochrana před vnějšími vlivy

Ustanovení stanovuje bezpečnostní vzdálenost pro pyrotechnické výrobky zařazené do podtřídy 1.1 podle ADR, kde hrozí při výbuchu i rozlet úlomků.

Bezpečnostní vzdáleností se rozumí vzdálenost mezi skladem a okolní zástavbou včetně pozemních komunikací a železnic. Bezpečnostní vzdálenost se nevztahuje na příjezdové komunikace sloužící k obsluze skladu a na objekty a stavby, například oplocení skladu určené k provozu skladu.

Výpočet bezpečnostní vzdálenosti podle této vyhlášky se použije pouze u skladů, ve kterých se skladuje více jak 100 kg čisté hmotnosti výbušných látek pyrotechnických výrobků zařazených do podtřídy 1.1 dle ADR (viz. příloha č. 10). Bezpečnostní vzdálenost se porovná s odstupovými vzdálenostmi vypočítanými podle požárně bezpečnostního řešení a zvolí se ta vzdálenost, jejíž hodnota je vyšší. Pokud se ve skladu skladují pyrotechnické výrobky více podtříd podle ADR, bezpečnostní vzdálenost se počítá pouze pro čistou hmotnost výbušných látek pyrotechnických výrobků zařazených do podtřídy 1.1, nikoliv tedy z celkové obloženosti skladu, jak tomu je při výpočtu odstupových vzdáleností podle požárně bezpečnostního řešení.

U skladů, kde se skladuje 100 kg a méně čisté hmotnosti výbušných látek pyrotechnických výrobků zařazených do podtřídy 1.1 se výpočet bezpečnostní vzdálenosti podle této vyhlášky nebere v úvahu a postupuje se pouze podle požárně bezpečnostního řešení.

Sklad je nutné zajistit proti odcizení nebo poškození pyrotechnických výrobků. Způsob zajištění skladu je především odpovědností provozovatele skladu. V projektové dokumentaci se stanoví, jakým způsobem se sklad zajistí. Tento způsob zajištění musí být posouzen podnikatelem, který provádí zabezpečování objektů, přičemž tento podnikatel musí být způsobilý k posouzení nebezpečnosti pyrotechnických výrobků, které se ve skladu skladují.

Zabezpečení skladu pyrotechnických výrobků musí být odpovídající skladovaným pyrotechnickým výrobkům.

K Hlavě X – Prostor pro přechovávání zbraní a střeliva a muniční skladiště

K § 87 a 88 Ochranný val a ochranná stěna

Požadavky na prostor pro přechovávání zbraní a střeliva a muniční skladiště uvedené v Hlavě X s odkazem do přílohy č. 11 se přejímají z nařízení č. 217/2017 Sb., o požadavcích na zabezpečení zbraní, střeliva, černého loveckého prachu, bezdýmného prachu a zápalek a o muničním skladišti.

Požadavky na objekty pro ukládání a skladování materiálu podléhajícího regulaci podle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů, jsou aktuálně obsaženy v nařízení vlády č. 217/2017 Sb., které však neobsahuje úplnou úpravu problematiky muničních skladišť.

Stavební a technické požadavky pro muniční skladiště stanoví § 18 zmíněného nařízení tak, že pokud nestanoví toto nařízení jinak, použijí se požadavky podle jiného právního předpisu upravujícího skladování výbušnin. Tímto jiným předpisem se rozumí vyhláška č. 99/1995 Sb. V případě střeliva jsou aplikovány technické i stavební požadavky podle § 5 nařízení vlády č.

217/2017 Sb. a podle § 10 uvedeného nařízení obdobně i u určených případů munice (munice s inertními střelami nebo inertní munice).

K § 89 – Stavba určená k nakládání s výbušninami

Dne 1. ledna 2024 nabyla účinnosti dílčí část ustanovení zákona č. 283/2021 Sb., s tím, že dojde ke změně některých zákonů, včetně ustanovení § 30 až 32 zákona č. 61/1988 Sb.

Technické požadavky pro stavby určené k nakládání s výbušninami nebudou v důsledku změny zmocňovacího ustanovení (srov. § 30 zákona č. 61/1988 Sb. - požadavky na konstrukční řešení stavby nebo plochy atd.) nadále v obecné rovině moci být součástí prováděcích předpisů k zákonu č. 61/1988 Sb. a je nezbytné je nově zakotvit v prováděcím předpise vydaném na základě ustanovení § 152 stavebního zákona.

Všechny technické požadavky navrhované k novému prováděcímu předpisu vycházejí ze stávajících požadavků pro výstavbu staveb určených k nakládání s výbušninami uvedených ve vyhlášce č. 99/1995 Sb. a vyhlášce č. 102/1994 Sb., popřípadě se jedná o jejich adaptaci. Upravené technické požadavky vhodně vystihují požadavky, pravidla a omezení nezbytná k zajištění bezpečnosti při užívání staveb určených k nakládání s výbušninami.

Další požadavky stanovuje příloha č. 12 k této vyhlášce.

K Hlavě XI – Stavba pro zemědělství

K § 90

V rámci této vyhlášky jsou stanoveny také požadavky pro stavby pro zemědělství, které jsou definovány v ustanovení § 13 stavebního zákona. Požadavky byly stanoveny s ohledem na bezpečnost staveb i z hlediska vlivu na životní prostředí či okolní zástavbu. Detailní požadavky jsou pak stanoveny v příloze č. 13 k této vyhlášce.

Uvedená ustanovení obsahují

- požadavky na stavby pro hospodářská zvířata,
- požadavky na doprovodné stavby pro hospodářská zvířata,
- požadavky na stavby pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby,
- požadavky na stavby pro skladování minerálních hnojiv,
- požadavky na stavby pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin a pomocných prostředků.

K Části šesté – Velká sídla

K § 91 Požadavky na stavby velkých sídel

Ustanovení upravuje aplikaci požadavků vyhlášky pro velká sídla. Pro účely vyhlášky byla zvolena úroveň krajských měst vymezených podle ústavního zákona č. 347/1997 Sb. a hlavní město Praha. Cílem této úpravy je umožnit odchýlení se od požadavků této vyhlášky při výstavbě v daných městech.

Konkrétně se jedná o doplnění stávající zástavby výstavbou ve stavebních prolukách, výstavbu ve stavebních prolukách formou nástaveb a přístaveb v rámci zastavěného území. Záměr musí být v souladu s podmínkami územně plánovací dokumentace a nesmí být ohrožena bezpečnost, ochrana zdraví a život osob nebo zvířat a životní prostředí. Posouzení záměru se provádí porovnáním navrhovaného stavu se stavem návrhu dostavby stavební proluky odpovídající úplně souvislé zástavbě s ohledem na stavební čáru.

K Části sedmé – Společná a závěrečná ustanovení

K § 92

Ustanovení výslovně uvádí, že vyhláška je předmětem notifikace.

K § 93 Odchylka a jiné technické řešení

Stanovuje se požadavek přípustnosti odchýlení pro všechny limity provedení stavby odchylkou geometrické přesnosti stanovených geometrických parametrů při realizaci podle normy ČSN 73 0205 Geometrická přesnost ve výstavbě - Navrhování geometrické přesnosti.

K § 94

Uvádí se taxativní výčet ustanovení, kdy požadavky těchto ustanovení se považují za splněné, postupuje-li se ve shodě s určenou normou nebo její částí oznámenou ve věstníku Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Jedná se o indikativní odkaz na technickou normu podle § 45a Legislativních pravidel vlády. Odkaz na určenou normu je založen v § 32 stavebního zákona.

Ustanovení dále umožňuje individuální návrh technického řešení stavby za podmínek dodržení základních požadavků na stavby stanovených stavebním zákonem. Základní požadavky na stavby definuje stavební zákon v ustanovení § 145, které stanovuje, že stavba musí být navržena a provedena tak, aby byla vhodná pro určené využití a po celou dobu trvání plnila při běžné údržbě a působení běžně předvídatelných vlivů základní požadavky na stavby, kterými jsou mechanická odolnost a stabilita, požární bezpečnost, ochrana zdraví, ochrana životního prostředí, bezpečnost a přístupnost při užívání, provozu a údržbě, úspora energie, udržitelné využívání přírodních zdrojů. Toto ustanovení umožňuje kreativní a individuální tvorbu staveb.

K § 95 Výjimky

K odst. 1 – Uvádí se taxativní výčet ustanovení, ze kterých bude možné povolit výjimku. Možnost povolit výjimku z konkrétního ustanovení je založena v § 138 stavebního zákona, podle kterého lze výjimku z požadavků na výstavbu povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví nebo života osob nebo zvířat, životní prostředí, sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledované požadavky na výstavbu stanovenými tímto zákonem.

K odst. 2 – Pro velká sídla podle ustanovení § 91 vyhlášky je pak taxativní výčet ustanovení, ze kterých bude možné povolit výjimku, nad rámec odstavce 1 rozšířen.

K odst. 3 – Ustanovení umožňuje odchýlit se v regulačním plánu nebo v územním plánu obsahujícím prvky regulačního plánu od požadavků uvedených v části druhé a části třetí této

vyhlášky za podmínek stanovených v § 138 odst. 2 stavebního zákona.

O výjimce dle odstavce 1 a 2 bude rozhodovat stavební úřad. Stavební úřad však bude oprávněn rozhodnout o výjimce pouze v případě, kdy povolení výjimky bude řádně odůvodněno. Z povahy požadavku na odůvodněnost povolení výjimky vyplývá i to, aby byla řádně odůvodněna i žádost o povolení výjimky.

K části osmé – Účinnost

K § 96

Účinnost vyhlášky je stanovena v souladu se zákonem o Sbírce zákonů a mezinárodních smluv na 1.7.2024.

Odůvodnění příloh k vyhlášce

K Příloze č. 1 – Parkovací stání

Požadavky na parkovací stání upravuje § 7 vyhlášky.

Příloha slouží k výpočtu celkového počtu parkovacích stání pro danou stavbu. Způsob výpočtu byl proti stávající ČSN 73 6110 optimalizován, aby více odpovídal stávajícímu stavu poznání i aktuální a výhledové situaci.

Optimalizovaný výpočet počtu parkovacích stání byl stanoven na základě řešení projektů TAČR TA03031301 (Aktualizace návrhových prvků pozemních komunikací v intravilánu) a specifického výzkumu VUT v Brně na fakultě stavební, a to zejména rešeršemi, dopravními průzkumy, srovnáním a analýzou modelových případů nově budované výstavby, ale i aplikací výpočtu na existující zástavby s využitím ČSN 73 6110, Pražských stavebních předpisů, požadavků na parkovací stání Bratislavy (STN 73 6110), Krakova, Norimberku, Berlína, Hamburku, Vídně a Štýrského Hradce (Graz).

Výčet srovnávaných měst

Město	Počet obyvatel	Předpis	Předpis	Působnost
Berlín	3645000	BauO Bln	vyhláška města	město
Bratislava	424000	STN 73 6110	norma	stát
Brno	380000	ČSN 73 6110	norma	stát
Štýrský Hradec (Graz)	284000	Leitfaden Mobilität für Bauvorhaben	příručka	město
Hamburk	1841000	HBauO	právní předpis	město
Krakov	766000	Program Obsługi Parkingowej dla Miasta Krakowa	strategie přijatá vyhláškou	město
Norimberk	518000	Stellplatz 630.746	právní předpis	město
Praha	1309000	PSP	místní norma	město
Vídeň	1897000	WGarG 2008 Bauordnung für Wien	právní předpis	město

V příloze je uveden způsob výpočtu základního počtu stání, který je součtem stání pro jednotlivé účely užívání. Potřeba pro účely užívání je stanovena v tabulce č. 1, kde jsou stání vztažena k jednotlivým účelovým jednotkám, například k podlahové ploše bydlení, počtu lůžek, k prodejní ploše apod.

Tabulka č. 1 vychází z principu uvedeného v normě ČSN 73 6110, ovšem tato norma není pro výpočet zezávazněna, neboť hodnoty uvádí přímo v textu této vyhlášky, resp. v její příloze. Bude tak zajištěna kontinuita rozhodování, a to i při změně norem, která však neprochází klasickým legislativním procesem.

Pokud v tabulce nejsou uvedeny účely využití a přesto jsou v rámci záměru navrhovány, pak musí projektant odůvodnit návrh ve vazbě na případně podobné účely využití. Pokud se například navrhuje stavba „komunitního centra“, musí být uvedeno, jaké využití je touto stavbou navrhováno, co je účelem této stavby a jakým způsobem bude stavba provozována, a podle tohoto popisu bude zvolen nejpodobnější způsob využití odpovídající popsánému způsobu.

Tato vyhláška umožňuje stanovit jednotlivým obcím procentuální korekce tohoto základního počtu stání, tj. nestanovuje pouze redukování, ale je možná i případné navýšení, přičemž lze stanovit jak minima, tak maxima tohoto základního počtu stání. Procentuální korekce však může být stanovena pouze v územním plánu, v územním plánu s prvky regulačního plánu nebo v regulačním plánu, proto je zde vazba na konkrétní znalost obcí. Tato korekce naplňuje znaky odchýlného řešení podle ustanovení § 138 odst. 2 stavebního zákona. Procentuální korekce umožňuje promítnout dopravní politiky obcí a měst do požadavků na parkovací místa a tím regulovat generovanou dopravu od nové výstavby. Města a obce mají možnost rozdělit svá území do jednotlivých zón/oblastí s podobným charakterem a pro tyto oblasti nastavit různé procentuální korekce. Například v pěších zónách, v blízkosti historických center, v hustě zastavěných oblastech je možné požadavky snížit v závislosti na omezené kapacitě okolních komunikací. Obdobně je možné požadavky procentuálně navýšit. Pro jednotlivé zóny/oblasti je možné stanovit různé procentuální korekce pro jednotlivé ukazatele v tabulce č. 1, tedy zvlášť pro skupiny, kódy, účely a účelové jednotky. Různé korekce mohou být nastaveny i pro krátkodobá a dlouhodobá stání. Obce a města mají možnost nastavit si i maximální možný počet stání, tak aby nedocházelo k neúměrnému zatěžování dopravní sítě. Možnost regulovat počty stání na úrovni měst vychází z rešerše zahraničních předpisů, kdy se ukázalo, že na Evropské úrovni, je tato možnost poměrně běžnou praxí. Pro obce a města, která si nenastaví procentuální korekce podle odstavce 3, je procentuální korekce uvažována 100 % a celkový počet stání odpovídá základnímu počtu.

Je to tedy další možností, aby každá obec mohla ovlivnit na základě vlastních potřeb problematiku parkování, tzn. může zvýšit nebo snížit požadavky na parkování podle svých aktuálních možností a potřeb. Každá obec tak má možnost vycházet buď pouze ze základního počtu stání stanoveného podle přílohy č. 1, případně si stanovit korekci tohoto výpočtu uvedením v územním plánu, v územním plánu s prvky regulačního plánu nebo v regulačním plánu nebo si podle § 138 odst. 2 stavebního zákona stanoví vlastní způsob výpočtu nezávisle na požadavcích stanovených touto vyhláškou a nadále platí možnost dalších městských předpisů daná § 152 odst. 2 stavebního zákona.

Navrhované ukazatele pro výpočet základního počtu stání vychází ze stávajících ukazatelů ČSN 73 6110, Pražských stavebních předpisů, požadavků na parkovací stání z Bratislavy, Krakova, Norimberku, Berlína, Hamburku, Vídně a Štýrského Hradce (Graz). Z rešerše vyplynulo, že pouze Pražské stavební předpisy používají jednotku hrubé podlažní plochy pro všechny typy staveb, což neodpovídá řadě staveb. Na základě těchto zjištění a modelových případů byly optimalizovány jednotlivé ukazatele, zejména účelové jednotky, počty účelových jednotek na

1 stání apod. Například u kategorie školství došlo k výraznému snížení požadovaného počtu stání. Pro tyto kategorie je nutné zřizovat nad rámec požadavku této vyhlášky krátkodobá obrátková stání typu P+R (park and ride) v blízkosti objektů školství, ne nutně přímo na pozemku stavby.

V příloze č. 1 jsou parkovací stání rozdělena na stání krátkodobá a dlouhodobá, přičemž krátkodobá jsou převážně návštěvnická stání, dlouhodobá pak stání pro rezidenty či zaměstnance. Krátkodobá stání jsou zpravidla veřejná, mají vyšší obrátkovost, tedy auta se vystřídají například každou hodinu nebo dvě, z čehož vyplývají parametry stání umožňující komfortnější vjetí i vyjetí. Naopak dlouhodobá stání v místě bydliště, u zaměstnání apod. se obměňují například 2x za den, z toho tedy vyplývají nižší nároky na komfort vjetí nebo vyjetí. Toto rozdělení má návaznost i na plánovanou revizi normy ČSN 73 6056 „Odstavné a parkovací plochy silničních vozidel“.

V příloze č. 1 je popsán i způsob zaokrouhlování, aby nedocházelo při navrhování staveb k dohadům a případným nejasnostem, jednak je popsána matematická metoda zaokrouhlování (počet stání 0,5 a vyšší se zaokrouhlí na celá stání nahoru a počet stání nižší než 0,5 se zaokrouhlí na celá stání dolů), a jednak je jasně řečeno, že se zaokrouhluje až na konci výpočtu. Výsledný počet vyhrazených stání se zaokrouhluje na celá čísla směrem nahoru.

Součástí přílohy č. 1 je i počet vyhrazených stání pro vozidla označená parkovacím průkazem osoby se zdravotním postižením, a to obdobně jako bylo nastaveno ve vyhlášce č. 398/2009 Sb.

K Příloze č. 2 – Větrání

Požadavky na kvalitu vnitřního vzduchu upravuje § 19 vyhlášky.

V příloze jsou navrhovány potřeby přívodu venkovního vzduchu podle druhu stavby a jejího účelu užívání, a to stanovením minimální potřeby přiváděného venkovního vzduchu v souvislosti s činností osob, které daný prostor užívají. Jednotlivé činnosti jsou vázány na produkci metabolického tepla, která je jedním z faktorů ovlivňujících požadovanou optimální teplotu, neboť ta roste s intenzitou prováděné činnosti osob. Hodnota metabolismu udává tepelný výkon člověka, a to v jednotce Met, kdy 1 Met představuje metabolické teplo produkované člověkem při lehké práci v sedě vztažené na tzv. DuBois plochu, která má $1,9 \text{ m}^2$, a tedy celková hodnota 1 Met pak odpovídá $58,2 \text{ W}\cdot\text{m}^{-2}$.

Přílohou jsou dále stanoveny minimální požadavky na výměnu znečištěného vzduchu ve vnitřním prostředí pro zajištění jeho zdravotní nezávadnosti, a to buď instalovaným vzduchotechnickým zařízením, přirozeným větráním nebo jejich kombinací. Instalaci vzduchotechnického zařízení je zajištěno tzv. nucené větrání, tedy větrání, při němž trvalou výměnu vzduchu zajišťuje větrací zařízení, jehož součástí je ventilátor. Přirozené větrání oproti tomu využívá rozdílu parametrů fyzikálních veličin vnitřního a vnějšího prostředí umožňující výměnu vzduchu bez technologických (mechanických a strojních) zařízení.

Současně je stanoveno, že infiltrace spárami oken včetně mikroventilace není součástí konceptu větrání pro budovy, jejichž okna jsou vybavena těsněním bránícím přirozenému proudění vzduchu.

Pro hygienická zařízení a kuchyně jsou dále stanoveny minimální limity pro odvod vzduchu z těchto prostorů.

Dále jsou pak stanoveny požadavky na minimální intenzitu výměny vzduchu pro stavby bazénů a saun včetně jejich souvisejících pobytových místností, kterými jsou například šatny, vstupní haly, chodby, odpočívárny, hygienická zařízení (sprchy, záchody) apod.

K Příloze č. 3 – Hygienické zařízení a šatna

Požadavky na hygienické zařízení a šatnu upravuje § 30 této vyhlášky.

V příloze jsou uvedeny požadavky na jednotlivé počty hygienických zařízení a šaten v konkrétních stavbách, například ve stavbách pro bydlení, stavbách ubytovacích zařízení, v mateřských školách, základních a středních školách a konzervatořích apod.

Pro stavby pro bydlení je specificky stanovena potřeba jedné záchodové mísy a jedné koupelny, tento požadavek vychází ze stávající vyhlášky č. 268/2009 Sb.

Specifické parametry jsou nastaveny pro hygienická zařízení v kulturních, sportovních nebo jiných obdobných stavbách, v nichž se nachází prostory pro užívání veřejnosti. Zde jsou stanoveny potřeby na vybavení hygienických zařízení a také na jejich počet ve vazbě na počet žen nebo mužů, které mohou v maximální počtu danou stavbu užívat.

Pro stavby ubytovacích zařízení jsou stanoveny podmínky vybavení hygienických zařízení obdobně a jsou vázány buď na ubytovací jednotky nebo na maximální počet hostů, který může konkrétní ubytovací zařízení užívat.

Potřeba návrhu hygienických zařízení je také samostatně řešena pro stavby pro výchovu a vzdělávání. Zde jsou nastaveny dva základní pohledy, a to na hygienická zařízení v mateřských školách, s výjimkou zázemí lesních mateřských škol a výdejen lesních mateřských škol, zařízení pro péči o děti předškolního věku, s výjimkou prostoru, v němž je poskytována služba péče o dítě v dětské skupině, a dále pak na hygienická zařízení v základních školách, středních školách a konzervatořích. Návrh hygienických zařízení se v jednotlivých stavbách odvíjí zejména od základních potřeb podle věku dětí, které užívají konkrétní stavby pro výchovu a vzdělávání. Ve školách je pak za dostatečné považováno řešení samostatnými uzamykatelnými hygienickými kabinami se záchodem a umyvadlem, které jsou stavebně uzavřeným prostorem nebo alternativně záchody a umývárny, které jsou řešeny samostatně pro ženy a muže.

Podrobnější parametry se stanovují také pro hygienické zařízení umělých koupališť a saun, kdy je kladen důraz i na provedení povrchů stěn a podlah.

Hygienickým zařízením pro veřejnost se musí vybavit stavba pro obchod s prodejní plochou větší než 5 000 m².

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na technické normy, například na normu ČSN 73 4108 Hygienická zařízení a šatny.

K Příloze č. 4 – Schodiště a šikmá rampa

Požadavky na schodiště, vyrovnávací stupně a rampu upravuje § 31 vyhlášky.

Požadavky na schodiště, vyrovnávací stupně a rampy vychází ze stávajících technických norem, v některých částech dokonce na detailní parametry schodišť odkazuje, například v případě podchodné a průchodné výšky.

Do této vyhlášky je zpracován požadavek na nejmenší šířku schodišťového stupně na hlavním a únikovém schodišti, který zajistí bezpečné užívání, přičemž jsou stanoveny úlevy pro rodinné domy a stavby pro rodinnou rekreaci. Vztah mezi výškou a šířkou je opět řešen ČSN 73 4130 Schodiště a šikmé rampy. Základní požadavky, neboť se jedná o detailní parametr. V bodě 3 jsou popsána řešení zakřiveného schodiště.

Požadavky na tvar a úpravu schodiště, sklon schodišťových ramen, nejmenší průchodnou šířku, rozměry podest apod. jsou pak řešeny ČSN 73 4130 Schodiště a šikmé rampy. Základní požadavky, neboť se jedná o detailní požadavky vzájemně provázané s různými variantami řešení.

Jako technický požadavek je nastaveno i řešení madel, zajišťující bezpečné užívání staveb. Detailní požadavky na madlo, včetně tepelné vodivosti a tvaru, jsou řešeny normou ČSN 73 4130 Schodiště a šikmé rampy. Základní požadavky.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na technické normy, například na části 6 až 11 normy ČSN 73 4130 Schodiště a šikmé rampy. Základní požadavky.

K Příloze č. 5 – Protiskluznost

Požadavky na protiskluznost upravuje § 35 této vyhlášky.

Příloha č. 5 obsahuje obecné požadavky. Ustanovení § 35 se v případě přístupnosti odkazuje na specializovanou normu k přístupnosti.

Tato příloha je rozdělena podle jednotlivých typů povrchu jako jsou podlahy a povrchy, šikmé podlahy a šikmé povrchy, schodiště atd.

Ve vazbě na volný pohyb zboží jsou zapracovány tři odlišné zkušební metody, které se používají v členských státech EU. Výstupní hodnoty z těchto zkušebních metod jsou v rámci harmonizace vzájemně porovnatelné. Jedná se o zkušební metody: součinitel smykového tření, hodnotu výkyvu kyvadla a úhel kluzu.

K Příloze č. 6 – Umělé koupaliště, bazén a sauna

Požadavky na umělé koupaliště, bazén a saunu upravují § 55 a 56 této vyhlášky.

Příloha č. 6 obsahuje obecné požadavky. Ustanovení § 55 se v případě přístupnosti odkazuje na specializovanou normu k přístupnosti.

Tato příloha s ohledem na navrhování jednotlivých typů staveb obsahuje šest částí. V části 1 jsou obecné požadavky na stavbu přístupnou veřejnosti, v části 2 až 6 jsou požadavky na bazén pro kojence a batolata, brouzdaliště, šatnu, saunu, ochlazovnu a odpočívárnu.

Například jde o parametry na větrání, na osvětlení, na vybavení šatnami, prostorové požadavky i požadavky na tepelný komfort saun.

Další hygienické požadavky týkající se například dezinfekce vody stanoví vyhláška č. 238/2011 Sb.

K Příloze č. 7 – Infrastruktura pro alternativní paliva

Požadavky na infrastrukturu pro alternativní paliva upravuje § 60 této vyhlášky.

Příloha implementuje do české legislativy požadavky EU vyplývající ze Směrnice Evropského parlamentu 2014/94/EU ze dne 22. října 2014 o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva, Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2021/1444 ze dne 17. června 2021, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU, pokud jde o normy pro dobíjecí stanice pro elektrické autobusy, Nařízení Komise v Přenesené Pravomoci (EU) 2019/1745 ze dne 13. srpna 2019, kterým se doplňuje a mění směrnice Evropského parlamentu a Rady

2014/94/EU, pokud jde o dobíjecí stanice pro motorová vozidla kategorie L, dodávky elektřiny z pevniny pro plavidla vnitrozemské plavby, dodávky vodíku pro silniční dopravu a dodávky zemního plynu pro silniční a vodní dopravu, a kterým se zrušuje nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/674 a Směrnici Evropského parlamentu.

Důvodem je snaha EU rozšířit využití alternativních paliv v dopravě, které má přispět jednak ke snížení závislosti na fosilních zdrojích ropy v dodávce energie do dopravy a jednak přispět k dekarbonizaci dopravy a ke zvýšení environmentální výkonnosti odvětví dopravy. Tímto by také mělo dojít k naplnění požadavků EU na zvýšení podílu energie z obnovitelných zdrojů na konečné spotřebě energie v odvětví dopravy na alespoň 14 % v roce 2030. Z tohoto důvodu je nutné harmonizovat infrastrukturu pro alternativní paliva v rámci celé EU, k čemuž má přispět i zavedení jednotných požadavků na dobíjecí bod na elektrickou energii a čerpací stanice na ostatní alternativní paliva (tj. zejm. pro vodík a stlačený a zkapalněný zemní plyn – CNG a LNG). Zavádění harmonizovaných technických specifikací pro dobíjecí body a čerpací stanice pro alternativní pohonné hmoty se týká nejen silniční dopravy (ať již individuální či hromadné nebo nákladní), ale i dopravy lodní. Tímto koordinovaným přístupem v rámci celé EU za účelem plnění dlouhodobých energetických potřeb všech druhů dopravy by měla být poskytnuta dlouhodobá jistota nezbytná pro soukromé i veřejné investice do technologií vozidel a paliv a budování infrastruktury.

Na normu tedy závaznou normu, která bude určena připraveným seznamem Ministerstvem pro místní rozvoj a předána UNMZ jako technická norma ve stavebnictví ke zveřejnění ve Věstníku podle jiného právního předpisu, bude odkazovat například na:

ČSN EN 62196-2 ed. 2 Vidlice, zásuvky, vozidlová zásuvková spojení a vozidlové přívodky – Nabíjení elektrických vozidel vodivým připojením – Část 2: Požadavky na rozměrovou kompatibilitu a zaměnitelnost pro přístroje s kolíky a dutinkami na střídavý proud – odst. 1, odst. 2, odst. 4, odst. 5.

ČSN EN 62196-3 Vidlice, zásuvky, vozidlová zásuvková spojení a vozidlové přívodky – Nabíjení elektrických vozidel vodivým připojením – Část 2: Požadavky na rozměrovou kompatibilitu a zaměnitelnost pro vozidlová zásuvková spojení s kolíky a dutinkami na stejnosměrný a střídavý/stejnsměrný proud – odst.3.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na technické normy, například na normu ČSN EN 62196-2 ed. 2 Vidlice, zásuvky, vozidlová zásuvková spojení a vozidlové přívodky - Nabíjení elektrických vozidel vodivým připojením - Část 2: Požadavky na rozměrovou kompatibilitu a zaměnitelnost pro přístroje s kolíky a dutinkami na střídavý proud, ČSN EN 62196-3 Vidlice, zásuvky, vozidlová zásuvková spojení a vozidlové přívodky - Nabíjení elektrických vozidel vodivým připojením - Část 2: Požadavky na rozměrovou kompatibilitu a zaměnitelnost pro vozidlová zásuvková spojení s kolíky a dutinkami na stejnosměrný a střídavý/stejnsměrný proud, ČSN EN 17127 Venkovní výdejní vodíkové čerpací stanice na plynný vodík s plnicími protokoly, ČSN ISO 17268 Plynný vodík - Plnicí rozhraní pozemních vozidel, ČSN IEC 60884-1 Vidlice a zásuvky pro domovní a podobná použití - Část 1: Všeobecné požadavky, ČSN EN 15869-2 Plavidla vnitrozemské plavby - Elektrická břehová přípojka, třífázový proud 400 V, do 63 A, 50 Hz - Část 2: Přípojka na břehu, požadavky na bezpečnost, ČSN EN 16840 Plavidla vnitrozemské plavby - Elektrická břehová přípojka, třífázové napětí 400 V, 50 Hz a proud minimálně 250 A, ČSN EN ISO 16923 Plnicí stanice na zemní plyn - CNG stanice pro plnění vozidel, ČSN EN ISO 16924 Plnicí stanice na zemní plyn - LNG stanice pro plnění vozidel, ČSN EN ISO 12617 Silniční vozidla - konektor pro doplňování zkapalněného zemního plynu - 3,1 MPa konektor a ČSN EN ISO 20519 Lodě a lodní technika - Specifikace pro doplňování paliva plavidlům poháněným na zkapalněný zemní plyn - Části 5.3 až 5.7.

Ustanovení jsou současně transpozičními ustanoveními směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU ze dne 22. října 2014 o zavádění infrastruktury pro alternativní paliva (32014L0094) a Nařízení Komise v Přenesené Pravomoci (EU) 2019/1745 ze dne 13. srpna 2019, kterým se doplňuje a mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU, pokud jde o dobíjecí stanice pro motorová vozidla kategorie L, dodávky elektřiny z pevniny pro plavidla vnitrozemské plavby, dodávky vodíku pro silniční dopravu a dodávky zemního plynu pro silniční a vodní dopravu, a kterým se zrušuje nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/674 (32019R1745), která byla dosud zajištěna vyhláškou č. 268/2009 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu je tímto zachována povinnost ČR splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

Tato vyhláška současně nově implementuje i Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2021/1444 ze dne 17. června 2021, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/94/EU (32021R1444), pokud jde o normy pro dobíjecí stanice pro elektrické autobusy, jehož účinnost je ode dne 26. září 2023.

K Příloze č. 8 – Vodní dílo

Požadavky se přejímají z vyhlášky č. 590/2002 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb., a dále se přebírají vybrané požadavky z vyhlášky č. 428/2001 Sb.

Příloha obsahuje konkrétní požadavky na jednotlivé druhy vodních děl, a to požadavky vyplývající z ustanoveních § 63 až § 80 této vyhlášky:

- týkající se zakládání vodního díla (část 1),
- na stavební konstrukce vodního díla (část 2),
- na vodovodní a stokovou síť (část 3 a část 4),
- na čistírnu odpadních vod (část 5),
- na přehrad a hráz (část 6),
- na jez (část 7),
- na stavbu, která zasahuje do koryta vodních toků (část 8),
- na stavbu na ochranu před povodněmi (část 9),
- na stavbu studny (část 10).

Ustanovení části 4 a 5 jsou současně transpozičními ustanoveními směrnice Rady ze dne 21. května 1991 o čištění městských odpadních vod (31991L0271), které byly dosud zajištěny vyhláškou č. 428/2001 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením. Požadavek z Přílohy I A této směrnice ve znění: „Vzhledem k tomu, že v praxi není vždy možné vybudovat stokovou soustavu a čistírnu odpadních vod tak, aby bylo možno čistit všechny odpadní vody během situací, jako jsou např. neobvykle silné deště, rozhodnou členské státy o opatřeních omezujících znečištění z dešťových přívalů. Taková opatření by mohla být založena na poměrech zředování nebo kapacitách vzhledem k průtoku za suchého počasí, nebo by mohla vymezit určitý přijatelný počet přelití za rok.“ je řešen v příloze č. 8 části 4 bod 4.1. Poměr ředění je stanoven v bodě 4.1.6. normy ČSN 75 6262.

Z ustanovení části 10 lze povolit výjimku.

Další požadavky týkající se například zařízení pro měření stanovuje vyhláška č. 20/2002 Sb., o způsobu a četnosti měření množství a jakosti vody, ve znění pozdějších předpisů.

Pro zařazení přehrady nebo hráze do příslušné kategorie určující její význam se postupuje podle vyhlášky č. 471/2001 Sb., o technickobezpečnostním dohledu nad vodními díly.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se jedná o indikativní odkaz na technické normy, například na normu ČSN 755401 Navrhování vodovodních potrubí, ČSN 75 5911 Tlakové zkoušky vodovodního a závlahového potrubí, ČSN 75 0905 Zkoušky vodotěsnosti vodovodních a kanalizačních nádrží, ČSN 75 2200 Liniové stavby na ochranu před povodněmi, ČSN 73 1208 Navrhování betonových konstrukcí vodohospodářských objektů – k části 2.3, ČSN 75 2935 Posuzování bezpečnosti vodních děl při povodních – k části 2.6 a 6.3, ČSN 75 2340 Navrhování přehrad – Hlavní parametry a vybavení – k části 6, ČSN 75 2310 Sypané hráze - k části 6.1 a ČSN 75 2200 Liniové stavby na ochranu před povodněmi – k části 9.1. a 9.2 přílohy č. 8.

K Příloze č. 9 – Stavba pro plnění funkce lesa

Požadavky se přejímají z vyhlášky č. 239/2017 Sb., neboť tato vyhláška se ruší v souvislosti s rekodifikací veřejného stavebního práva, tj. zákonem č. 283/2021 Sb.

Příloha obsahuje konkrétní požadavky na jednotlivé druhy staveb pro plnění funkce lesa, a to požadavky na stavbu lesních cest podle § 81 a 82 této vyhlášky (část 1) a na stavbu pro úpravu vodního režimu lesních půd § 83 a 84 (část 2) této vyhlášky.

Pro potřeby aplikační praxe jsou podrobněji vysvětleny některé následující pojmy:

Pojem „lesní cesty pro celoroční provoz“ je definován jako lesní cesty technicky (stavebně) uzpůsobené pro celoroční provoz, zejména jsou vždy opatřeny vozovkou a náležitým odvodněním.

Pojem „lesní cesty pro sezónní provoz“ je definován pro cesty, které jsou po technické (stavební) stránce uzpůsobeny pro provoz v obdobích s nižším úhrnem srážek nebo v obdobích zámrazu, kdy lesní cesta vykazuje únosnost potřebnou pro předpokládaný provoz; tyto lesní cesty jsou zpravidla vybaveny jednodušší a méně nákladnou konstrukcí vozovky a spíše jednodušším odvodněním. Lesní svážnicí se rozumí trvalá dopravní trasa pro traktory a speciální lesnické stroje, bez jakéhokoli zpevnění povrchu. Technologickou linkou se rozumí dočasná dopravní trasa pro traktory a speciální lesnické stroje, bez jakéhokoli zpevnění povrchu.

Pojem „lesní sklad“ je definován jako stavebně upravená plocha, kde se stavební úpravou rozumí zpevnění povrchu podobným způsobem jako má přiléhající lesní cesta. Nejedná se o pouhou terénní úpravu.

K Části 1 – Požadavky na stavbu lesních cest a stavbu na ostatních trasách pro lesní dopravu

K bodu 1.1. – Bod uvádí základní technické požadavky na lesní cestu pro celoroční provoz. U této kategorie lesních cest je pro potřebnou únosnost tělesa lesní cesty požadována odpovídající vozovka a účinné a technicky účelné odvodnění a vylučuje se využití brodů pro překonání malých vodních toků (v zimě mohou být nesjízdné, čímž by byl limitován požadavek na celoroční provoz). Pro vzájemné vyhýbání protijedoucích vozidel jsou na jednopruhových lesních cestách požadovány výhybny (krátké rozšíření lesní cesty o šířku jednoho pruhu), k nimž podrobné technické požadavky stanoví bod 1.8. a 1.9. této části.

K bodu 1.2. – Bod stanoví základní technické požadavky na lesní cestu pro sezónní provoz. U této kategorie lesních cest je požadována její využitelnost alespoň v obdobích s nižším úhrnem srážek nebo v obdobích zámrazu, kdy vykazuje potřebnou únosnost tělesa. V příznivých obdobích roku postačí pro provoz předpokládaných vozidel dostatečně únosné odvodnění podloží; pokud jeho parametry nevyhovují, je nutné podloží opatřit vozovkou (oproti lesní cestě pro celoroční provoz bývá vozovka lesní cesty pro sezónní provoz jednodušší a méně nákladná). Vzhledem k podobnému charakteru provozu vozidel se pro lesní cesty pro sezónní provoz požadují také výhybny.

K bodu 1.3. – Bod určuje maximální podélný sklon lesní cesty s ohledem na bezpečnost provozu na lesních cestách (vychází z požadavku bezpečného zabrzdění směrodatného vozidla při jízdě návrhovou rychlostí). Hodnota maximálního podélného sklonu lesní cesty je diferencována podle návrhové rychlosti – pro návrhovou rychlost 30 km/h je 12 %, pro návrhovou rychlost 20 km/h pak až 14 %. Tyto hodnoty vychází z požadavků technických norem pro výstavbu účelových komunikací (zejména ČSN 73 6109 Projektování polních cest), s přihlédnutím ke specifickým provozu na lesních cestách (zejména parametry směrodatného vozidla pro lesní cesty). Požadavek je stanoven pouze pro případy stavby nové lesní cesty – v případě změny stavby stávající lesní cesty by tento požadavek často vyžadoval rozsáhlé zemní práce až změnu trasování lesní cesty (včetně opuštění stávajících objektů a výstavby nových).

Z ustanovení bodu 1.3. lze povolit výjimku.

K bodu 1.4. – Bod stanoví technické požadavky na příčný sklon lesní cesty (její vozovky i pláně – plochou uzavírající zemní těleso ve styku s vozovkou). Aby příčný sklon plnil svůj účel, tj. odvádění srážkové vody především z povrchu lesní cesty, požaduje se jeho střešovitě provedení, ve směrových obloucích pak provedení jednostranné (klopení lesní cesty vyvažuje odstředivou sílu působící na vozidlo a umožňuje tak zachovat jeho stabilitu). Hodnota minimálního příčného sklonu je stanovena na úrovni 3 % a v případě ostatních lesních cest hodnota příčného sklonu stanovena min. 3,5 %. Tyto hodnoty vychází z požadavků technických norem pro výstavbu účelových komunikací (zejména ČSN 73 6109 Projektování polních cest).

K bodu 1.5. – Ve věci náležité ochrany povrchu lesní cesty před erozním vlivem srážkové vody uvádí požadavek na instalaci svodnic vody na lesních cestách nejvíce ohrožených vymílacím účinkem vody (obecně se jedná o lesní cesty bez stmelěného krytu vozovky a s podélným sklonem větším než 6 %). Účelem svodnic vody je zkrácení dráhy toku vody po povrchu lesní cesty a tím zabránění zvětšování tohoto průtoku. Pro zamezení ukládání plavenin v profilu svodnic vody se požaduje jejich ukládání šikmo k ose lesní cesty.

K bodu 1.6. – Bod upravuje technický požadavek na světlost propustku v tělese lesní cesty alespoň 510 mm (hodnota vyplývá z požadavku na možnost provádění čištění potrubí od usazených plavenin). Pro hospodářské propustky, kterými se převádí odváděná srážková voda pod sjezdy z lesních cest na ostatní trasy pro lesní dopravu nebo na sousední pozemky, se jako dostatečná pro propustky o délce do 8 m navrhuje minimální světlost 400 mm, při větší délce pak minimálně 510 mm. Pro zvýšení rychlosti (a dosažení samočisticí schopnosti) vody v propustku požaduje minimální podélný sklon jeho dna 0,5 %.

K bodu 1.7. – Bod stanovuje technické požadavky na sjezdy, kterými se stavebně řeší připojení lesních cest na silnice a místní komunikace. Tyto sjezdy musí zabezpečit bezpečný nájezd směrodatného vozidla pro lesní cesty. K minimální šířce sjezdu 6 m (tedy rozšíření lesní cesty

o šířku jednoho jízdního pruhu) se navrhuje i požadavek na délku rozšířeného sjezdu min. 25 m a na jeho opatření vozovkou. V případě připojení lesních cest na účelovou komunikaci se ze stejných důvodů požaduje opatření sjezdu alespoň obdobným zpevněním, jakým je opatřena navazující účelová komunikace. Dále se stanovuje požadavek pro sjezdy z lesní cesty na ostatní trasy pro lesní dopravu a na sousední pozemky, protože se nepředpokládá jejich využití směrodatným vozidlem pro lesní cesty. Navrhuje se pouze minimální šířka 6 m, minimální délka 6 m a zpevnění alespoň drceným kamenivem, které společně zajistí bezpečný nájezd uvažovaných vozidel (traktory, těžební a vyvážecí stroje) na lesní svážnice, technologické linky a do lesních porostů a zpět.

K bodu 1.8. – Bod stanovuje technický požadavek na opatření lesních cest výhybnami, které slouží k vzájemnému vyhýbání protijedoucích vozidel a k objíždění stojících vozidel; zajišťuje se tak bezpečný a v rámci možností i plynulý obousměrný provoz na jednopruhových lesních cestách.

K bodu 1.9. – Bod navrhuje podrobnější technické požadavky na výhybny na lesních cestách, kdy se požaduje délka výhyben nejméně 25 m a dále provedení výhybny stejnou stavební konstrukcí, jakou je provedena lesní cesta. Z ekonomických důvodů se připouští možnost jako výhybny uvažovat i křižovatky lesních cest, samostatné sjezdy na sousední pozemky, lesní sklady nebo jiná rozšířená místa v trase lesní cesty, pokud odpovídající navrhovaným technickým požadavkům na výhybny.

K bodu 1.10. – Bod zavádí požadavky na obratiště lesních cest, která se mají zřizovat na koncích neprůjezdných lesních cest delších než 100 m. Důvodem pro technický požadavek je zajištění možnosti otáčení vozidel především integrovaného záchranného systému (příliš dlouhá vzdálenost pro couvání těchto vozidel snižuje rychlost a operativnost jejich zásahu). Z ekonomických důvodů se připouští možnost jako obratiště uvažovat i samostatné sjezdy na sousední pozemky, lesní sklady a jiná rozšířená místa, pokud umožňují otáčení směrodatného vozidla pro lesní cesty.

Z ustanovení bodu 1.10. lze povolit výjimku.

K bodu 1.11. – Bod stanovuje zásady pro návrh záchytných bezpečnostních zařízení na lesních cestách. V případě lesních cest se s ohledem na nízkou návrhovou rychlost (20, resp. 30 km/h) i na ekonomickou nepřiměřenost investice se obecně záchytná bezpečnostní zařízení nepožadují, avšak s výjimkou případů, kdy vlivem charakteru trasy při vyjetí vozidla z lesní cesty hrozí vozidlu možné nebezpečí. Jedná se o místa, kde kolmá výška římsy objektu (mostu, opěrné zdi, propustku) nad níže položeným terénem nebo vodním tokem je větší než 2,00 m (hodnota převzata z ČSN 73 6108).

K bodu 1.12. – Požadavky pro propustky a hospodářské propustky na ostatních trasách pro lesní dopravu se uplatní obdobně jako v bodě 1.6 této části.

K Části 2 – Požadavky na stavbu pro úpravu vodního režimu lesních půd

K bodu 2.1. – Bod ve věci návrhu parametrů systému pro úpravu vodního režimu lesních půd (zejm. hloubka a rozchod příkopů) v případě odůvodněného výpočtu umožňuje odchýlení od stanoveného technického požadavku. Cílem správného stanovení parametrů je, aby stavba byla optimálně dimenzována (nedostatečné i nadměrné parametry způsobí nesplnění účelu, zbytečné vynaložení nákladů a mohou mít nepříznivý vliv na lesní ekosystém). Při tomto výpočtu se

přihlíží ke dřevinnému složení lesních porostů a vlivu jednotlivých druhů dřevin na vodní režim lesních půd.

K bodu 2.2. – Pro odvodňovací příkopy se stanovuje požadavek na jejich podélný sklon potřebný pro odtok odváděné vody přiměřenou rychlostí nezpůsobující nadměrnou erozi materiálu příkopu a dále podélný sklon bez překážek plynulému proudění vody, které způsobují výmoly ve dně příkopu.

K bodu 2.3. – Při návrhu závlahových příkopů se přihlíží k poloze zdroje závlahové vody (má vliv na trasování více kapacitních hlavních a méně kapacitních vedlejších závlahových příkopů) a na vydatnost tohoto zdroje (má umožnit gravitační rozvod závlahové vody po celé závlahové soustavě, musí tedy odpovídat její kapacitě a předpokládanému přirozenému odběru).

K bodu 2.4. – Bod navrhuje technické požadavky na křížení trubních a kabelových vedení s odvodňovacími příkopy. Trubní ani kabelová vedení se v odvodňovacích příkopech nesmí ukládat na dno, protože se v případě eroze dna příkopu mohou snadno stát překážkou proudění vody. Požadavek na ochranu podzemního vedení zároveň vychází z nutnosti jeho ochrany před jeho mechanickým poškozením spojeným s případným negativním vlivem poruchy na okolní prostředí. Minimální vzdálenosti mezi vedením a dnem příkopu jsou stanoveny odchylně od ČSN 75 4030:2000 Křížení a souběhy melioračních zařízení s dráhami, pozemními komunikacemi a vedeními se s ohledem na výrazně větší četnost výmolů ve dnech příkopů odvodňujících lesní půdu, než jaká je obvyklá u příkopů odvodňujících zemědělskou půdu, požaduje ukládání vedení do chráničky a do hloubky nejméně 700 mm (trubní vedení a sdělovací kabely) nebo nejméně 1 000 mm (silové elektrické kabely).

Z ustanovení bodu 2.4. lze povolit výjimku.

K Příloze č. 10 – Bezpečnostní vzdálenosti pro sklady pyrotechnických výrobků zařazených do podtřídy 1.1 v souladu s Dohodou o mezinárodní silniční přepravě nebezpečných věcí (ADR)

Požadavky na sklad pyrotechnických výrobků upravuje § 85 a 86 této vyhlášky.

Výpočet bezpečnostní vzdálenosti podle této vyhlášky se použije pouze u skladů, ve kterých se skladuje více jak 100 kg čisté hmotnosti výbušných látek pyrotechnických výrobků zařazených do podtřídy 1.1 podle ADR.

K Příloze č. 11 - Prostor pro přechovávání zbraní, střeliva a muniční skladiště

Požadavky na navrhování prostorů pro přechovávání zbraní a střeliva a muničních skladišť upravuje § 87 až § 89 této vyhlášky. Stěžejním ustanovením je pak § 87 odst. 3 této vyhlášky, kde je stanoveno speciální ustanovení upravující použití technických norem vztahujících se zejména na stavby pro skladování munice. Důvodem zakotvení tohoto speciálního režimu je skutečnost, že parametry pro skladování munice včetně navrhování příslušných staveb (muničních skladišť) jsou obsaženy typicky ve vojenských normách, nikoli ve standardních technických normách.

Požadavky na navrhování prostorů pro přechovávání zbraní, střeliva a muničních skladišť se z podstatné části přejímají z dosavadního nařízení vlády č. 217/2017 Sb.

K části 1 – Stanovují se požadavky pro navrhování a provedení u prostorů pro přechovávání zbraní, střeliva, včetně příslušných technických opatření pro zabezpečení uložených zbraní a střeliva, jakož i řešení oken, dveří. Dále jsou stanoveny parametry pro prosklené výlohy, v nichž jsou zbraně a střelivo uloženy, vše především s důrazem na bezpečnost.

K části 2 – Stanovují se požadavky na navrhování a provedení muničních skladů, a to s ohledem na bezpečnost ve vazbě na riziko vyplývající z havárie v podobě výbuchu uložené munice, a to i při nebezpečného rozletu střepin a nevybuchlé munice. Uvedené požadavky jsou stanovovány ve vazbě na příslušné obložení, tzn. množství uložené munice, manipulační techniku apod. Požadavky jsou vztaženy i na navrhování zabezpečovacích prvků, jako například ochranných valů, technické provedení a zabezpečení střechy a dalších konstrukcí. Zohledněny musí být také požadavky na ochranu muničního skladiště před ohrožením ohněm, a to včetně například povinnosti navrhnout kolem muničního skladiště ve stanovené šířce pás z nehořlavých hmot, například z betonu nebo dlažby.

Mezi požadavky, které musí být zohledněny při navrhování a provedení muničních skladů, jsou i parametry umístění stavby muničního skladiště ve vazbě na tzv. bezpečnou vzdálenost vůči jiným stavbám nebo i sítím potenciálně ohroženým výbuchem uložené munice, dále pak též požadavky na navrhování systémů vytápění a větrání. Vše je nastaveno s důrazem na zajištění bezpečnosti.

V příloze jsou ve vazbě k muničním skladům stanoveny též požadavky na navrhování a provedení muničních skladů s ohledem na umístění dopravních cest.

Obecně lze uvést, že muniční skladiště musí být zabezpečeno jak z hlediska minimalizace rizika vzniku mimořádné události (požáru, výbuchu), tak z hlediska minimalizace škod, které by mohly vlivem takové mimořádné události vzniknout, ale rovněž z hlediska zajištění bezpečnosti muničního skladiště před vniknutím neoprávněných osob. Zejména pokud jde o posledně uvedenou potřebu zabezpečení muničního skladiště před neoprávněným vniknutím (včetně potenciálního rizika sabotáže), jsou ve vyhlášce uvedeny pouze dílčí požadavky související s navrhováním a provedením staveb, zatímco těžiště příslušných požadavků bude nadále stanoveno pro oblast provozu muničního skladiště v právních předpisech upravujících nakládání s municí (zejm. zákon č. 119/2002 Sb.)

V části 3 – Stanovují se požadavky na navrhování a provedení muničních skladů, a to na ochranné valy a ochranné stěny, jejich materiál, povrch, rozměrové parametry, zákazy průchodů apod., včetně jejich umístění ve vazbě ke stavbě muničního skladiště.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u vybraných bodů tohoto ustanovení jedná o indikativní odkaz na technické normy.

K Příloze č. 12 – Stavba určená k nakládání s výbušninami

Požadavky na stavbu určenou k nakládání s výbušninami upravuje § 89 této vyhlášky.

Příloha postupně popisuje obecné požadavky na výstavbu (část 1 až 6), které je potřeba vzít v úvahu pro zajištění bezpečnosti staveb a jejího okolí, a to u všech staveb bez ohledu k jejich plánovanému využití, například stavby skladů, stavby určené k výrobě a zpracování výbušnin, laboratoře, zkušebny a stavby určené k ničení výbušnin. Zaměřují se na hrubou stavbu a její bezprostřední součásti a jsou charakteristické tím, že směřují především ke snížení rizika vzniku mimořádné události, popřípadě účinků takové mimořádné události, v souvislosti s výbušninami.

Na závěr jsou specifikovány konkrétní požadavky pro stavby a plochy konkrétních účelů (část 7 až 8), které se mohou od ostatních staveb nakládajících s výbušninami lišit, jelikož se často může jednat pouze o terénní úpravu pro ničení výbušnin nebo o laboratoře pro výbušniny s nízkou zádrží výbušnin, a je potřeba k nim přistupovat odlišně.

K Příloze č. 13 – Stavba pro zemědělství

Požadavky na stavbu pro zemědělství upravuje § 90 této vyhlášky.

Stavbou pro zemědělství se podle § 13 písm. h) stavebního zákona rozumí stavba pro hospodářská zvířata, doprovodná stavba pro hospodářská zvířata, stavba pro rostlinnou výrobu a pro posklizňovou úpravu, stavba pro zemědělské stroje a stavba pro skladování produktů rostlinné výroby, minerálních hnojiv, přípravků a prostředků na ochranu rostlin.

- v příloze jsou stanoveny podrobné požadavky na některé druhy staveb pro zemědělství, u nichž je dopad na veřejné zájmy, které jsou chráněné stavebním zákonem. Konkrétně se jedná o tyto stavby: stavbu pro hospodářská zvířata (část 1), především s ohledem na dostatečné, ale především účelné izolování, výměnu vzduchu, osvětlení, na zacházení se závadnými látkami,
- doprovodné stavby pro hospodářská zvířata (část 2), které slouží jak pro uchovávání potravy pro zvířata, například pro dosoušení sena, slámy, tak pro skladování tekutých odpadů, hnoje, močůvky apod. Důraz je tedy kladen na ochranu před únikem závadných látek ohrožujících životní prostředí včetně vlastního zabezpečení staveb (zábradlí, vnikání ptactva apod.),
- stavbu pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby (část 3). Tyto požadavky jsou stanoveny s důrazem na kvalitní skladování, aniž by došlo k ohrožení kvality těchto produktů (ovoce, zelenina). Požadavky se týkají nejen například dostatečných klimatických podmínek, izolace apod., ale i zamezení průniku hmyzu, hlodavců a ptactva,
- stavbu pro skladování minerálních hnojiv (část 4), a to s ohledem na zajištění přepravy těchto hnojiv, jejich skladování s ohledem na zajištění takových podmínek, aby nedošlo k ohrožení kvality těchto hnojiv a zároveň, aby nedošlo k ohrožení okolního prostředí jejich únikem.

Ve smyslu čl. 45a odst. 1 Legislativních pravidel vlády se u bodu 4.5 jedná o indikativní odkaz na technické normy, například na normu ČSN 46 5750 Zásady skladování tuhých průmyslových hnojiv.

- stavbu pro skladování přípravků na ochranu rostlin a pomocných prostředků (část 5), a to s ohledem na zamezení jejich průniku do podzemních a povrchových vod, kde je stanoven požadavek na zajištění havarijní jímky, a také na řádné větrání těchto prostorů. Prostor těchto staveb musí umožnit bezpečnou manipulaci s těmito látkami a musí být vhodně členěn.

Část 5 tohoto ustanovení je současně transpozičním ustanovením směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/128/ES ze dne 21. října, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství za účelem dosažení udržitelného používání pesticidů. Text s významem pro EHP (32009L0128), které bylo dosud zajištěno vyhláškou č. 268/2009 Sb. Z důvodu zrušení tohoto právního předpisu bylo nutné zachovat povinnost ČR ke splnění této transpozice, která bude nově zajištěna tímto ustanovením.

Podrobnější požadavky na stavbu pro zemědělské stroje a pro stavby pro rostlinnou výrobu se nestanovují a obecně pro ně platí ustanovení § 137 odstavec 3 stavebního zákona.

K Příloze č. 14 – Seznam ČSN k jednotlivým ustanovením vyhlášky

Příloha obsahuje seznam výlučných odkazů ČSN k některým ustanovením vyhlášky. Jedná se o užití výlučného odkazu podle čl. 45a odst.2 Legislativních pravidel vlády.

PRACOVNÍ MATERIÁL